

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 571

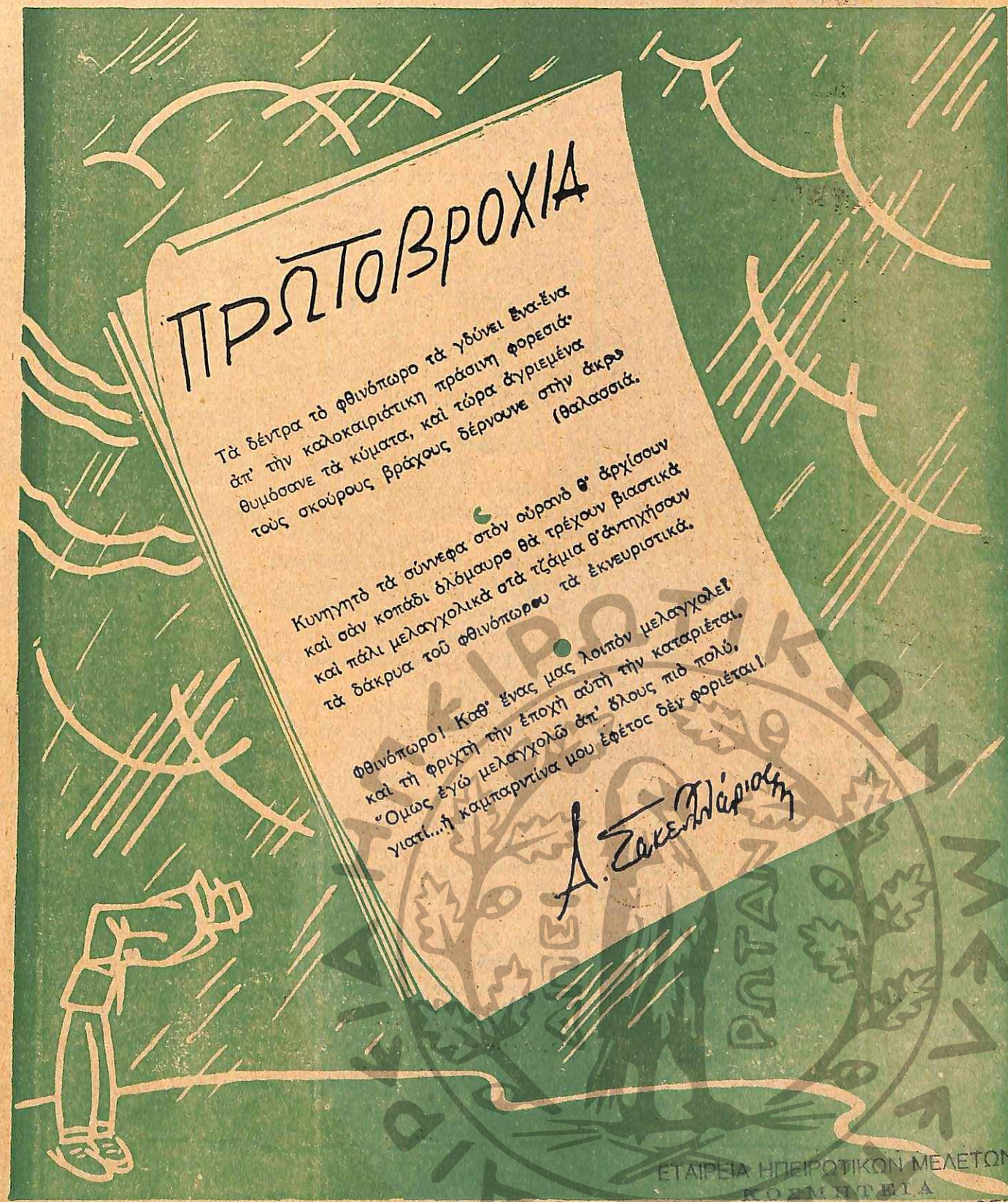

4 ΝΕΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

“ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ,,

● Η δραματική ιστορία της ΔΡΑΓΑΣ
● Το μυστικό του μαύρου μπαούλου
● Αυτόβιογραφία του Π. ΚΥΡΙΑΚΟΥ
Κορίτσια πολυτελείας

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Τὰ δέντρα τὸ φθινόπωρο τὰ γδύνει ἑνα-ἕνα
ἀπ' τὴν καλοκαιριάτικη πρᾶσινη φορεσιά.
θυμόσανε τὰ κύματα, καὶ τώρα ἀγριεμένα
τοὺς σκούρους βράχους δέρνουνε σπὴν ἀκρὰ
(θαλασσιά).

Κυνηγητὸ τὰ σύννεφα στὸν οὐρανὸ θ' ἀρχίσουν
καὶ σὰν κοπάδι δρόμαυρο θὰ τρέχουν βιαστικά
καὶ πάλι μελαγχολικὰ στὰ τζάμια θ' ἀντηχήσουν
τὰ δάκρυα τοῦ φθινόπωρου τὰ ἐκνευριστικά.

Φθινόπωρο! Καθ' ἕνας μας λοιπὸν μελαγχολεῖ
καὶ τὴ φριχτὴν ἐποχὴ αὕτῃ τὴν καταριέται.
Ὅμως ἐγὼ μελαγχολῶ ἀπ' ὅλους πῶς πολὺ,
γιατὶ... ἢ καμπαντίνια μου ἐφέτος δὲν φοριέται!

Δ. Σακελλάριας

Λιζέμε

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Με δικαιολογημένη συγκίνηση σιν γράφονται αυτά τα γραμμάτια. Όταν πρό δωδεκα ετών οι εκδόσεις εξέδιδαν περιοδικά, οι οποίοι την «Εβδομάδα» δια «ν» αντιληφθούν εάν και κατά πόσον θα προώδευε ένα συγχρονισμένο περιοδικόν εις την Ελλάδα, νέου τύπου και νέου περιεχομένου, — διότι η έκδοσις της «Εβδομάδος» ήτο καινοτομία διά τόν τότε περιοδικόν τύπον — ούδέποτε θα εφαινότο την εξέλιξιν και τόν κυκλοφοριακόν θριάμβον πού θα έσημείωνε εις την ζωήν του περιοδικόν αυτό, τόν οποίον έγινε από της πρώτης ημέρας κυριολεκτικώς κοσμογάλαττον. Με σελίδες 20, και δραχμήν μίαν εξείνισε από την άφειση των ελπίδων γεμάτο από τόν δημιουργικόν παλμόν των εκδοτών και των συνεργατών του διά να καταπλήξη με την συνεχή του προοδευτική τάσιν, διά να κατακτήση τόν κοινόν πού διψούσε για μερικές πολιτισμένες σελίδες.

Δέν εφιλολόγησε να είναι οργανον άπλης ψυχαγωγίας. Δέν τού ήτο αρκετόν να πωλή τέρψιν ολιγόστιμον άντί μερικών δραχμών. Ήθελε να προσφέρει πνευματικήν τροφήν ποιότητος, να εξυπηρετήση ουσιαστικότερα τόν μεγάλον προορισμόν τού «έν-τύπου χάρτου». Και τόν έπέτυχε. Έμπηκε εις τόν ελληνικό στίτι ως επίσημη και έγινε φίλος αγαπημένος και σύντροφος πολέμιος. Έν τώ μεταξύ, περιοδικά πάμπολλα εξέδιδοντο και άπετύγχαναν.

Η «Εβδομάς» αλόνητος, ανεπηρεάστος, στηρίζομένη εις την σταθεράν αγάπην πολλών χιλιάδων αναγνωστών, προχωρούσε τόν δρόμον της, με πίστιν, αισιοδοξίαν και μελετημένην προοπτικήν. Και η ιστορία συνεχίζεται...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Μία πένθιμος γραμμή εις τόν σημερινόν πανηγυρισμόν. «Δύο λεπτά σιγής» διά τόν αλησμόνητον Ντόλν Νίκβαν, τόν παλαιόν Διευθυντήν της «Εβδομάδος» εις τόν οποίον τόν περιοδικόν αυτό όφείλει πολλά. Τού άφιέρωσε τήν κυριώτερα χρόνια της όλίγης κατά σκληράν μοίραν ζωής του, και ειργάσθη άκούραστα διά να τόν ίδη προοδεύον. Δυστυχώς τήν «Εβδομάδα» Γράμματα έστερήθησαν πολύ προώως τού έλεγκτού αυτού ανθρώπου και συνεργάφως ό όποιος έσυντόμευσε την ζωήν του λόγω της υπερκοπώσεως εις την όποιαν ό όργασμός τού ταλέντου του τόν υπέβαλλε, και απέθανε με την πέννα στό χέρι, διά να θυθίση εις τήν θλίψιν γενικώς όλους όσους τόν έγνώρισαν. Η «Εβδομάς» τού άφιερώνει τās άρχάς αυτές γραμμάς εις μνημόσυνον.

Λιζέμε

Ανία

Είνε ή καινούργια ιδιοτροπία της Μόδας. Η κοσμική κυρία, ή νεαρή σνομπινέττα, ό άτσαλάκωτος κουρδισμένος κουκλος τού «Ζον-νάρ» όφείλουν να ύποφέρουν από άνία!

— Τί φρικτή άνία, σερί!

— Τί πλήξις!

Βρέθηκα προχτές σέ μία τέτοια παρέα πού κάθε βράδυ έπτά μ' έννη άνιούσε όμαδικώς στή βεράντα τού ξενοδοχείου της κοσμικής λουτροπόλεως,

— Έσείς δέν πλήττετε; με ρώτησε μία κυρία.

— Όχι, όμολογώ!

Είσέπραξα έπιτιμητικά βλέμματα. Άλλά δέν έχασα τόν θάρρος μου,

— Διασκεδάζω πολύ, προσέθεσε.

— Διασκεδάσετε; Και με τί, παρακαλώ;

— Με την πλήξη τή δική σας!

Σέ δύο λεπτά ήμουν άναγκασμένος να φύγω. Άνθρωπος πού δέν πλήττει δέν θεωρείται μόνο άναχρονιστής. Είνε και άνάγωγος! Τό να μην ύποφέρης από άνία είνε σά να μην ξέρης γαλλικά! Η πλήξις σήμερα άποτελεί τόν στοιχειωδέστερον έφόδιον τού συγχρόνου κοσμικού τύπου. Και νομίζω πώς δέν είνε τολμηρόν να προβλέψω ότι πολύ προσεχώς θα λάβουμε την έξής ιδιότυπη πρόσκληση:

«Ο κ. και ή κ. Α. Π. σας παρακαλούν να περάσετε στή βίλλα τους τόν άπόγευμα της Παρασκευής διά να πλήξετε μαζί!»

Όπόταν ή «Μονταίν» θα γράφη:

«Μεγάλη πλήξις χθές παρά τώ κ. και τή κ. Χ. Η οικοδόσποινα έδέχετο τούς κεκλημένους της πολύ βαρυστημένη. Κομψές σιλουέτες και γνωστότατοι άθηναϊκοί τύποι έχασμων-το με πολλήν άβρότητα ξαπλωμένοι στό φωτέιγ»..

Και ουσιαστικώς δέν θα ύπάρχη καμιά διαφορά. Η πλήξις ήταν πάντα ό άπαραίτητος κεκλημένος των κοσμικών συγκεντρώσεων. Μόνον πού δέν τόν άνέφερε ή κοσμική στήλη, γιατί δέν ήταν της μόδας.

Δ. Κ. Εύαγγελιδής

Λιζέμε

ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ...

Εκαταιώθη, λοιπόν, ή κάθοδος εις τās Άθήνας τού θιάσου επί κεφαλής τού οποίου θα ήταν ό γνωστός κινηματογραφικός άστήρ Χάρν-Μπώρ. Διότι ό μανάτζερ τού έζήτησε 80 χιλ. γαλ. ρεάγκα διά τρεις παραστάσεις και μάλιστα προκαταβολικώς, και εις συνάλλαγμα. Θα ήτανε βέβαια καλό να δούμε τόν μεγάλο Γάλλο καλλιτέχνη σέ Έλληνικό Θέατρο, αλλά άφού αυτό πιά είνε άδύνατον, τί να γίνη; — άς άρκεσθούμε στίς ταινίες του.

ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Τό τι συμπυκνωμένες θλακείες περιέχουν όρισμένα «ταγκό» μοντέρνων στιχουργών, ούτε λέγεται, ούτε περιγράφεται.

Ίδου ένα μικρό παράδειγμα έπ'ό την τελευταία παραγωγή:

Κάτω στό μάγο νησί
ζούσες νεράϊδα χρυσή
μέσα στό λουλούδι στό λαδιά
σ' είδα και μου πήρες τήν καρδιά
για σέ θα χαθώ γιατί σέ ποθώ
Μ' ένα σου πλάνο φίλι
μ' έχεις ζαλίσει πολύ
τόνω της αγάπης φυλαχτό
κτλ. κτλ.

Τό «πλάνο φίλι» πού εζάλισε πολύ τόν ποιητή δέν είνε, άσφαλώς, τίποτα. Άμα φάη την καρπαζιά πού τού ταιριάζει τότε θα καταλάβη τί θα πη ζαλάδα!

ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΝ

Ψαίνεται ότι τόν γνωστόν έβδομαδιαίον και έκτός τόπου και χρόνου... περιβόλιον έδαλθηκε έσχάτως να μās τρελλάνη με τά άκατανόητα των άκατανόητων πού έπ'ήλγε να μās φουρνίση στή «σελίδα των νέων».

Ίδου πάλι τί γράφει μεταξ' άλλων άνεκδιτηγόντων.

Κι' εγώ μέσα στήν καρδιά
ούρνων έχω με άστέρια,
πού δέν είνε μία δραχμή
να μη δώσουνε τά χέρια
στ' άγγελούδια τού Θεού
πού μ' έρωτικά τραγούδια
μου ζαλίσανε τόν νού
και τόν πνίξαν στό λουλούδι.

Μ' άλλα λόγια, δηλαδή ξέρετε τί νομίζουμε ότι λέει: «Ότι δηλαδή άνεκάλυψε πρώτα-πρώτα άστέρια... με χέρια (Άχ παληορίμα πού πήρες στό λαιμό σου τόν «νέον») και έπειτα «άγγελούδια τού Θεού» πού πετώντας και κλοντας χειραψίες με τά άστέρια τού πνίξαν τόν μυαλό με λουλούδια.

Πάλι καλά πού τά «άγγελούδια τού Θεού» δέν πνίξαν τόν ίδιο τόν νέο και δέν τόν έργαναν με τίποτα... καρπολόπουδα όπως τού έπρεπε...

ΟΠΙΟΣ ΟΛΕΣ
Διήγημα
του κ.
ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΣΙΑ

Οι γιοι των δημιουργικών και πλουσιών ανθρώπων βγαίνουν συνήθως άχρηστοι. Κουτοί και τεμπέληδες, ίκανοί να ξεκοκκαλίσουν μόνο την περιουσία τού πατέρα τους. Ο Πέτρος Γαρμπής έκανε μία έξαίρεση στόν κανόνα αυτό. Μοναχογιός τού Γρηγόρη Γαρμπή έμπηκε από είκοσιδύο χρονώ πού τέλειωσε τις σπουδές του, στή δουλειά τού έργου.

Στο περιδώριο της επικαιρότητας

Μορμόνοι

Οι όπαδοί της πολυγαμίας...

Ο ιδρυτής της αίρεσεως των Μορμόνων 'Ιωσήφ Σμιθ, τόν ύποϊον οι κάτοικοι του 'Ιλλινόϊς έλυντσάρισαν. Είς τὸ βέβος ἡ «Μέκκα» τῶν Μορμόνων Σὼλ Λαίηκ Σίτυ.

Θά ἔχετε βέβαια ἀκούσει γιὰ τὴν παράξενη θρησκευτικὴ αἵρεσι τῶν Μορμόνων, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ὁποίας ἐπρόσθετε τὸν θεσμὸ τῆς πολυγαμίας. Μέχρι σήμερα, οἱ αἰρετικοὶ αὗτοι ἐπροπαγάνδιζαν τὶς δοξασίες των στὴν Ἀμερική. Τελευταίως, ὅμως, ἦλθον στὸ Παρίσι, ὅπου καὶ ἱδρύσαν μιὰ νέα ἐκκλησία, ὅπως ἀποκαλεῖται στὸ κατωτέρω ἐνδιαφέρον ἄρθρον του, ὁ γνωστὸς Γάλλος δημοσιογράφος κ. Ζαν Μαρία.

Ο Ιεραπόστολος πού θά ἔλθῃ νά σᾶς ἀνοίξῃ, μάλιστα εἶνε εἰκοσι πέντε χρονῶν. Εἶνε ἕνας γοητευτικὸς καὶ πρόσχαρος νέος πού θά μποροῦσε κάλλιστα νά πετύχῃ ὡς ζὲν πρεμιέ τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ μελωδική φωνή του σᾶς παρασύρει σὲ ρεμβασμοὺς καὶ φτάνει νά τὸν ρωτήσετε πόσες γυναῖκες ἔχει, γιὰ νά σκάσῃ στὰ γέλια, πράγμα πού σᾶς δίνει καὶ τὴν εὐκαιρία νά θαυμάσετε τὰ ὑπέροχα δόντια του.

Θά σᾶς ὁμολογήσῃ κοκκινίζοντας ὅτι εἶνε παρθένος κ' ὅτι δὲν ἐννοεῖ νά ὑποπέσῃ στὸ ἀμάρτημα τῆς σαρκός, ἐφόσον ζῇ στὸ Παρίσι. Μετὰ δυὸ χρόνια θά ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀμερική καὶ τότε, μέσῃ σὲν μεγάλῳ ναὸ κατὸ Σὼλτ Λαίηκ Σίτυ, θά νυμφευθῇ ἐγὼ τῇ ζωῇ καὶ γιὰ τὸ θάνατό τὴν κοπέλλα τῶν ὀνείρων του...

Μορμόνα, ὅμως, κ' αὐτὴ!

—

«Ἀς ἀφήσουμε, ὅμως, πρὸς στιγμήν, τὸν ἰδεώδη αὐτὸν Ιεραπόστολο τοῦ κάρτ-ποστάλ κ' ἄς μιλήσουμε

γινωριμία με τοὺς Μορμόνους. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, εἶχα νοικιάσει σ' ἕνα προάστειο τῆς Λυὼν, μιὰ κομψὴ βιλλίτσα, γιὰ νά περάσω τὶς θερινές μου διακοπές. Τὸ σπουδαιότερο προσόν τῆς μικρῆς αὐτῆς βιλλας ἦταν ἕνα μεγάλο μπαλκόνι πού μ' ἐπέτρεπε νά βλέπω τὸν ὁμορφο ἀλλὰ παραμελημένο κήπο μὲς μεγάλῃς γειτονικῆς βιλλας.

—Αἱ κύριε, μοῦ ἐξήγησε ὁ κηπουρὸς μου. Τὸ θέαμα πού μᾶς προσέφεραν ἄλλοτε αἱ ἐνοικιοὶ τῆς βιλλας αὐτῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον γιὰ ἕνα γεροντοπαλλήκαρο...

Ἐμοῦθα, λοιπόν, ὅτι ἡ ἔρημη αὐτὴ βιλλὰ ἦταν ἄλλοτε ἰδιοκτησία μιᾶς πρωταγωνιστρίας τοῦ βωθοῦ κινηματογράφου, πού περνοῦσε τὰ καλοκαίρια τῆς κολυμπώντας μέσα σὲ μιὰ γιγαντιαία πισίνα, μαζὶ με ἄλλους καλλιτέχνες, ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Στὴ θέα τῶσαν διασήμων γυμνοτήτων, οἱ χωρικοὶ πῆγαν νά τρελλαθοῦν. Καὶ μ' ὅλο πού εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ἀρκετὰ χρόνια, κανένας δὲν εἶχε ἐγγάσει τὰ σκανδαλῶδη αὐτὰ μπαίν-μίζτ.

Εἶχα λησμονήσει τὴν ἀφήγησιν αὐτὴ τοῦ κηπουροῦ μου, ὅταν ἕνα πρωὶ ἔμαθα ὅτι ἡ γειτονικὴ βιλλὰ εἶχε νοικιασθῇ ἀπὸ κάποιον ἀμερικανό... Εἶχε μάλιστα διαδοθῇ στὸ χωριὸ ὅτι ὁ νέος ἐνοικος τῆς ἐπαύλεως ἦταν ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ ὁποία εἶχε πάει στὴ Λωζάννη, γιὰ νά πάρῃ τὴν κόρη της... Ὁλέστε νά σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; Ἡ εἰδήσις αὐτὴ με σκανδάλισε τόσο πολὺ, ὥστε ἀπὸ

τὴ μέρα ἐγκατέστην ὀριστικῶς στὸ μονίαν τὴν ἀφιξὴ τῆς ἐνδοξῆς βεντέτας.

Ἡ ἀναμονή μου δὲν κράτησε πολὺ. Δυὸ μέρες ἀργότερα, εἶδα νά σταματᾷ μπροστὰ στὴ σιδερένια πόρτα τῆς ἐπαύλεως ἕνα αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ με μεγάλη μου ἐκπληξί, δὲν ἦταν ἡ Μάρλεν Ντήτριχ. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κατέβηκε ἕνα παράξενο ζευγάρι, τὸ πὺ παράξενο ζευγάρι πού θά μπορούσε κανεὶς νά φαντασθῇ.

Ἐκεῖνος φαινόταν ἐξηνητάρης στὰ γεμάτα. Κάτω ἀπὸ τὸν παναμά του δὲν διακρίνοντο παρά μόνον κάτι χρυσὰ ματογυᾶλια καὶ μιὰ γενειάδα λευκὴ. Φοροῦσε μαύρη μακρὰ ρεντιγκότα κ' ὁ κοκκαλιάρικος λαϊμός του στηριζόταν μ' ἕνα ψηλὸ κατάλευκο κολλάρ, τυλιγμένο με τρίπλη μαύρη κορδέλλα.

Ἐκεῖνη, θαρροῦσε πὺς εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ φιγυρίνι τῆς ἡμέρας τοῦ 1900. Τῆς ἰδίας περίπου ἡλικίας με τὸν ἄντρα της, φοροῦσε πάνω ἀπὸ τὰ γκρίτζα της μαλλιὰ ἕνα ἀνδρικό παγιάσσον, με πυκνὸ βέλο. Ὁ τοῦλινος γιανκᾶς της, τεντωμένος με θεώρατες μπαλένες, ἐφθανε μέχρι τὴ βάση τῶν αὐτιῶν της. Ἡ μαύρη φοῦστα της ἐσκοῦπιζε τὸ χῶμα. Στὰ μάτησε μπροστὰ στὴν πισίνα πού ἐν τῷ μεταξύ τὴν εἶχαν καθαρίσει καὶ γιὰ νά προστατευθῇ ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀνοίξε μιὰ πελώρια μὴδ ὀμπρέλλα. Ἀλλοίμονο! Κ' ἐγὼ πού περιέμενα νά δῶ τὴ Μάρλεν Ντήτριχ!

—

Παρ' ὅλη τὴν ἀπογοήτευσή πού

δοκίμασα, τὴν ἐπαύριον θύηκα πάλι στὸ μπαλκόνι μου. Κατὰ τὰς δέκα, εἶδα νά καταφθάνῃ ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατέβηκαν τέσσερα ὠραία κορίτσια καὶ τρεῖς ὠραιότατοι νέοι. Δὲν φαινόταν βέβαια γιὰ ἡθοιοὶ τοῦ κινηματογράφου. Μὲ τὰ κάτασπρα, ὅμως, ρούχα τους, τὴ λεπτὴ τους τάγια καὶ τοὺς κομψοὺς τρόπους τῶν ἑδιναν ἐντύπωση νέων προερχομένων ἀπὸ ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι.

Μιὰ μικρὴ ξανθοῦλα μάλιστα. Γιὰ νά μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ἀπεφάσισα νά μείνω στὸ παρατηρητήριό μου.

Οἱ νεοφερμένοι μπῆκαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐπαύλεως καὶ δὲν ξαναβῆκαν παρὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, μαζὶ με τὸν γηραιὸ κύριο καὶ τὴ γηραιὰ κυρία. Ἐψάλλαν ἕναν ἀγγλικὸν ὕμνο καὶ τράβηξαν «ἐν σώματι» γιὰ τὴν πισίνα, ὅπου, μόλις ἐφθασαν, ἡ μικρὴ ξανθοῦλα πήδησε μέσα στὸ νερὸ με τὰ ρούχα! Πρὶν ἀκόμα συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου, ὁ γηραιὸς κύριος πήδησε κ' αὐτὸς μέσα στὸ νερὸ, ντυμένος, ὅπως ἦταν με τὴ ρεντιγκότα καὶ τὸν παναμά του!

Ἡ σκηνὴ πού ἀκολούθησε, ἦταν πραγματικῶς κινηματογραφικὴ. Ὁ σεβάσιμος γέρος με τὴν ἀσπρὴ γενειάδα ἐπιάσε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ θύθισε με δύναμη τὸ κεφάλι της μέσα στὸ νερὸ. Ὑστερα, ὅταν τὸ ξανθομάλλο κεφάλι ξαναβῆκε στὴν ἐπιφάνεια, ὁ «κύριος Παναμάς» τῆς εἶπε κάτι λόγια, πού ἡ ἀπόστασις δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νά τ' ἀκούσω. Ἡ μικρὴ τὸν ἀκούσε με τὸ βλέμμα χαμηλωμένο, ὕστερα βῆκε ἀπὸ τὴν πισίνα κ' ἔτρεξε πρὸς τὴ βίλλα, σχηματίζοντας πίσω της μιὰν ὕδατιν γραμμὴ.

Οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦσαν νά ψάλλουν, σὰν νά μὴν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴ σκηνὴ τῆς πισίνας. Κατόπιν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ τρεῖς κοπέλλες καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἔπεσαν κ' αὐτοὶ με τὴ σειρά τους μέσα στὴ δεξαμενὴ, ὅπου ὁ γηραιὸς κύριος με τὸν παναμά τοὺς θούλιαζε ἐντελῶς. Καὶ ἡ συνέχεια, ἴδια ὅπως καὶ με τὴν ξανθοῦλα.

Κατάπληκτος ἀπὸ τὸ παράδοξο αὐτὸ θέαμα, περίμενα νά δῶ τώρα καὶ τὴ γρηᾷ με τὴ μὴδ ὀμπρέλλα. Ἀλλ' οἱ ἐλπίδες μου διεμεύσθησαν. Ἡ κυρία με τὸ παγιάσσον δὲν πήδησε στὸ νερὸ, ἀλλὰ ἐκλείσε τὴν ὀμπρέλλα της, σκούπισε με τὸ μαντίλι τὰ δάκρυά της κ' ἔδωκε τέλος τὸ χέρι της στὸν γέρο με τὴ λευκὴ γενειάδα γιὰ νά τὸν βοηθήσῃ νά βῇ ἀπὸ τὴν πισίνα.

Κατόπιν, καθίζοντας με ἀξιοπρέπεια, ἐπέστρεψαν κ' αὐτοὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐπαύλεως. Τί ἀξιοπρέπεια, ὅμως, μπορούσε νάχη μιὰ βρεγμένη ρεντιγκότα!

Τὴν ἐξήγησιν τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς σκηνῆς τὴν εἶχα τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἕνας ἐργάτης ἐκάρφωσε στὴν ἐξώπορτα τῶν γειτόνων μου τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων τῆς Τελευταίας Ἡμέρας (Μορμόνοι)»

Χωρὶς νά τὸ ὑποπτεύωμαι, λοιπόν, εἶχα παρακολουθῆσι τὴν προηγουμένη μέρα ἕνα μορμονικὸ θάπτισμα!

Νομίζετε ὅτι περιορίσθηκα μόνον στὸ θάπτισμα; Κάθε ἄλλο. Τὴν ἰδίαν μέρα, κάμνοντας χρῆσιν τῆς ιδιότητός μου ὡς δημοσιογράφου, ἐπεσκεφθὲν τοὺς γείτόνάς μου. Μὲ δέχθηκαν με μεγάλη εὐγένεια καὶ ἀπὸ τὶς πληροφορίες πού μοῦ ἔδωσαν διέπιστώσα με μεγάλη μου ἐκπληξί ὅτι ὁ θρόλος τῶν Μορμόνων με τὴν πρᾶγματικότητά δὲν ἔχουν καὶ μεγάλη σχέση.

—Στὴ Γαλλία, μοῦ εἶπε ἡ γηραιὰ κυρία, ἐλάχιστα ξέρετε ὁ κόσμος γιὰ τοὺς Μορμόνους. Ἀλλὰ κ' αὐτὰ πού ξέρετε, τὰ διάβασε σὲ κάποιο μυθιστόρημα. Τὸ βιβλίω αὐτὸ πού εἶνε γεμάτο ἀνακρίβειες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, μᾶς ἔκανε μεγάλο σκῆλο. Σπεύδω νά σᾶς πληροφορήσω ὅτι σήμερα δὲν εἴμεθα καθόλου πολύγαμοι. Ἡ μόνη μας πρωτοτυπία, ἀπὸ ἀποψεως ἡθῶν εἶνε ἐνὶ ἀγνοοῦμαι τὴ μοιχεία καὶ τὴν πορνεία. Ἀν αὐτὸ τὸ θεωρεῖτε σκανδαλῶδες, τότε...

Μοῦ εἶπε κ' ἄλλα πολλὰ ἡ κυρία με τὴ μὴδ ὀμπρέλλα. Θά σᾶς πῶ τὰ σπουδαιότερα καὶ ὅσα φέρουν τὴ σφραγίδα τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας... Ἰδρυτὴς τῆς αἵρέσεως τῶν Μορμόνων εἶνε ὁ ἀμερικανὸς Ἰωσήφ Σμιθ, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε στὰ 1830

νά μεταδώσῃ τὶς παράξενες θρησκευτικὲς του δοξασίες σὲ ἀρκετοὺς φίλους του. Γιὰ νά καταστήσῃ μάλιστα πὺς πιστευτὲς τὶς θεωρίες του, ἐπλάσσε καὶ τὸ θρόλο τῆς ἀνευρέσεως ἑνὸς παλῆου κειμένου, πού μαρτυροῦσε δὴθεν ὅτι ἐξακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, μιὰ φυλὴ Ἑβραίων εἶχε μεταναστεύσει στὴν Ἀμερική. Ἔτσι, οἱ πρῶτοι ἀμερικανοὶ, δηλαδὴ οἱ ἐρυθρόδερμοι, δὲν ἦταν παρά Ἑβραῖοι μετανάστες. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους πῆγε κ' ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς στὴν Ἀμερική, ὅπου παρέμεινε τρεῖς μέρες — τὸ τρίήμερο πού προηγήθη τῆς Ἀναστάσεώς του — καὶ κήρυξε αὐτοπροσώπως τὸ εὐαγγέλιό στοὺς Ἰνκας, στοὺς Ἀζτέκους καὶ στοὺς πρῶτους Μοικανούς. Οἱ Ἰσραηλίται, ὅμως, τῆς Ἀμερικῆς, παρέβιασαν τοὺς λόγους τοῦ εὐαγγελίου, ὅπως εἶχαν παραδώσει ἄλλοτε τοὺς νόμους τοῦ Μωϋσέως. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ξαναγίναν πιά λευκοὶ κ' εἰμιναν χαλκοπρόσωποι!

Οἱ μυστικοπαθεῖς αὐτὲς δοξασίες τοῦ Ἰωσήφ Σμιθ θά ἀφῆναν τελείως ἀδιαφόρους τοὺς ἀμερικανούς, ἂν ὁ θεμελιωτὴς τῆς αἵρέσεως τῶν Μορμόνων δὲν ἱσχυρίζετο ὅτι ἀνεκάλυψε μέσα στὸ παλῆον κείμενο τὸν νόμο τῆς πολυγαμίας.

Πολλὲς κακὲς γλώσσες, ἱσχυρίσθησαν τότε ὅτι ὁ ὠραῖος προφήτης θέλησε με τὸν τρόπο αὐτὸν νά καλύψῃ εὐσχήμως τὴν ἱκανοποίησιν ποῖος ἔβριε τί εἰδούς ἀχαλίνωτων παθῶν. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶνε ὅτι ὁ Ἰωσήφ Σμιθ πέρασε ὅλη του τὴ ζωὴ μιλών-

τας γιὰ τὶς θρησκευτικὲς του δοξασίες, χωρὶς νά ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τὶς γυναῖκες. Ἡ θεωρία τῆς πολυγαμίας εἶχε γι' αὐτὸν τὸν ἐξῆς πρακτικὸ λόγο: Ἦθελε νά θέσῃ ἕνα τερμα στὴν δυσαναλογία μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, πού εἶχε ὡς συνέπεια, κατὰ τὴν γνώμη του, τὴ διάδοση τῆς πορνείας.

Ἀλλ' ἡ τολμῆρή αὐτὴ θεωρία πρὸς κάλεσε, στὸ Ἰλλινόϊς παταγώδη σκανδαλό. Καὶ ὁ προπαγανδιστὴς τοῦ θεσμοῦ τῆς πολυγαμίας ἀναγκάσθηκε νά καταφύγῃ με τοὺς λίγους πιστοὺς του στὸ Νόβοο (Ἰλλινόϊς), ὅπου καὶ ἔχτισε μιὰ μικρὴ ἐκκλησία. Οἱ κάτοικοι, ὅμως, τῆς πόλεως ἐξηγέρθησαν, ἔβαλαν στὴν ἐκκλησία φωτιά, συνέλαβαν τὸν Σμιθ καὶ τὸν ἀδελφὸ του Κάιρουμ καὶ προκάλεσαν τρομερὲς ταραχές. Ἡ ἀστυνομία ἐπεμβάσα, κατάρθωσε ν' ἀποσπάσῃ τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαινομένου πλήθους καὶ νὰ τοὺς κλείσῃ στὴ φυλακή. Τὴν ἰδίαν, ὅμως, νύχτα, ὁ ὄχλος ἔσπασε τὶς πόρτες τοῦ σωφρονιστικοῦ ἱδρυμάτος, συνέλαβε τὸν Ἰωσήφ Σμιθ καὶ τὸν ἀδελφὸ του καὶ τοὺς ἐλυττόρισε.

—

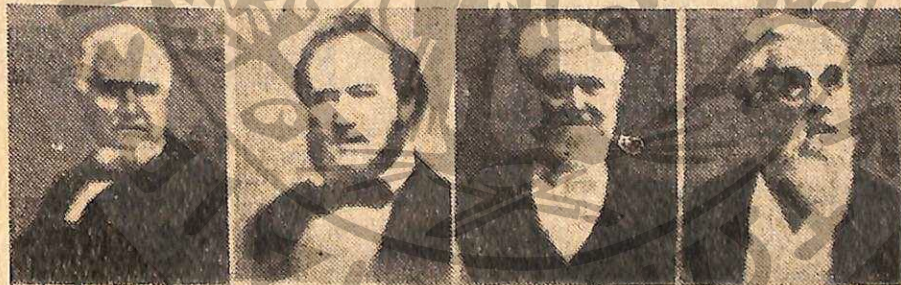
Ὁ ἄγριος αὐτὸς διωγμὸς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρά νά χαλυβδῶσῃ ἀκόμα περισσότερο τὴν πίστι τῶν ὀπαδῶν τῆς νέας αἵρέσεως. Καὶ ἀμέσως ἐξέλεξαν νέον «ποιμένα». Τὸν Μπράιγχαμ Γιούγκ.

Ὁ Γιούγκ, βλέποντας ὅτι τὰ πράγματα ἦταν πολὺ σκούρα στὸ Ἰλλινόϊς, πῆρε τὸ ποίμνιό του καὶ τράβηξε γιὰ τὶς ἀνεξερεύνητες ὡς τότε περιοχὰς τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων. Ἡ ὀδοπορία κράτησε δυὸ ὁλόκληρους μῆνες καὶ ὑπῆρξε ἀφάνταστα κουραστική. Τέλος, στὶς 24 Ἰουλίου 1847, ἐφθασαν σὲ μιὰ ἀμυδρὴ ἐρημὸν, πού τὴ διέσχισε ἕνα ποτάμι. Καὶ ὁ Γιούγκ εἶπε:

—Ἐδῶ θά μείνουμε. Αὐτὴ γιὰ μᾶς εἶνε ἡ νέα γῆ τῆς ἐπαγγελίας...

Πέρασαν ἀπὸ τότε ἐνεννὴτα ὀλόκληρα χρόνια. Καὶ σήμερα, τὸ Σὼλτ Λαίηκ Σίτυ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ Μορμόνοι δὲν εἶνε πιά πολύγαμοι, ὅπως ὁ Μπράιγχαμ Γιούγκ πού πῆρε 27 γυναῖκες. Στὰ 1890, ὁ τότε ἀρχηγὸς τῶν Μορμόνων ἀκούσε μιὰ μυστηριώδη φωνή, πού τοῦπε ὅτι ἡ πολυγαμία ἔπρεπε νά καταργηθῇ. Ἔτσι, ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, οἱ Μορμόνοι, χωρὶς ν' ἀπαρνηθοῦν τὶς παράξενες ἱεροτελεστίες των, ἔγιναν μονόγαμοι καὶ οἱ γυναῖκες των παίζον σημαίνοντα ρόλο στὴ δημοσίᾳ ζωῇ. Ἡ πρώτη γενοσησιαστὴ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, πού ἐξελέγη στὰ 1896, ἦταν Μορμόνα, ἀπὸ τὸ Λαίηκ Σίτυ: Ἡ μὲς Μάρθα Χιούε-Κάνον.

ZAN MARIA

...Οἱ Μορμόνοι ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητά. (Ὁ Οὐίλφορντ Γούντγουορντ, ὁ Χέμπερτ Γκράντ καὶ ὁ Μπράιγχαμ Γιούγκ, ἐκ τῶν πατριαρχικῶν τῆς αἵρέσεως).

Ζεϊ Αΰθυμει Τού Δικαστηρίου

Ο φακίρης

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΙς συνοικιακόν κέντρον ένα μεγάλο πανώ ἀνήγγειλε τὴν κατεσκευασμένην ἄφειν διασήμευ φακίρου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, πού ἐπρόκειτο νὰ καταπλήξῃ τὸ κοινὸν μὲ τὰ καταπληκτικὰ του πειράματα. "Ηγουν:

ΑΠΟΨΑΙ

Ο ΜΕΓΑΣ ΙΝΔΩΣ ΦΑΚΟΙΡΙΣ
ΣΟΥΛΑΧΑΝ ΧΟΥΣΟΥΝ
ΘΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΙ ΔΙΑ
ΠΡΟΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΙΣ ΤΑΣ
ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΠΛΙΞΙ
ΤΡΕΞΑΤΕ! ΤΡΕΞΑΤΕ!

Καὶ ἔτρεχε ὁ κόσμος. Πραγματικὰ οὐ κατεπλήσσοντο, πρῶτον ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μεγάλου Ἰνδοῦ φακίρου καὶ δευτέρον ἀπὸ τὰ πειράματά του. Ἦταν δὲ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σουλάχα Χουσούν πραγματικὰ ἐνδιαφέρουσα. Πρῶτα-πρῶτα τὸ χρώμα του προσήλκυσε τὴν γενικὴν προσοχήν. Ἰνδὸς αὐτὸς ἦταν κατάμαυρος ὡς κόραξ-ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια. Ὑστερα, ἐφοροῦσε ἕνα χτυπητὸ πράσινον σαρίκι στὸ κεφάλι. Κατόπιν, εἶχε ἕνα μεγάλο χαλκὸ στή μὴν του, γεγονὸς πού ἐπροξενούσε ἀνατριχίλαν εἰς τὸ φιλοθεάμον κοινόν. Ἐν συνεχείᾳ ὠμιλοῦσε μίαν γλώσσαν ἀκατάληπτον, πού ἐθαύμαζαν καὶ ἐκτιμοῦσαν οἱ ἀκροαταί-ὅπως θαυμάζουσι πάντοτε καὶ ἐκτιμοῦν πᾶν τὸ ἀκαταλαβίστικο. Ἐβγαίνει, δηλαδή, ὁ μέγας φακίρης στὸ προσκήνιον καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς εἰς ἀπαιστών Ἰνδικήν:

— Χαλα — χαλά — μπαλα — χα — λά — μπαρούχ — ούχ — ούχ — μπαρχαρούχ — μπάχ — μπίλε — μπόλο — ούχ — χούχ — ούχουχουχούχ!...

— Δυστυχῶς τὴν ὥραίαν αὐτὴν γλώσσαν τὴν κατέστρεψε "Ἑλλην μανδράχαλος μεταφραστής, πού ἔβγαίνει μαζί του καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φράκο ὑπενθύμιζε κάτι μεταξὺ λόρδου καὶ πεθαμενατζί. Εἶχε δὲ ὡς ἑξῆς ἡ μετάφρασις:

— Κυρία καὶ κύριοι ὁ κύριος φακίρης θέλει νὰ πῇ, δηλαδή, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του, παναπὴ θὰ ὑπνωτίσῃ ὅποιον ἐξ ὑμῶν τοῦ κάνει γοῦστο, ἀκολουθῶς θὰ καταπιῇ φωτιά, θὰ μασήσῃ σίδερο καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα σὰς περικαλεῖ νὰ ἔχετε τὴν ὑπεμονὴ νὰ τὰ παρηκολούθησете ἄνευ φασαρίας καὶ ὁποῖος δὲν πιστεύει παρακαλεῖται νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δηλαδή, νὰ τὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ πιστέψῃ.

Μετά ἀπ' αὐτὸν τὸν πρόλογον ἀρχίζει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καταπληκτικοῦ προγράμματος. Ἐπὶ τρεῖς βραδυὰς ἡ ἐπιτυχία τοῦ φακίρου ἦταν μεγάλη, ὁ δὲ κόσμος ἐχειροκροτοῦσε τὸν διάσημον Ἰνδόν, καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ καταπίνῃ σίδερα, νὰ τρώῃ τὴν φωτιά, νὰ βάζῃ αὐγὰ στὸ στόμα του καὶ νὰ τὰ βγάξῃ ἀπὸ τ' αὐτιά του, νὰ βάζῃ καρύδια ἀπὸ τ' αὐτιά του καὶ νὰ τὰ βγάξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του κ.τ.λ. Τὴν τετάρτην βραδυὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ πειράματα αὐτὰ ἐξήγησε νὰ ἐκτελέσῃ πειράματα ὑπνωτιστικόν ἀπὸ σκηνῆς —

πράγμα πού ἐπροκάλεσε καὶ τὴν ἀναστάτωση

Γιατί:

— Δια τὴν καρπαζά.
— Ποιὰ καρπαζά;
— Νὰ σὰς εἶπω.
— Ἐσὺ πού ἤσουν;
— Στὴν πλατεία.
— Ὡς θεατῆς;
— Μάλιστα.

— Λέγε λοιπόν.

— Νὰ σὰς εἶπω. Βγαίνει ὁ πεθαμενατζίς μὲ τὸ φράκο καὶ λέει κυρία καὶ κύριοι ὁ μέγας φακίρης θὰ ἐκτελέσῃ τὸ πείραμα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς τηλεπαθείας. Ὅποιοι ἐξ ὑμῶν τοῦ κάνει γοῦστο ἡμπορεῖ νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ

— Χαλά — χαλά — μπαλά — χαλά — μπαρούχ — ούχ — ούχ!...

τῆς σκηνῆς διὰ νὰ γουστάρῃ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ γουστάρουν καὶ οἱ ἄλλοι. Τῶπε μία, τῶπε δύο, πού νὰ κουνήσῃ κανέναν. Ὁ κόσμος φοβόταν, σοῦ λέει φακίρης εἰν' αὐτός, ξέρω γὰρ τί μοῦ κάνει; Λοιπόν, λέω γὰρ ντροπή, βρὲ παιδί, τόσο ἄντρες ἐδῶ μέσα δὲν βρίσκειται κανέναν ν' ἀνέλθῃ; Μπα πού νὰ βρεθῇ! Ἀναγκάσθηκα, λοιπόν, ν' ἀνέβω ἐγώ. Ὁ φακίρης ἦταν ἐκεῖ καὶ περίμενε, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, νὰ μὲ κοιμήσῃ. Τὸν κυττάω ἐγώ, τὸν ἐνακουτίζω, βρὲ πού τὸν ξέρω, πού τὸν ξέρω κάπου τὸν εἶχα δῇ, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ θυμηθῶ. Τὸν βλέπω, μὲ κυττᾷ κι' αὐτός καὶ σὰ νὰ μὲ ἤξερε κι' ἔκανε τὴν κορόϊδο.

— Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Ἔτσι ἀπὸ τὸ ὕφος του.

— Σοῦ εἶπε τίποτε;

— Μπα. Κύτταγε μονάχα. Βρὲ πού τὸν ξέρω, πού τὸν ξέρω, τίποτα. Τελοςπάντων ἀρχίζει τὸ πείραμα. Μὲ καθίζει σὲ μιά καρέκλα. Κάθομαι. Διπλώνει τὰ χέρια του, γουρλώνει τὰ μάτια του, κι' ἀρχίζει, μαλαχα-

λά, γιαλαχαλά, χούμ, χούμ, χούμ καὶ κάτι τέτοια, λέω κάνε τὸ κορόϊδο Μιχαήλ θὰ τὸν τοιμήσωμε τοῦτον. Κλείνω τὰ μάτια, τὸ λοιπόν, κάνω πῶς κοιμάμαι. Ἀρχισα νὰ ροχαλίζω καὶ λιγάκι. Ὅπου παίρνει θάρρος ὁ κ. Ἰνδός, σοῦ λέει κοιμήθηκε τοῦτος ἀρχίζε νὰ λήσῃ στὸν κόσμο, πῶς δὲν μποροῦσα νὰ ἐμπνήσω, αἶμα δὲν διέταζε ὁ ἴδιος. Κανόνι νὰ βαρέσῃ, ἔλεγε, δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἐμπνήσῃ. Ἔτσι μουρχόταν ἐμένα νὰ σηκωθῶ ἀπάνω, μὰ πάλι ἔλεγα κάνε τὸ κορόϊδο Μιχαήλ νὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃ. Ὅπου, λοιπόν, κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα μου, σηκώνεται ἀπάνω καὶ φωνάζει, δόστου μιά καρπαζά νὰ δοῦμε θὰ ἐμπνήσῃ. Σηκώνει τὸ χέρι ὁ κ. φακίρης κι' ὡς πού νὰ καταλάβω νὰ τραβηχτῶ μού σκάνε καρπαζά πού πήρε φωτιά τὸ μούτρο μου. Ἐ, θὰ κρατιόσουν ἐσὺ κ. πρόεδρε;

— Προχώρει.

— Ὁχι, ρωτᾷ!

— Νὰ μὴ ρωτᾷς τίποτε.

— Τελοςπάντων. Μὲ τὴν καρπαζά μ' ἀνάβουν τὰ αἷματα! Πετάνομαι ἀπάνω καὶ τοῦ τραβάω μία, κλάπ! Πᾶνε τὰ σαρίκια, οἱ χαλκάδες κι' ὅτι ἄλλο εἶχε δλόγγρα στὸ κεφάλι τοῦ ὁ κ. φακίρης. Ἐ, καταλαβαίνει τί ἔγινε στὸ θέατρο. Ἐσπασε στὰ γέλια ὁ κόσμος. Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικόν κ. πρόεδρε εἶναι ὅτι ὁ Ἰνδός μόλις ἔφαγε τὴν κόντρα-καρπαζά, ἔχεσσε τὰ ἰνδικὰ καὶ τοῦφουαν μερικὰς κουβέντες ἀμερικάνικες ἡγουν βρὲ παλητόμαρο καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀκούω ἐγώ τὴν γλώσσαν τὸν προγόνων, μπαίνω. Τὸν κυττάω, καθὼς τοῦφουαν τὰ σαρίκια, τὸν ἀνεγνωρίζω. Ὁ Γιάννης ὁ Χαζάκος.

— Ποιός;

— Ὁ Χαζάκος κ. πρόεδρε, ἡ λεβεντιά.

— Δηλαδή;

— Ἀτσίδα! Παρέα μας χρόνια, τὸν εἶχα γαμένω, μού τρακάρισε καὶ ποῖν ἀπὸ τρία-τέσσαρα ἔτη ἕνα πεντακοσάρικο, πᾶει καλιὰ του. Βρὲ Γιάννη τοῦ λέω ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἰνδός; Ἀρχίζει καὶ τρέμει. Κάνε τὸ κορόϊδο μού λέει, χάθηκα. Βρὲ φέρ' τὸ πεντακοσάρικο τοῦ λέω. Ποῖο πεντακοσάρικο μού λέει. Φουρκίζομαι ἐγώ τοῦ λέω τὰ φακίρικα νὰ τὰ κάνῃ ἄλλο. Ἄς τίς μηχανές λοιπόν!

— Ἐν τέλει;

— Μᾶς πήρε μυρουδιά ὁ κόσμος, ἀνέβηκε ἀπάνω, τράβηξε καζούρα πού πήγε καπνός καὶ ὁ ἀστυφύλαξ τὸν συνέλαβε κι' ἐπῆραν κι' ἐμένα μάρτυρα.

Καλεῖται ὁ φακίρης. Μὲ ὕφος με-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 49)

ΘΕΑΤΡΙΚΑ — ΝΕΑ

Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ὁ θίασος τοῦ Λαϊκοῦ Θεάτρου Πραγκρατίου ἀναβιβάζει τὸ «Διμανάκι» τοῦ κ. Δ. Χρονοπούλου. Εἰς τοὺς συμπαιθεῖς θιασάρχας ἀπε-

Κουβέντες τοῦ Βάδρακα

Κάπνισμα

Ἀγαπητὴ «Ἐβδομάς».

Τί νὰ σοῦ πῶ, μωρ' ἀδερφέ μου, αὐτὸ πού κάνουν ἐσχάτως τὰ θήλα καὶ κυκλοφοροῦν εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ μιά ταινίαν πέντε μέτρα στὸ στόμα τους, μούχει δώσει στὰ νεύρα. Κι' ἔχω δίκην. Δίκην μέτρι δευτέρα παρουσία. Ἐγὼ ρε κυρία γυναίκα, σὲ θέλω γυναίκα. Δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ τὸ ἔταιρόν μου ἡμισὺ νάχῃ φαργγίτιδα καὶ νὰ βήχῃ σὰν ἐξηγντάρης καθηγητῆς τῆς τριγωνομετρίας. Πῶς; Ἡ θῆσαι ἀσθενὲς φύλον ἢ θῆσαι θεριακλῆς. Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο. Καὶ τὰ δύο μαζὶ δὲν γίνονται. Αὐριο, ἔτσι πού βαδίζουμε, θὰ κάτσουνε καὶ στοὺς καφεντέδες καὶ θὰ φουμάρουν ναργιλέ. Ἄντε τότε νὰ συνεννοηθῇς περὶ ἔρωτος.

Ἐσὺ θὰ τοὺς κουβεντιάξῃς περὶ αἵσθημα κι' αὐτὰς περὶ τουμπεκὶ Πέρισκο. Συνεννόησις μὴδέν.

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

στάλησαν ἄθροα συλλυπητήρια τηλεγραφήματα.

— Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελάς ἀναχωρεῖ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα διὰ Κεντρῶν Ἀφρικῆν. Ὁ κ. Μελάς κατ' ὀρθῶς νὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς φυλῆς Παπούα νὰ μεταφράσουν καὶ ν' ἀναβιβάζουν τὸ ἔργο τοῦ «Μπαμπᾶς ἐκπαιδεύεται». Καὶ ἀναχωρεῖ ἀκριβῶς διὰ νὰ παραστῇ εἰς τὴν πρεμιέραν. Ἐλπίζεται ὅτι ὁ κ. Μελάς θὰ φαγοῦθ' ἐν τέλει ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους.

— Ὁ γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Γρ. Ξενόπουλος θὰ δώσῃ μεθ' ἑαυτοῦ μίαν ἐνδιαφέρουσα διά-

ΗΤΑΝ ΕΝ ΤΑΞΕΙ

Ὁ ἐνοικιαστής: Βρὲ κτήνος, μισὴ ὥρα χτυπᾶω, γιατί δὲν μού ἀνοίγεις;

Ὁ θυρωρὸς: Σήμερα δὲν ἐργάζομαι κύριε. Ἐχω ρεπό!

λεξιν εἰς τὸν «Παρνασσόν» μὲ θέμα «Ὁ κ. Ξενόπουλος καὶ τὰ χαρμάνια Ἀγρινίου».

— Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου κ. Μαρίκα Μαντινέου δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ πλέον εἰς τὸ μέλλον εἰς τὴν μουσικὴν μας σκηνή. Τὴν ἀπόφασιν τὴν ἔλαβε ἀφ' ὅπου προηγουμένως ζυγίστηκε καὶ διεπίστωσε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται καλλιτέχνης τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου.

Λόγοι μεγάλων ἀνδρῶν

Μετά ἀπὸ τὸν θάνατον ἔρχεται ἡ δόξα.

MIMHES ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Γιατὶ ἔραγε δὲν μπαίνουν καὶ ἡθοποιοὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν;

ΣΠΑΡΙΔΗΣ—ΜΑΝΕΛΛΗΣ—ΣΤΑΡΕΝΙΟΣ

Οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι πηγαίνουν στὰ μουσεῖα μετὰ ἀπ' τὸν θάνατόν τους. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τώρα στὸ Μουσείο μ' ὅλη μου τὴν ὀρχήστρα. (Τὰ ποτὰ ἀνευ ὑπερτιμήσεως).

Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τι;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΑΛΛΙΕΡΟΣ

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Σιὸρ Ντιρεττόρο μου τσῆ Ἀἰδομάς, Σῶλεγα τοὶ προάλλες γιὰ τὰ παπόρα. Μὰ ὁ Ἅγιος μὲ τιμώρησε!

Ταξίδεψα τὸ περασμένο Σαββάτο στὸ Λουτράκι μὲ τὸ μποῦσι, παναπὴ τὸ ἐπιβατικὸ τσῆ ὑπεραστικῆς γραμμῆς ἀπὸ σῆς τὸ λετὲ λεωφορεῖο.

Καὶ κάνετε μάτια μου περίφημα. Γιατὶ ἐκεῖ ὅτ' ἀναθεματισμένο τροχοφόρο μόνον γιὰ τὰ λεωφορεῖα εἶναι! Τόμου καὶ βρεθῇ χαντάκι στὸ δρόμο τοῦ σοῦ φέγγει τάντεσα στὸν οἰσογάγο!

Ἐγώ, τζῆγια μου, ἔπαθα μεγάλο κᾶζο! Μεγάλο ρεζιλίκι! Ρεντίκολο γίνηκα σὲ οὐλοὺς τοῦ ἐπιβάτης καὶ δὲ μ' ἐγνοίαζε τίποτα ἄλλο μὰ ἤτουνε ὁμπρὸς καὶ τοῦ κόσμου οἱ σιντορίνες ἀπὸ μὲ βλέπανε καὶ ξέροναν σὰ γατὶ, καὶ παρντονάτι γιὰ τὴ φράση μου κι' ὅλα!

Σὰ νὰ χόρευε ροῦμπα ἡ Ντέβι-Τζᾶ σαλτάριζε τὸ γροσουζικο τὸ λεωφορεῖο!

Ἐδικός σου
Ο ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Πρόλογος

ΕΝΑ πρωί όπως όλα ξημερώνει στην πολυτελή παρθενική κρεββατοκάμαρα της μικρής Τζέννυ Λιβρανός.

Η χαριτωμένη μικρούλα, ξανθή τσαχπίνικη κοίτλα 20 χρονών με γλυκικό σώμα και λεία, θαμπή, τεντωμένη επιδερμίδα παίρνει τη σοκολάτα της ενώ ή καμαριέρα της, η Φρόσω ένα μελαχροινό κορίτσι με χοντροκομμένη αλλά χτυπητή ομορφιά, της ετοιμάζει το μπάνιο.

Σε λίγο, μέσ' στον πλατύ στρογγυλό λουτήρα, η Τζέννυ σκεπτόταν με γλυκείες ανησυχίες την καινούργια της ζωή, τη ζωή που άρχιζε από σήμερα. Κρατούσε στα χέρια της μια έφημερίδα κι έκανε πως διαβάζει. Μα πραγματικά τα μάτια της ήταν μόνιμα στηριγμένα στην κορυφή της τελευταίας στήλης:

«Γιώργος Στεργιάδης
Τζέννυ Λιβρανός
Έδωσαν υπόσχεση γάμου».

Δεν τον αγαπούσε το μνηστήρα της, μ' αυτό δεν είχε σημασία. Φιλούσε όμορφα, χόρευε περίφημα, σφάριζε άοκτα καλά, κι' έπαιζε υποφερτό μπριτζ. Ήταν ακόμη καλός απ' τους λίγους, και σάμπιον στο τένις του Έρωτα, που παίζουν οι νεαροί κατακτητά με γυναικείες καρδιές αντί για μπάλες! Αιτή τη φράση την έλεγε ο ίδιος, κι' η Τζέννυ την εύρισκε χορτασμένη. Ήταν έξυπνος, σπριτόζος, φαινότοτος, είχε

σουξέ παντού, κι' οι ωραίες κυρίες της «κοσμικής κινήσεως» αν δεν είχαν τόσο θράσος, δεν θα τολμούσαν ποτέ να τον κυττάζουν χωρίς να χαμηλώσουν τα μάτια!

Σε λίγο, ο Μπέμπης τη ζητεί στο τηλέφωνο και με πολύ λεπτή τολμηρότητα και χιονομυριστικά διατυπωμένο θράσος της εκφράζει το θαυμασμό του και της προσβάλλει την αξίωση να του κάνει μια προγαμιαία δωρεά έρωτος και μάλιστα να φανή αρκετά γενναϊόδωρη. Κι' η Τζέννυ συμφωνεί.

Μέρες τώρα ο Μπέμπης ζητούσε να της κάνει το πρώτο μάθημα του Έρωτος. Μα εκείνη άρνιόταν με πεισμα. «Όχι από σεμνοτυφία. Έτσι γιά να του κεντάη την επιθυμία περισσότερο».

Ίσως αυτή η έπιμονη άρνηση να τον είχε κάνει να τη ζητήσει σε γάμο. Ο πατέρας της δέχτηκε άμέσως. Νέος όμορφος, κομπός και υποψήφιος κληρονόμος μίας γερής περιουσίας, ο γυιός του Στεργιάδη, ενσάρκωνε το ιδανικό του. Καλλίτερο γαμπρό δεν μπορούσε να δειροπολήσει ο γέρος-Λιβρανός, που δεν πήγαιναν άλλωστε και περίφημα τώρα τελευταία τα οικονομικά του. Η Έταιρία του αντιμετώπιζε δύσκολες περιστάσεις, κι' η ζωή πούκανε ήταν δυσάλογη με τα εισοδήματά του. Έβαλε χέρο στα «έτοιμα». Έκανε και μερικές ασαρμωδικές κινήσεις, που δεν τόν βγήκαν σε καλό, κι' ένα ωραίο πρωί ξύπνησε με λίγα υπολείμματα της παλιάς μεγάλης περιουσίας. Αυτό βέβαια δεν τώνοιωσε κανείς. Η ζωή του δεν άλλαξε σε τίποτα. Μα, ωστόσο σιγά-σιγά, θάρχιζε ν' αλλάξει. Εύτυχώς ο γάμος της Τζέννυ έρχότανε μέσ' στην ώρα. Και σίγουρα θαώζε την κατάσταση. Γιατί ο Λιβρανός είχε το σχέδιό του. Σκεπτόταν να τυλίξη το Στεργιάδη, να του παρουσιάσει τ' ανύπανκτα κεφάλαια μίας «Εταιρίας, που είχε κάνει με εικονικές καταθέσεις, και να τον βάλει στο χέρι, πουλώντας του ένα μεγάλο μέρος μετο-

χών. Όλα αυτά όμως δεν μπορούσαν να γίνουν αν μαθαίνονταν πως υποθήκεψε το σπίτι του. Στην κόρη του δεν έκανε καθόλου λόγο για τις κρυφές του σκέψεις. Είκοσι χρονών κορίτσι, χτεσινό παιδί, σίγουρα δε θα μπορούσε να τον καταλάβει. Κι' έπειτα γιατί να της τάλεγε; Αυτή τον είχε βοηθήσει χωρίς να ξέρη τίποτε. Αν μάθαινε τα σχέδια του το πολύ-πολύ που μπορούσε να συμβεί, ήταν να παρασυστόταν απ' τις αισθηματικές ευαισθησίες της και να τάλεγε στο νεαρό, σε καμιά στιγμή που θα την μεθούσαν οι ερωτικές διαχύσεις.

Κι' άμα είχε τέτοιους φόβους, ο γέρος

Αθηναϊκό μυθιστόρημα

Λιβρανός συνιστούσε στον έαυτό του έ-
χεμύθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

Το παλινό βαρύ κτίριο της οδού Άκαδημίας, με το επιβλητικό μαρμαρίνο κα-
στούμι και την πελώρια πόρτα, που στη μέση της μι' αστραφτερή πινακίδα έγραφε «Δρ Κοσμάς Στεργιάδης», ήταν ό,τι είχε απομείνει απ' τη θρυλούμενη «μεγάλη περιουσία» του γιατρού.

Μα κι' αυτό ούσιαστικά δεν ήταν ά-
κό του. Τα χρέη του κάλυπταν την ά-
ξία. Κανείς ωστόσο απ' τους δανειστές του δεν τούχε ζητήσει μια επίσημη εξα-
σφάλιση, γιατί ή φήμη έλεγε πως ο γι-
ατρός «μπορούσε ν' αγοράσει τη μισή Ά-
θήνα». Στυλοβάτες της φήμης αυτής ή-
ταν το σπίτι, ή βαρεία Παμάς του πα-
τέρα, ή κουρσίτσα του Μπέμπης, ή λι-
βρέα του καμαριέρου.

Όλ' αυτά ήταν έξοδα-μνηματικά μπόρος
στη μεγάλη άποστολή που έξυπνηρετού-
σαν. Μα πάντως ήταν έξοδα,

Κι' έπειτα μέσ' στο σπίτι ύπηρχ' ένα κορίτσι. Ένα κορίτσι της παντοειδούς. Η Έλλη Στεργιάδη, έκλεινε σε λίγο τα είκοσιπέντε κι' ή αίγλη της προίκας της που πλαισίωνε την πικάντικη όμορ-
φιά της—μια όμορφη που συγκροτού-
σαν όρετικά και πιπεράτα θέλητρα—ή-
ταν άπαραίτητο να διατηρηθεί. Χωρίς αυτήν, με την τολμηρή ζωή πουκανε από
δυναστά χρονώ, θάταν λίγο δύσκολο να πετύχει έναν καλό γάμο. Η ίδια είχε
την έντιμηση πως ένας «πολιτισμένος
τύπος» δεν έξέταζε ποτέ το παρελθόν,
με ο γιος της διαφωνούσε. Είχε την πε-
ποίθηση πως κάτι τέτοιες εκδηλώσεις

ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδη

μεγάλου πολιτισμού οι γαμπροί τις πλη-
ρώνονται.

Περίμενε λοιπόν να πληρωθεί ανάλογα
κι' ο γυιός του. Μα δυστυχώς ή εύκαι-
ρία δε βρισκότανε. Για έραστή τον ήθε-
λαν όλες. Παντρεμένες κι' ανύπαντρες.
Για σύζυγο κάμνι. Όσοι φορές τόλμη-
σε να ζητήσει το χέρι κάποιας, του τ'
άρνηθηκαν με πολύ τάκτι, κι' ως ήταν
μυζή της το περασμένο βράδυ στην γκαρ-
σονιέρα. «Άλλο έρωτας, κι' άλλο γά-
μος», τούχε πη κάποια!

Στον πατέρα μίας άλλης ο Μπέμπης
φέρεται πολύ τολμηρά:

— Είμαι ο «πρώτος διδάσκαλος» το ρόλο
του έραστου στην αισθηματική ζωή της
κόρης σας! του άγγηγισε.

Μ' αυτός δε συγκινήθηκε.

— Αυτό δεν έχει σημασία! του άπάν-
τησε απλά. Είναι άσχετο με τον γάμο!

— Ξέρεις τι συμβαίνει, μπαμπά; είπε
κι' εκείνος τότε στον πατέρα του. Δεν
έχω δημιουργήσει καριέρα, κοινωνική
θέση δική μου.

Σοφά τα βρήκε ο Στεργιάδης τα λόγια

του γυιού του. Κι' άπεφάσισαν να πε-
ριμένουν με χίλια σταλιά, ένα χρόνο ά-
κόμα, που θάπαιρν' ο Μπέμπης το δι-
πλωμα του γιατρού. Τότε θα παντρεύ-
ονταν και θάφευγε για την Εύρώπη, απ'
όπου θ' ή γύριζε αφού γλεντοκοπούσε έ-
κει λίγα χρόνια ως «αριτ' άφιγείς», με
κούμαρα και ρεκλάμες. Ο πατέρας του
είχε στο Παρίσι δυό-τρεις φίλους για-
τρούς, και θ' ή τούδιναν με μεγάλη ευ-
κολία ένα χαρτί που θάλεγε πως χρημά-
τιζε «άσιστάν» στην Κλινική τους.

Στο μεταξύ όμως τα χρέη μεγάλωναν.
Άξαφνα έκανε την εμφάνισή της στον
ορίζοντα ή Τζέννυ Λιβρανός.

Και την είδανε κι' οι δυό σε σωσί-
διο!

— Αυτή την έγω στο χέρι, μπαμπά!
Μ' έρωτεύθηκε! είπ' ο Μπέμπης.

— Πρόσεχε, μη γάσης το παιγνίδι!
συνεβόλεσε ο γιατρός.

Κι' ο Μπέμπης, είτε γιατί πρόσεξε,
είτε γιατί δεν ύπήρχε εμπόδιο από κα-
νένα, δε τώχασε το παιγνίδι!

Στο μεταξύ ή κόρη του Στεργιάδη, έ-
ξεμολογείται στον Μπέμπη ότι οι σχέ-
σεις της με κάποιον Σπανό θα την κά-
νουν προσεχώς μητέρα. Άλλά ο Σπανός
αυτός δεν μπορεί να την παντρευτεί για-
τί μ' όλο που έχει τη φήμη πλουσίου
είν' απένταρος και πρόκειται γιά να σο-
θή να κάνει ένα γάμο συμφέροντος με τη
Σάσα Ζαφείρη. Για όλ' αυτά ή Έλλη
βρίσκει ως μόνη λύση να επιτύχει έναν
γρήγορο γάμο γιά να καλύψη το σκάνδα-
λο, βασισμένη στην οικονομική ένισχυ-
ση του Σπανού του οποίου τα οικονομικά
θα διορθωθούν με την προίκα της
Ζαφείρη. Και ζητεί από τον Μπέμπη
να τη βοηθήσει γιά να θρούν το κατάλ-
ηλο πρόσωπο και να προκαλέσουν ένα
οικονομείο. Ο Μπέμπης προτείνει το
Νίκο Ζερλέντη, γυιό κάποιου τέως πλου-
σίου καταπεριττή, έναν νέο με άψογη έμ-
φάνιση που του φαίνεται πως είναι ό,τι
χρειάζεται γιά την περίπτωση. Η Έλ-

λη βρίσκει την ιδέα του περίφημο κι' ο
Μπέμπης άποφασίζει να προτείνη στη
Τζέννυ να καλέση το Ζερλέντη στο σουρ-
πράζ—πάρτυ που δίνει μεθαύριο.

Όστόσο ή συνάντησις του Μπέμπη με
τη Τζέννυ κείνο το απόγευμα παίρνει
μια έντελως άπρόσπεη εξέλιξη.

Εκείνη βρίσκει σε μια κρίσιμη ψυ-
χολογική στιγμή. Γιά πρώτη της φορά
καταλαβαίνει πως ή τρελή ζωή που έ-
κανε ως τώρα ήταν μηχανική, άσυναί-
σθητη, χωρίς θέληση και συνείδηση.
Ζούσε σαν υπνωτισμένη κι' ήταν θύμα
της κοιτής μανίας, που είχε να φανή
«μοντέρνα». Έτσι, έπεφτε στην άγκα-
λιά του πρώτου τυχερούς γιάτι δεν εί-
χε το θάρρος ν' άρνηθή, έπειδή φοβό-
ταν ή ήσως την πούν «άσυγχρόνιστη» οι
κουρδισμένοι κύκλοι των κοσμικών κύ-
κλων.

Άνοίγει την καρδιά της στον Μπέμπη
πρώτα στην άγκαλιά του με κλάματα,
του τα λέει όλα,—όλα, ως την παραμυ-
κή λεπτομέρεια—του ξεμολογείται πως
είναι μέσα της άγνη κι' ο μόνος της πό-
θος είναι ν' άγνιπθή άθηνά και ν' ά-
γαπήσει μ' άρρασίωση. Εκείνος νοιώθει
μια δυνατή συγκίνηση με όλ' αυτά, μια
ευαισθησία που ούτε κι' ο ίδιος πίστευε
πως μπορούσε να είναι κλεισμένη μέσα
του.

Η Τζέννυ όμως μέσα σε λίγα δευτε-
ρόλεπτα αλλάζει σέψη! Μόλις μπαίνει
στην κάμαρά της γιά να ετοιμαστή να
δυούν λιγάκι έξω, μετανιώσκει φοβερά
που μίλησε έτσι. Γιατί να τ' άπ' όλ'
αυτά;

Και πούδς ξέρει πως να τ' άπ' όλ'

Μπέμπης: Μπορεί και να την κοροΐδεψε. 'Ασφαλώς σε την κοροΐδεψε. Κι' άς έκανε κι' αυτός τον έρωτευμένο του χίλια δικάσσια. Θα τώδρε, άπλούστατα διασκεδαστικό.

Μέσα της ούτε κι' ή ίδια ήξερε τί ήθελε και τί σκεπτόταν! Νεύρα ένοιωθε μόνο. Πολλά νεύρα.

Τάβαζε με τον έαυτό της που είχε πη δλ' αυτά στο Μπέμπη, μα θύμωνε περισσότερο που είχε πάψει μέσα σε δυο δευτερόλεπτα να τὰ σκέπτεται! Κείνη την ώρα τὰ πίστευε. Τώρα της φαινόταν τούσαν άστεία. Τί επιπόλαιη που ήταν, Θεέ μου! Τί επιπόλαιη! Ποτέ της δέ θα κατάφερνε να καταλάβη γιατί είχε ή γιατί έκανε κάτι!

Είχε άπελπιστή πώς θα τὰ κατάφερνε να έξηγηθή με τον έαυτό της.

Μα καθώς θυγχε γρήγορα στο χώλλ, έπεσε άξαφνα μπροστά στον Μπέμπη και την καμαριέρα που κουδέντιαζαν ζυγωμένοι πολύ κοντά ο ένας στον άλλο.

Της φάνηκε πώς θορυβήθηκαν μόλις την είδαν.

Η καμαριερούλα διάστηκε να έξαφανιστή με γρήγορα θήματα, μα ή Τζέννυ πρόφτασε να δη πώς ήταν ταραγμένη και κατακόκκινη.

Κι' ο Μπέμπης δικαιολογήθηκε άτεχνα και με κάποιο ένκενυρισμό που πρόδωσε την ένοχή του.

Τί διάολο ήθελε να ριχτή σήμερα της καμαριέρας. Στο κάτω-κάτω της γραφής

Εϋδυμα...

Ο Νώντας, άφού έκανε όλα τὰ έπαγγελματά στην 'Αθήνα, πηγαίνει κάποτε και στην έπαρχία, όπου πιάνει δουλειά σε μια έπαυλη. Δεν περνούν όμως πολλές μέρες και τον ξαναδέλπει το άθηναικό πεζοδρόμιο.

—Βρέ! 'Ο Νώντας! του φωνάζει ένας φίλος του. Μά έσύ δέν ήσουν στην έπαρχία;

—Ναί, ήμουνα σ' ένα ύποστατικό, άλλα έφυγα.

—Και γιατί;

—'Ακου να δής, φίλε μου. Κάποια μέρα φορά το άφεντικου ένα κουνέλι. Το βράδυ στο τραπέζι του προσωπικού μās σεβδίζουν κουνέλι στιφάδο. Σε λίγες μέρες φορά μια κόττα, το βράδυ μās σεβδίζουν στο τραπέζι κοττόζουμο. Σε λίγες μέρες φορά ένα γουρούνι, το βράδυ στο τραπέζι φάγαμε γουρούνι. 'Όπου προχθές πέθανε ή πεθερά του άφεντικού. 'Ε, αυτή τη φορά δέν περιμένα το βραδυνό τραπέζι! Έφυγα και νάμαι.

Ένας Σκωτσέζος πηγαίνει σ' έναν όδοντοίατρο για να βγάλη ένα δόντι του. Προτού όμως καθήση στην πολυθρόνα, τον ρωτά:

—Τί θα στείχισή αυτή ή δουλειά;

—Δύο σελλίνια.

Και ο Σκωτσέζος, ύστερ' από μικρή σκέψη:

—'Ακούτε εδώ, γιατρέ, δέν κάνει να σας δώσω ένα σελλίνο, να μου τὸ ξεσηκώσετε λιγάκι και να τὸ βγάλω κατόπι μόνος μου εγώ;

ήταν ανισόδροπο να κάνει άπιστία στη Τζέννυ προκαταβολικώς!

'Αλλά τί περιεργο! Τὸν είχε πολύ θορυβήσει ή καμαριερούλα! Αὐτὰ τ' αὐθαδέστατα δέληγτρα με τή σερνή εμφάνιση του φουρτούνιαζαν όλόκληρο τὸ κυκλοφοριακό σύστημα!

Μά στη στιγμή τὸ μυαλό του πήγε αλλού: Γιατί τή φοβότανε έτσι τή Τζέννυ; Τί τὸν έκανε νάχη αὐτὸ τὸ δυνατό καρδιοχτύπι; 'Ετρεμε μὴ χάση τή νύφη ή μὴ χάση τή Τζέννυ; Κάτι τοῦλεγε μέσα του πὸς ήταν τὸ δεύτερο! Κι' αὐτὸ τὸν έκανε έξω φρενών!... 'Όστε λοιπὸν πραγματικῶς είχε αρχίσει νὰ εἶν' έρωτευμένος; Εἶχε τόσο έπηρεασθῇ, έπειδὴ εκείνη έγειρε μιὰ στιγμή τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο του και σκούπισε τὸ κλαμμένο της μάτια στὸ πέτο του; 'Α, μα αὐτὸ ήταν γελοίο! Γελοίο κι' άπίστευτο...

— Πάμε; εἰπ' ή Τζέννυ ψυχρά.

—Ναί, πάμε, ἀπάντησ' εκείνος, σὰν άφηρημένος.

Στὴν πόρτα στάθηκε για νὰ περάση ή Τζέννυ.

Κι' εκείνη περνώντας, τούρριξε μιὰ ματιά πὸς ήταν σὰ νὰ τούδινε δυο δυανὰ χαστούκια.

— Σὰ δὲ ντρέπεσαι! μουρμούρισε.

Εἶχε πάρει μέσα του τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ δικαιολογηθῇ. Θα πῆγαινε πολὺ νὰ τῆς δείξη πὸς τή φοβόταν. Μά δὲν πρόωπασε νὰ κάνει αὐτὸ πὸς ήθελε. Κι' άρχισε νὰ διαμαρτυρεται.

— Φαντάζεσαι σοβαρά πὸς...

— Εἶμαι βέβαιη.

— Μά εἶναι δυνατόν νάκανα κόρτε

στη Φλώρα;

— Νὰ πὸς εἶναι!

— Ζηλεύεις σὰ μαθητριούλα!

— Μοὺ τῶπες και πρὶν αὐτό. Καί με τὸ δικη σου. 'Επειδὴ σοὺ εἶπα τ' ἀπόγευμα μερικὲς άνοησίες πὸς ἐσύ τίς πῆρες τοῖς μετρητοῖς! Χί! Χά!...

'Ο Μπέμπης τάχασε:

— 'Ανοησίες;

— Φυσικά. Εἶσαι πολὺ ἀφέλης ἄν φαντάζεσαι πὸς δλ' αὐτὰ πὸς σοῖλεγα

πρὶν, ήταν σοβαρά. Τάπα ἔτσι για νὰ σε ψαρέψω. 'Ηθελα νὰ σε γνωρίσω, νὰ δῶ πὸς σκέπτεσαι. Κατάλαβες;

Μπήκαν στ' αὐτοκίνητο.

'Ο Μπέμπης δὲν αἰσθάνόταν καλά. Εἶχε τὸ ἴδιο συναίσθημα πολὺ δοκιμίζει κανεὶς στὸ μακαρά ὅταν φυλλάξη ὀχτὼ κι' ή μάγνα δείχνει έννέα!

'Όστ' ἔτσι λοιπόν; 'Όλα ήταν ὑποκρισίες; 'Ακόμα και τὰ δάκρυα τάχε παραγγέλνει στὸν έαυτό της, για νὰ συμπληρώσουν τή σκηνοθεσία; Μεγάλη θεατρίνα ήταν ή μικρή!...

ΤΖΕΝΝΥ πήρε τὴν ἀπόφαση ν' ἀκολουθήση τὴν πρώτη σκέψη πὸς θα τῆς έρχόταν. Καί τράβηξε πρὸς τὴν Κηφισιά. Ανοίγοντας ὅλη τὴ ταχύτητα τῆς μηχανῆς, μόλις μπήκανε στὴ λεωφόρο.

'Ο Γλιγγος τῆς εἶχε σταματήσει τὸ μυαλό.

Δὲ σκεπτότανε τίποτε ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα! 'Εντελῶς τίποτε!

Κι' ο Μπέμπης πὸς εἶχε άνησυχήσει σοβαρά μήπως τὴν εἶχε πάθει μετὴ μικρούλα μνηστή του, γρήγορα συνήθισε και σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. 'Επὶ τέλους κι' ἂν άρχιζε στ' ἀλήθεια νὰ τὴν έρωτεύεται τί πείραζε;

Αὐτὸ δὲν έβλαπτε καθόλου τὴν επιχείρησή.

Πέρασαν τὴν Κηφισιά κι' ή Τζέννυ εξακολουθοῦσε νὰ τρέχη, σὰν τρελλή, σὰ μεθυσμένη ἀπ' τὴ δίνη τοῦ αέρα πὸς τὸν έσκικε σχεδὸν με κόπο ή κουράσις.

Κοντὰ στὴν 'Εκάλη ἀποφάσισε νὰ σταματήσει.

Κατέβηκαν και κάθισαν σ' ένα κέντρο.

'Εκεῖ σὲ μιὰν ἄκρη, τυλιγμένοι ἀπ' τὴν «κατὰ παραγγελίαν» γραφικότητα τοῦ μαγαζιῶ και κοντὰ στὸν ὀχληρὸ ἐπαγγελματικὸ ρωμαντισμὸ τοῦ ντιέρι, ἄφησαν νὰ ξεσπάση ὁ έαυτός τους εκείνης τῆς στιγμῆς. Ἐλεύθερος ἀπὸ βασανιστικὲς σκέψεις και κουραστικούς αὐτοέλεγχους.

— Νόμισα πὸς ἀηδίασα πὸς σε βρήκα μετὴ τὴ Φρόσω, εἰπ' ή Τζέννυ. Κι' ὅμως ἐσύ εἶχες δικη. 'Εζήλεψα!

'Εκείνος ξετρελλάθηκε με τὴν ὁ-

...ἀνέκδοτα

Ὁ διάσημος χειρουργὸς Ρ., ὁ ὁποῖός προτοῦ σπουδάζη γιατρός εἶχε κάνει τὸν κουρέα, έκανε μιὰ μέρα τὸ συννηθισμένο μᾶθημά του στὸ ἀμφιθέατρο ὅποτε παρατηρεῖ ὅτι τὸ νυστέρι ενός ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς δὲν ήταν καλὰ ἀκονισμένο. Τὸν κάνει λοιπὸν τὴν σχετικὴ παρατήρηση. 'Ο φοιτητῆς προσβάλλεται γι' αὐτὸ και θέλει νὰ θίξη τὸν καθηγητῆ του. Τὸν λέει λοιπὸν, πικρόχολα:

— Δὲν έκανα τὸν κουρέα, κ. καθηγητά, για νὰ ξέρω ν' ἀκονίζω.

— Ἄν κάνατε, τοῦ ἀπαντᾷ μ' ένα χαμόγελο ὁ καθηγητῆς, δὲν ἔβασατε τῶρα ἐδῶ. Θα μένατε κουρέας...

Ένα σιδηροδρομικὸ σταθμό, φθάνει ένα τρέινο. 'Ο συρμός πρόκειται νὰ σταθμεύση μερικὰ λεπτά και οἱ ταξιδιώται κατεβαίνουν στὴν «πλάτ-φόρμ» για νὰ ξεμουδιάσουν. 'Ενας ἀπ' αὐτοὺς παρακολουθεῖ με ἰδιαίτερον ενδιαφέρον κάποιον σιδηροδρομικὸ, ὁ ὁποῖος, μ' ένα μικρὸ σφυρὶ στὸ χέρι, περνᾷ μπρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς τροχούς τοῦ τρέινου και τοὺς δίνει ἀπὸ ένα μικρὸ χτύπημα.

Περίεργος ὁ ταξιδιώτης, πλησιάζει τὸν ἐργάτη:

— Δὲν μοὺ λές πατριώτη, τὴν χάνεις καιρό αὐτὴ τὴ δουλειά;

— Σαράντα πέντε χρόνια.

— Καί γιατί χτυπᾷς ἔτσι τίς ρόδες;

— Μήπως ξέρω κι' ἐγώ; Τόξερρα ὅταν άρχισα, μὰ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, πὸς τὸ ξέχασα!

μολογία!

Περιφρονῶσε λοιπὸν τὸν ἐγωϊσμὸ της και παραδεχόταν πὸς ζήλεψ. — Κι' ἐγὼ τρώμαξα πολὺ μὴ θυμώσης. Φοβήθηκα μὴ σε χάσω! Τῆς ψιθύρισε με θερμὴ φωνὴ γεμάτη πάθος και λαχτάρα.

'Η Τζέννυ τοῦ χαμογέλασε.

Στὰ μάτια της καθρεφτιζόταν προδοτικὴ ή λάμψη τοῦ πόθου.

— Πές μου εἰλικρινά, τὴ ρώτησε ἄξαφνα ὁ Μπέμπης σὰ νάθελε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴ στιγμή, ήταν ἀλήθεια σκηνοθεσία δλ' αὐτὰ πὸς μοῦπες τ' ἀπόγευμα.

'Η Τζέννυ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Μὴν σκέπτεσαι πρὶν ἀπαντήσης γιατί μοὺ φαίνεται πὸς προσπαθεῖς νὰ βρῆς ένα ψέμμα, τῆς εἶπε.

— Κάνεις λάθος. Σκέπτομαι ἀκριβῶς γιατί προσπαθῶ νὰ βρῶ τὴν 'Αλήθεια.

— Παίζεις με τίς λέξεις;

— Ἀγωνίζομαι νὰ ἐκφρασθῶ.

— Πάντως δὲν τὸ πετυχαίνεις γιατί ἐγὼ τουλάχιστον δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

— Φταίει ένας ἀπ' τοὺς δυο μας.

— 'Εσύ, μοὺ φαίνεται.

— 'Ισως. Δὲ θα μαλώσουμε τῶρα γι' αὐτό! Τὸ γεγονός εἶν' ένα: Πὸς ὅταν σοὺ μίλησα τ' ἀπόγευμα, πίστευα ὅλα ὅσα σοὺ εἶπα. Ἀλλὰ μόνο κείνη τὴ στιγμή. 'Υστερα μετανοίωσα. Τὰ βρήκα κουτά... παιδικά, σχεδὸν γελοία!... Καί φοβήθηκα στ' ἀλήθεια μήπως κι' ἐσύ με κοροΐδεις...

— Τώρα εἶσαι βέβαιη ὅτι λές τὴν 'Αλήθεια;

— Λέω ἐκεῖνο πὸς σκέπτομαι αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Καί πὸς μπορεῖ ν' ἀλλάξη σὲ λίγο. 'Ετσι;

— Δὲν ἀποκλείεται.

— Παραδέχεσαι λοιπὸν πὸς εἶσαι τόσο επιπόλαιη πὸς δὲν ξέρεις κι' ἐσύ ή ἴδια τί σκέπτεσαι και τί θέλεις;

— Ἀφοῦ ἔτσι εἶναι;

— Μ' ἀφώπλισες! Δὲ μπορῶ πιά νὰ προχωρήσω στὴ συζήτηση.

— Γιατί σοὺ εἶπα ὅλη τὴν 'Αλήθεια και τελείωσε! Δὲν ἔχουμε πιά νὰ συζητήσουμε τίποτ' ἄλλο!

'Ο Μπέμπης έβαλε κρασί στα πότηρα.

— Θύμωσες; Τὸν ρώτησε ή Τζέννυ χαδιάρικα.

— Κάθε ἄλλο.

— Γιατί εἶπ' ἔτσι σκεπτικός;

— Γιατί κάτι σκέπτομαι.

— Τί;

— Πὸς ἐσύ δὲ θα ξέρης και πότε ἀγαπᾷς! Τὴ μιὰ στιγμή θα σοὺ φαίνεται πὸς εἶσ' έρωτευμένη τρελλά και τὴν ἄλλη θα γίνεσ' έξω φρενῶν έπειδὴ σοὺ πέρασε μιὰ τέτοια ἰδέα!

'Η Τζέννυ τὸν κύτταξε διστακτικά. Αὐτὴ ή σκέψη τῆς έφερνε κι' αὐτὴν ἄρκετὸ φόβο.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ψιθύρισε. 'Αλλά... τὸ φοβάμαι κι' αὐτό.

Καί τὸν κύτταξε μ' ένα βλέμμα μορὸς παιδιοῦ γεμάτο δειλία και παράπονο.

'Ο Μπέμπης τούτη τὴ φορά ἔσκασε στὰ γέλια.

— 'Ελα, τῆς εἶπε. Καλά. Θα προσπαθήσουμε... νὰ πεισθῇς ὅτι ἐμένα μ' ἀγαπᾷς πραγματικῶς και για πάντα! Στὸ μεταξύ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ βασανίζωμαστε με σκέψεις. Κόρτε θα κάνουμε ἐμεῖς τέλος πάντων ή ψυχολογικὴ ἀνάλυση;... Ἄς χαροῦμε τὴν ἀποψινὴ βραδιά μας και τ' ἄλλα θάλλουνε μόνα τους.

Χαϊδεύοντας τὰ χεῖλη της με τὸ κραγιόν.

'Η Τζέννυ βίασε τὸν έαυτό της νὰ χαμογελάση.

— Εἶσαι μελαγχολική; τὴ ρώτησε εκείνος.

— Λίγο...

— Γιατί εἶμαστε μόνοι μας. Ξεγάσαμε νὰ προσκαλέσωμε στὸ τραπέζι μας και κάποιον ἄλλο, ἀπαράιτητο.

— Ποιόν;

— Τὸ κέφι.

Κι' ο Μπέμπης φώναξε τὸ γκαρόν και παρήγγειλε σαμπάνια... Τὸ ἄλκοὸλ, ή νύχτα, ὁ ἐμπορικὸς ρωμαντισμὸς τοῦ ντιέρι, ή «κατὰ παραγγελίαν» γραφικότητα τοῦ κέντρου, συνώμοσαν ὅλα μαζί για νὰ χαροῦν τὴ βραδυά τους οἱ δυο ἀμφίβολοι έρωτευμένοι.

Κι' ο Μπέμπης εἰσέπραξε τὴν «προγαμιαία δωρεά» ὡς τὴν τελευταία πεντάρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Στὸ «σουρπράϊζ-πάου» πὸς ἔδινε τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ ή Τζέννυ ήταν

καλεσμένος ένας κόσμος ἀπίθανος σὲ κοινωνικὸ ἀνακάτεμα. Κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφανειακὴ ὁμοιομορφία τοῦ φράκου και τῆς κομψῆς τουαλέτας, κρυβόταν ή πιὸ ἀντίθετη ἀνομοιογένεια. Γαλαζοαίματη ἐπισιμότητα, ἀριστοκρατίζουσα μπουρζουαζία, ἀρκετὸς κομψευόμενος τυχοδιωκτισμὸς και ἀραὴ ἐκπροσώπησις «ἀξιοπρεπὸς» ντεμιμονταίνισμοῦ συνέθεταν τὸ πιὸ παράξενο σὲ ποιοτικὸ περιεχόμενο κοινωνικὸ κοκτέιλ πὸς πραγματοποιεῖται σὴν νήθος ή ἐλευθέρα εἴσοδος τοῦ δημοσίου θεάματος ή ἐνὸς πολὺ κοσμικοῦ σαλονιοῦ. 'Η διαφορά εἶναι μία: Στὸ πρῶτο ὁ κόσμος πληρᾷναι λίγα τάλληρα. Στὸ δεύτερο μπαίνει δωρεάν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κομποῦζιο τὸν προσκεκλημένων τῆς Τζέννυ, πρόσθεσε λίγο καθυστερημένος τὸ ἄσσογο φράκο του κι' ὁ νεαρὸς Ζερλέντης.

('Η συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

1α μυστήρια της φύσεως

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΡΩΜΗΣ — Μπολόνιας κυλούσε μ' όλα του τα όργανα χιλιομέτρα την ώρα.

Μέσα σ' ένα διαμέρισμα της 6' θέσεως μία κυρία μάλλον σαραντάρα, με μαλλιά πλατινέ και ντυμένη κομψότατα, ξεφύλλιζε τα τελευταία περιοδικά που είχε προμηθευθεί από το σταθμό της αναχώρησης, μασουλώντας εν τώ μεταξύ διάφορα σοκολατάκια.

Ξαφνικά, μία γυναικεία κραυγή, πόνο ακούστηκε από το γειτονικό διαμέρισμα και μετά μικρά αλλά συνεχή θογγητά. Οι επιβάτες του «κουπέ» έτρεξαν προς το μέρος απ' όπου προήλθε όλος αυτός ο θόρυβος. Μία νέα γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ με το πρόσωπο παραμορφωμένο από τον πόνο και το στήθος γεμάτο αγωνία. «Ένας ήλικιωμένος κύριος έσκυβε την ώρα που έμπαινε ή κομψή ταξιδιώτισσα με τα πλατινέ μαλλιά, πάνω από την άρρωστη».

— Οξεία αρθρίτις, είπε σε λίγο ο ήλικιωμένος κύριος, γιατρός άσφαλως, σγκωνόμενος. Δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε εδώ. Πρέπει να την κατεβάσουμε στον πρώτο σταθμό και να την πάμε σ' ένα νοσοκομείο.

«Η σαραντάρα κυρία με τα πλατινέ μαλλιά έπλησίασε περισσότερο και σκύβοντας από πάνω από την άρρωστη, της πήρε με συμπόνια τα χέρια κι άρχισε να τα χαϊδεύει. Και... θαύμα θαυμάτων! Οι πόνοι της άρρωστης σταμάτησαν, σχεδόν απότομα και σε λίγο το πρόσωπό της ξαναπήρε την συνηθισμένη του έκφραση, γεμάτο γαλήνη και άνακούφιση».

«Η άρρωστη κύτταζε κατάπληκτη την άγνωστη συνεπιβάτιδά της και κατόπιν πιάνοντάς της αυτή, τούτη τη φροά τα χέρια, την παρακάλεσε: — Ω! μείνετε λίγο ακόμη κοντά μου κυρία, μην τραβάτε τα χέρια σας!...»

«Η άγνωστη ταξιδιώτισσα δεν κατέλαβε στην άοχη γιατί αυτή η παρρησία της άρρωστης, εν τούτοις

έμεινε. «Η άρρωστη, πήρε τότε τα χέρια της και τα έφερε στα πονεμένα πόδια της, θάζοντάς τα να τα χαϊδέψουν απαλά. Το αποτέλεσμα ήταν να πάψουν τελείως, οι πόνοι της νέας γυναίκας και να σηκωθεί σε λίγο και στο πόδι!»

Οι παριστάμενοι, και ιδίως ο γιατρός, δεν πίστευαν στα μάτια τους. Περισσότερο από όλους όμως έκπληκτη και συγκινημένη για το θαύμα, που άθελά της, έκανε ήταν η ταξιδιώτισ με τα πλατινέ μαλλιά.

Κύτταζε μία τα χέρια της και μία την άρρωστη με μάτια και στόμα όρθωνοιχα. «Ήταν ποτέ δυνατόν; Έκανε, λοιπόν, καλά την άρρωστη με μόνη την επαφή των χεριών της;»

Σε λίγο σ' όλο το τραίνο είχε διαδοθή το άπιστευτο γεγονός και όλοι οι επιβάτες έτρεξαν να δουν την περριερη θεραπεύτρια και την άρρωστη που περπατούσε και ήταν όλο χαρά.

«Η Ίμελίτε Τομμαζίνι, η κυρία με τα πλατινέ μαλλιά ήτανε από μία πολύ καλή και πλούσια οικογένεια της Μπολόνιας. Όταν έφθασε εκεί, έφθασε μαζί της και η φίλη της ως θαυμαστού. «Όλος ο κόσμος, άρρωστοι παντός είδους και από όλα τα μέρη έσπευδαν στο σπίτι της για να θρούν τη γιατρεία τους από τα μάνα δάκτυλά της».

«Εν τούτοις η Τομμαζίνι δεν σκέφθηκε ούτε για μία στιγμή να εκμεταλλευθώ την περίεργη ιδιότητα των χεριών της. Θεράπευε αδιάκριτως, πλουσίους και φτωχούς χωρίς να δέχεται τίποτε, και χωρίς να ξέρει κι αυτή το πως και το γιατί. «Ο κόσμος όλος την θεωρούσε για άγία. Σ' όσους την ρωτούσαν για την υπερφυσική της δύναμη απαντούσε απλούστατα και άφελéstατα: «Ένα πράγμα καί ξέρω, ότι θεραπεύω αυτό είναι όλο...»

Και η έπιστήμη; Το μυστήριο ήταν και γι' αυτήν τόσο άξεδιάλυτο όσο και για την Ίμελίτε Τομμαζίνι. Η θεραπεύτρια υποβλήθηκε σε επανειλημμένες έπιστημονικές εξετά-

σεις, έτέθη υπό έπιστημονικήν παρακολούθησιν, αλλά τίποτε το θετικό δεν προέκυψε. Έν τούτοις η έπιστήμη δεν απέλπισθηκε. Προσπαθεί ακόμη να εξειχνιάση το μυστήριο.

Το φαινόμενο εν τούτοις, δεν είνε νέο. «Ας μη σπεύσουν όμως οι άναγνώσται μας να θγάλουν συμπεράσματα περί χειρομαντικής έπιστήμης και υποβολής. Ούτε το ένα συμβαίνει με την Τομμαζίνι ούτε και το άλλο. «Ως προς το πρώτο, η Τομμαζίνι δεν κάνει κανενος είδους μαλάξεις. Το πάσχον μέρος θεραπεύεται δι' άπλης, σχεδόν, επίθεσεως των χεριών. «Ως προς το δεύτερον, η Τομμαζίνι έθεράπευσε και άρρώστους που δεν μπορούν να υποστούν κανενός είδους υποβολήν ή να ευεργετηθούν από αυτήν λόγω της φύσεως της παθήσεως των, όπως π. χ. είνε η περίπτωση κάποιας κόρης, της οποίας η καμπούρα έπεσε αισθητά, ή ένός διετούς παιδιού που έθεραπεύθη από παράλυσιν των κάτω άκρων. Πρόκειται περί έντελώς άλλου φαινομένου, ανάλογα προς το όποιο έχουν σημειωθή και άλλα στο παρελθόν».

Η έπιστήμη, το άποδίδει μάλλον εις την άκτινοβολίαν του ανθρώπινου σώματος, και το περίφημο μαγνητικό ρευστό.

Οι άρχαίοι, ήξεραν ήδη για την θεραπευτική δι' επίθεσεως των χεριών και στα αινιγματικά ανάγλυφα ή τους λερούς παπύρους, βλέπομε την θεά Ίσιδα σε μία ανάλογη στάση.

Κατά την Γαλλικήν επανάστασιν, ο Μεσμέ, έθεράπευσε πλήθος άρρώστων με το ίδιο σύστημα. Κατά τα 1880 έγένητο άπόπειρα μεταγύσεως των άκτινων αυτών του ανθρώπινου σώματος, χωρίς σπουδαία αποτελέσματα όμως. Άργότερα ο δωρ Ζουάρ, κατασκεύασε ένα μηχανήμα με το όποιο μπορούσε να άνακαλύπτει τους κατόχους μαλακτικού ρευστού. Πλησιάζετε τα χέρια σας στο μηχανήμα από ένα ύαλινον κώδωνα έρμητικά κλειστό και άεροστεγή μέσα στον όποιον υπάρχει ένα μικρό άχυρο, τοποθετημένο όριζοντίως πάνω σε μία βελόνα. Άν είσθε κάτοχος μαγνητικού ρευστού, το άχυρο μετατοπίζεται.

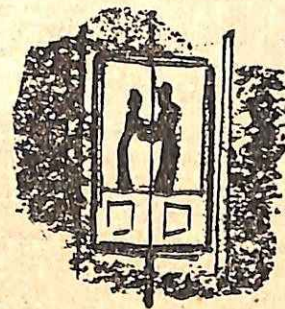
Άκόμη πιο ένδιαφέροντα, όμως, ήσαν τα πειράματα του καθηγητού Καζαμαλνύ, του Μιλάνου, ο όποιος κατορθώνει να συλλαμβάνη, κυριολεκτικώς, επάνω σ' ένα κινηματογραφικό φίλμ, τα μαγνητικά ρευστά ή τας έγκεφαλικάς άκτινοβολίας. Η κινηματογράφησης, γίνεται ως εξής:

«Ο άρρωστος ξαπλώνεται πάνω σ' ένα ντιβάνι, που θοίσκεται μέσα σ' ένα θωρακισμένο θάλαμο. Έπάνω από το μέτωπό του αιώρεται ένα γάλκνιο σύστημα που σφυαλιρίζει εις άντίνους. Το σύρμα αυτό είνε συνδεδεμένο με ένα κινηματογραφικό μηχανήμα».

«Ο άρρωστος ξαπλώνεται πάνω σ' ένα ντιβάνι, που θοίσκεται μέσα σ' ένα θωρακισμένο θάλαμο. Έπάνω από το μέτωπό του αιώρεται ένα γάλκνιο σύστημα που σφυαλιρίζει εις άντίνους. Το σύρμα αυτό είνε συνδεδεμένο με ένα κινηματογραφικό μηχανήμα».

«Ο καθηγητής προκαλεί μέσα στο πνεύμα του άρρώστου μία ζωηρή συγκίνηση, θυμό, άναμνήσεις, πόθο, ή έρωτα, ο έγκέφαλος έκπέμπει προαγματικά κύματα που συλλαμβάνονται από την άντένα και αποτυπώνονται στο φίλμ».

«Όλα αυτά όμως, δεν εξήγησαν άκόμη το θάυμα, και η Τομμαζίνι εξακολουθεί να θεράπευη και ν' άνακουφίζει κάθε άνθρωπο πόνο».

Η Έλλεν είχε άρχισει να μετανοή, για την έξοδο της εκείνης της μέρας.

Ο συνοδός της ήταν ένας τύπος φοβερά βαρετός και χωρίς καθόλου πνεύμα. Άξαφνα όμως ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της μία εξαιρετική κατάπληξη, χωρίς εν τούτοις να υπάρχει τίποτα το καταπληκτικό.

Βρισκόντουσαν σε έναν από τους πολλούς σταθμούς του «μετρό». Μερικοί επιβάτες έκαναν βόλτες επάνω-κάτω, περιμένοντας να έρθει το τραίνο και πάρα πέρα στεκόταν ένας νεαρός που φορούσε μία μπλέ στολή, όπως όλοι οι υπάλληλοι του ύπογειου σιδηροδρόμου.

Η Έλλεν δεν θάβρισκε τίποτε το καλαίσθητικό σ' όλη αυτή την ύπόθεση, αν δεν πρόσχε τον εισπράκτορα. Δεν ήταν αυτός άλλος από τον Μπομπ Άππεργουτ, που της παρουσιάζονταν μέχρι την ημέρα εκείνη με έντελως άλλοιότιχη εμφάνιση και που όλοι οι γνωστοί της τον θεωρούσαν για τον μέλλοντα μνηστήρα της.

Η Έλλεν τα έχασε στην άρχή, μα γρήγορα κατώρθωσε ν' άνακτήσει την ψυχραιμία της και άπεφάσισε να δώσει ένα γερό μάθημα στον Μπομπ, που της έκανε μέχρι τότε τον καμπόσο. Έπέρασέ το μπράτσο της στο μπράτσο του καβαλιέρου της, άρχισε να συζητάει μαζί του όσο πιο δυνατά μπορούσε και την στιγμή που βρισκόταν άκριθώς δίπλα στον Μπομπ που τρυπούσε τα είσιτήρια, άρχισε να γελά όσο πιο δυνατά μπορούσε. Το εύτυχημα ήταν ότι ο καβαλιέρος της, ένας πωλητής στο «Τμήμα Μουσικής» της «Γκαλερί Μπόρριτζ», στην οποία εργαζόταν και η Έλλεν, φορούσε τα Κυριακάτικα του ρούχα και έμοιαζε πολύ μέσα στον μισοφωτισμένο ύπογειο σταθμό με τον Ρόμπερ Ταϊλντορ.

Ο Μπομπ δεν έσκαψε άμέσως από το κακό του, όπως είχε φαντασθή η Έλλεν, αλλά δεν μπόρεσε να κρύψι και την δυσάρεστή του έκπληξη. Γύρισε όμως γρήγορα στους επιβάτες που περίμεναν με τα είσιτήρια στα χέρια την σειρά τους, ενώ το ζευγάρι σφιχτοπιεσμένο προχωρούσε μέσα στο βαγόνι.

Μόλις ξεκίνησε το τραίνο, η Έλλεν έσπευσε να ξεκομίσω το μπράτσο της από το μπράτσο του συνοδού της που της έγινε τώρα πιο άδιάφορος παρ' ό,τι της ήταν στην άρχή και παραδόθηκε στις σκέψεις της.

— Πιστεύω να εκατάλαβε πολύ καλά τί έννοουσα, έλεγε το ίδιο βράδυ στην φίλη της την Μάρη, στην όποια είχε διηγηθή όλόκληρη την σκηνή του ύπογειου σιδηροδρόμου».

Ένα... δράμα στο άσανσέρ

Αισθηματικό διήγημα του Ζ ΜΠ. ΠΡΙΣΤΛΕΥ

Η Έλλεν εργαζόταν, όπως είπαμε, στην «Γκαλερί Μπόρριτζ». Φορούσε μία παράξενη σοκολατιά στολή με χρυσά γαλόνια και κοσμήματα και άνεδοκατέβαζε τους πελάτες του καταστήματος με το άσανσέρ από το ύπόγειο ως την ταράτσα και από την ταράτσα ως το ύπόγειο.

— Για επάνω; ρωτούσε μ' ένα χαριτωμένο τόνο στη φωνή εκείνους που άδιάκοπα στεκόντουσαν μπροστά στην πόρτα του άσανσέρ, περιμένοντας να τους σκορπίση στα διάφορα τμήματα του άπέραντου μαγαζιού.

Η στολή της ήταν ή ίδια με την στολή όλων των άλλων κοριτσιών που υπηρετούσανε στα άσανσέρ της «Γκαλερί». Η μόνη διαφορά ήταν πως η Έλλεν ήταν πιο χαριτωμένη από όλες τις άλλες. Και αυτό το άναος άνεδοκατέδασμα συνεχιζότανε.

— Για κάτω; ρωτούσε στον επόμενο «σταθμό» κάθε μέρα, πρωί και άπόγευμα, έκτος από τις Κυριακές και τις άλλες ημέρες άργίας.

Ο ντροπιασμένος

τζέντλεμαν

Τρεις ημέρες άργότερα, στο διάστημα των οποίων ο Μπομπ δεν είχε δώσει το παραμικρό σημείο ζωής, η Έλλεν άνοι-

Συνόδευε μία πολύ κομψή ξανθή κυρία.

γε την πόρτα του άσανσέρ της στο ισόγειο.

— Για επάνω; ρώτησε κατά την συνηθεία της.

— Μάλιστα, της άπάντησε μία φωνή που την έκανε ν' άνατριχιάση.

Ο Μπομπ, που δεν φορούσε πια την μπλέ του στολή αλλά ένα πολύ καλοδραμμένο κοστούμι, πήδηξε μέσα στο άσανσέρ, κάθισε με όλο του το πάσο στο παγκάκι και παίρνοντας ένα άδιάφορο ύφος:

— Βρίσκω πάρα πολύ παράξενη την ιδέα που είχατε, είπε.

«Ένα κουδούνισμα που καλούσε το άσανσέρ στο τρίτο πάτωμα τον δέχοψε. Η Έλλεν έσπευσε να πατήσει το κουμπί».

— Τί ήρθατε να κάνετε εδώ και για ποιά παράξενη ιδέα μου μιλάτε; ρώτησε.

— Με καταλαβαίνετε πολύ καλά, είπε ο Μπομπ.

— Ήταν ένας πολύ καλός μου φίλος, έκανε πειραγμένη ή Έλλεν, και νομίζω πως δεν σας πέφτει καθόλου λόγος στο ζήτημα αυτό.

— Κάθε άλλο, άπάντησε ήρεμα ο Μπομπ. Είσαστε έντελως έλευθερη να γίνετε τον καιρό σας με τέτοιου είδους υποκείμενα.

Η Έλλεν είχε όλη την διάθεση να καρφώσει το άσανσέρ στο έκτο πάτωμα για να βγάλει πέρα την συζήτησή της, μα άντικειχόντας την μαύρη ζακέττα του επιθεωρητού κ. Μόρντσον που ήταν έ φόβος και ο τρόμος των υπαλλήλων.

— Για κάτω; ρώτησε ψυχρά έναν παπιά που στεκόταν φορτωμένος ένα τεράστιο πακέτο.

— Όχι, για επάνω, άπάντησε αυτός δειλά, και το άσανσέρ ξαναπήρε σε κίνηση.

— Έξορσε, Έλλεν, ξαναόρισε την κουβέντα ο Μπομπ μόλις άποδιβάστηκε ο άλλος πελάτης. «Ήθελα από προχθές να έρθω να εξηγηθώ μαζί σας».

— Όποτε εξηγήσεις; — Μάλιστα.

Συζητήσεις μετ' έμποδίων

Ένα δυνατό κουδούνισμα ξανακάλεσε το άσανσέρ στο ισόγειο.

«Εκεί χύμψε ένα μεγάλο πλήθος που ή Έλλεν διείρασε στα έξη διάφορα πατώματα».

Ο Μπομπ άρχισε να άδμονή, γιατί έννοοδε να εξηγηθή την ίδια στιγμή με την Έλλεν και όταν δεν είχε μείνει στο άσανσέρ παρά μία χοντρή κυρία που είχε μετανοήσει και ήθελε να ξανακατέβη στο ισόγειο. Ξαναπάσε την συζήτησή του.

— Ήρθε το περασμένο Σάββατο για

να σ'ς συναντήσω...

—Ευένα, τον διέκοψε η χοντρή κυρία, ρίχνοντάς του μια άγρια ματιά.

—Παρντόν, κυρία μου, δεν μιλάω σ' εσάς.

Η "Ελλην άρχισε να τ'α χρειάζεται. Τί θ'α γινόταν αν θύμωνε η χοντρή κυρία και έκανε παράπονα στην διεύθυνση; Άρχισε να άδηνονή πότε επί τέλους θ'α άποφάσιζε ο Μπόμπ να φύγει.

Φθάνοντας στο ισόγειο, έμειναν πάλι μόνοι.

—Είμαι άπελπισμένος, άρχισε αυτός να τ'α λέει, άψηφώντας τον κίνδυνο στον οποίο την έθετε. Ήρθα γιατί αισθανόμουν την ανάγκη να σ'ς μιλήσω, αλλά ύστερα από τον τρόπο με τον οποίο με φέρεσθε...

—Μά τί σ'ς έκανα, λοιπόν;

—Ξέρετε πολύ καλά το τί μου έκανατε, και ύστερα κυττάζοντας την "Ελλην από κεφαλής μέχρι ποδιών, γιατί την έδωλε για πρώτη φορά σε ώρα ύπηρεσίας, έπρόσθεσε:

—Τί χαριτωμένη πού είσαστε με αυτήν την στολή;

—Για επάνω; τον διέκοψε η "Ελλην, άπευθυνόμενη σε τρεις κυρίες πού είχαν άρχισει να διαμαρτύρονται, γιατί ο Μπόμπ κρατούσε την είσοδο του άσανσέρ και τις εμπόδιζε να περάσουν.

—Τό προσωπικό της «Γκαλερί Μπόρριτς» έπαψε να είναι αυτό πού ήταν μια φορά, άρχισε να λέει ή μία από τις κυρίες, κυττάζοντας κακάματα τον Μπόμπ πού είχε γίνει κατακόκκινος από τον θυμό του.

Ευτυχώς βγήκαν και οι τρεις στο σάλονι του σαγιού, αλλά πριν προφθάσει η "Ελλην να κλείσει την πόρτα ήρθε μια γρηά κυρία, συνοδευόμενη από τον υπάλληλο του «Τμήματος Μουσικής».

—Η δεσποινίς θ'α σ'ς άδηγήσει στο ισόγειο, είπε ο υπάλληλος ύποχρεωτικά, στέλνοντας ένα φαρδύ χαμόγελο στην "Ελλην πού κι αυτή του τό άναπαύωσε με πολύ έγκραδιο τρόπο.

Ο Μπόμπ είχε άσφαλώς άναγνωρίσει τον καθάλλιέρο της της περασμένης Κυριακής, σκεπτόταν ή "Ελλην. Φθάνοντας στο ισόγειο, ο Μπόμπ βοήθησε την ήλικιωμένη κυρία να βγεί και στο τέλος άποφάσισε να βγεί και ο ίδιος.

—Για επάνω; ρώτησε η "Ελλην δύο κυρίες πού έπεριμέναν εκεί.

Και σ'ν τ'ς απάντησαν καταφατικά, έκλεισε βιαστικά την πόρτα και έδωσε τό άσανσέρ σε κίνηση.

Ο Μπόμπ καρφώθηκε για λίγο μπροστά στο άσανσέρ και ύστερα τράβηξε κατ'α την έξοδο.

Μιά ξανθή γυναίκα

Η "Ελλην ώνειρευόταν τώρα μια πολύωρη εξήγηση με τον Μπόμπ, μέσα σε ένα διαφορετικό περιβάλλον, στο οποίο θ'α είχε την εύχρηστικότητα να παίξει όλα της τ'α άπο. Ήταν τόσο βέβαια για την νίκη της.

Άλλά τ'α πράγματα ήρθαν πολύ διαφορετικά.

Δύο ήμέρες άργότερα, κατ'α τις δέκα

το πρωί, ξαναήρθε ο Μπόμπ στην «Γκαλερί». Δεν ήταν όμως μόνος αυτή τη φορά. Συνόδευε μια πολύ κομψή ξανθή κυρία, πού φαίνεται να βρισκόταν σε πολύ στενές σχέσεις μαζί του.

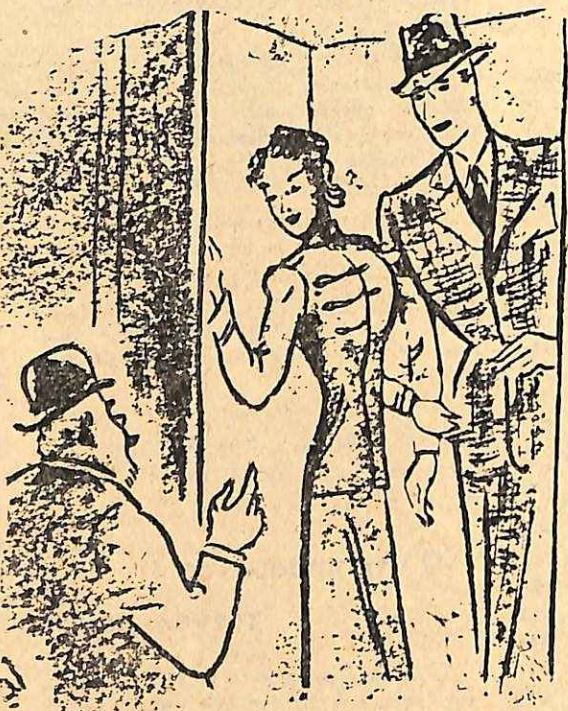
—Μείνε ήσυχος, άγαπητέ μου Μπόμπ, του είπε, χαϊδεύοντας ή νεαρά κυρία μπαίνοντας στο άσανσέρ. Δεν θ'α σε άπασχολήσω πολλήν ώρα μέσα στην «Γκαλερί».

—Για επάνω; άκούστηκε ή ταραγμένη φωνή της "Ελλην.

Ο Μπόμπ τ'ς έριξε μιάν άδιάφορη ματιά, σ'ν να ήταν μια οποιαδήποτε υπάλληλος και ή ξανθή κυρία πού ήταν βαμμένη με ρουζ και όζυζενέ, προδίδοντας πώς ήταν μια άορίστα από κάποιο έλαφρό θέατρο, άρκέσθηκε να τ'ς π'α αυστηρά:

—Στό πέμπτο.

—Αυτήν την φορά όμως τελείωσαν τ'α

—Όχι, για κάτω...έκανε μ' ένα καλοκάμητο χαμόγελο.

Ψέμματα, σκεπτόταν μέσα της ή "Ελλην, καθώς τό άσανσέρ περνούσε από τό τρίτο στο τέταρτο πάτωμα. Τέτοιοι είναι όλοι οι άνδρες. Άμα βρεθ'α χαμιά από αυτές τις επιτηδεύς τους τραβάει από την μύτη όπως θέλει.

Τί την ένοιαζε όμως π'α αυτήν; Είχε πάρει την άπόφαση να τον εγκαταλείψει για πάντα.

Δύο περιστεράκια

Ύστερα από πολλήν ώρα, τό ζευγάρι ξαναμπήκε στο άσανσέρ, στο πέμπτο πάτωμα, για να κατέβη στο ισόγειο. Η άγνωστη κυττούσε τον Μπόμπ κακάματα γεμάτη πάθος, αλλά και αυτός δεν πήγαινε καθόλου πίσω.

—Στό ισόγειο, είπε ή ξανθή κυρία προστακτικά.

Και σ'ν δεν ήταν κανένας άλλο μέσα στο άσανσέρ, τραβήχθηκαν στο βάθος κι' έσφίχτηκαν ο ένας κοντά-κοντά στον άλλο.

—Την πρόστυχη, συλλογιζόταν μέσα τ'ας ή "Ελλην, πού δεν άντελήφθη καθέ-

λου μια θριαμβευτική ματιά πού τ'ς έρριξε ο Μπόμπ.

Λίγο πριν φθάσουν στο ισόγειο, ή ξανθή κυρία άλλάξε γνώμη και είπε στην "Ελλην να τους ξαναεδώσει στο τρίτο πάτωμα.

—Θ'α περιμένετε, είπε άποφασιστικά ή "Ελλην κι' εφώναζε για τον κόσμο πού περίμενε στο ισόγειο: «Κάθοδος».

Κατέβασε τό άσανσέρ πραγματικά στο υπόγειο και ύστερα τους ξανάφερε στο τρίτο πάτωμα, διαγκώνοντας τ'α χείλια τους από τό κακό τους.

Ύστερα δεν τους ξαναείδε π'α.

Ξαναγύρισαν όμως την άλλη μέρα τό πρωί και ή ξανθή κυρία έκανε παρατηρήσεις στην "Ελλην, λέγοντας ότι έκανε μια ώρα να κατέβη. Ύστερα την διέταξε να τους άνεδώσει στην ταράτσα.

Η "Ελλην έκλεισε την πόρτα με θυμό, χτυπώντας την δυνατά. Δεν είχε φαντασθή ποτέ της ότι ο Μπόμπ θ'α έπαιρνε τόσο σκληρή εκδίκηση.

Μά μή μπορούντας να κάνει διαφορετικά, τους ώδήγησε στην ταράτσα, στην οποία δεν άνέβαινε κανένας άλλος άνδρας πού τ'α την έποχ'α.

—Άνοιξτε την πόρτα, είπε ή ξανθή κυρία προστακτικά. Φθάσαμε στην ταράτσα.

—Φθάσαμε, απάντησε ή "Ελλην με αυθάδεια, αλλά τό καλλίτερο πού έχ'ατε να κάνετε είναι να μην μπαίνετε στο άσανσέρ όταν δεν ξέρετε πού θέλετε να πάτε.

Ύστερα, γυρίζοντας προς τον Μπόμπ:

—Κι' εσείς δεν ντραπέσαστε λιγάκι; Τί τρόπος είναι αυτός;

—Ω! φώναξε ή άγνωστη με προσποιημένη κατ'απλήρη. Τί συμπεριφορά είναι αυτή; Θ'α π'αω άμέσως να διαμαρτυρηθώ στην διεύθυνση.

—Πηγαίνετε να διαμαρτυρηθ'ατε όπου θέλετε, απάντησε ή "Ελλην, μ'α ή φωνή της πνίγηκε μέσα σε κλάμματα γιατί άναλογίστηκε με μιάς ότι ή άπόλυσή της ήταν σίγουρη.

Άξαφνα ή φυσιογνωμία της άγνώστης άλλάξε έντελώς. Χαμογέλασε φιλικά στην "Ελλην και ύστερα γυρίζοντας στον Μπόμπ του είπε:

—Νομίζω πώς είναι ώρα να σ'ς άφίνω.

Και έχ'αθηκε στον μακρό δρόμο.

—

—

Ο Μπόμπ ώρησε μέσα στο άσανσέρ, άγκάλιασε την "Ελλην σφιχτά και πριν προφθάσει αυτή να διαμαρτυρηθ'α τ'ς έδωσε ένα μεγάλο φιλί.

—Ω! φώναξε άξαφνα ή "Ελλην, βλέποντας κάποιον πού έστεκε μπροστά στο άσανσέρ και τους παρακολουθ'α και έσπευσε άμέσως να τον ρωτήσ'α:

—Για επάνω;

Έκείνος έκτύπησε χαμογελώντας τ'α τ'αμία της γυάλινης σκεπ'ας και γελώντας καλοκάγαθα κάτω από τ'α μουστάκια του:

—Όχι, για κάτω.

Μέσα του, όμως, θ'α σκεπτόταν άσφαλώς πώς ή μικρούλα του άσανσέρ θ'α έπρεπε μάλλον να τραβήξ'α κατ'α τον έδωμο ούρανό.

Ζ. ΜΠ. ΠΡΙΣΤΛΕΥ.

Ένα μουβέιτο τρώμου σταί Αθήνας

Συναρπαστική καμπάνια του κ. Γ. Ρούσσου, στο έγκληματολογικό μουσείο

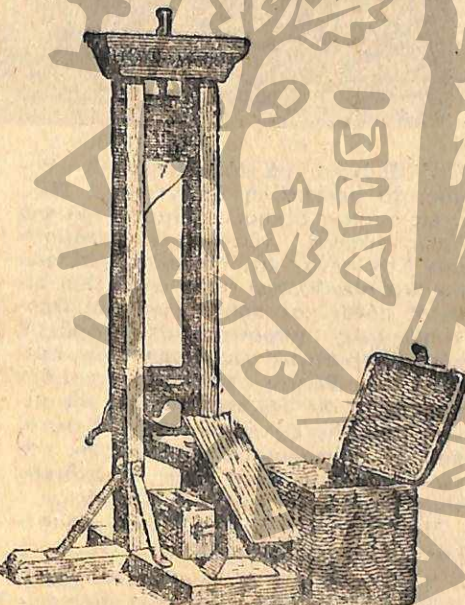
χωριά και τις πολίχνες, λούφαξαν στα λημέρια των κι' άργότερα κυνηγημένοι από τ'α άποσπάσματα, σκόρπισαν στα τουρκοκρατούμενα μέρη.

Όγδόντα όλόκληρα χρόνια δούλεψε

3ον. 'Επί... τής λαιμητόμου!

χωρίς οίκτο και έλεος ή «Καλλιόπη» του Παλαμηδιού. Και ποιοι δεν πέρασαν από τη λεπίδα της. 'Ως κι' ο περιβόητος Γερακάρης, ο δολοφόνος του Δεληγιάνη, επάνω στη σανίδα της έξεμέτρησης τό ζ'ην. Και άπεσούθη τέλος στά 1911 λίγο πρό των Βαλκανικών, άφού σε μια μέρα μέσα, σ'ν χαριστική βολή κατ'α του Έλληνικού έγκληματος έκοψε τ'α κεφάλια είκοσιδύο στη γραμμή κακούργων. Από τότε ή λεπίδα της άρχισε να σκουριαίνει. Έμεινε στην άκρη πεταμένη έως ότου την μαζέψει το Έγκληματολογικό Μουσείο για να «πλουτισ'α» με την μαύρη θέα της τη συλλογή του. Και τώρα να την σ'ν διάθεση του περιέργου επισκέπτη.

—Για τους δήμιους; ρωτούμε τον κ. Κωνσταντέλλο. Δεν θ'α μ'ας π'ατε τίποτα;

Η λαιμητόμος του Μουσείου

—Χρησιμοποιήθηκαν πολλοί, έναλλάξ. Πρό πάντων κατάδικοι εις θάνατον, στους όποιους άναρίζετο ή ποιηή, υπό τον όρον να άναλάβουν τη θέση του μ'όγια. Υπηρετούσαν στη θέση αυτή δέκα χρόνια, έπειτα τους άφιναν έλευθέρους. Έπαίριαν και κάποιο καλό μισθό κι' έκτός αυτού έκ'ατο δραχμές για κάθε κεφάλι πού έκοβαν. Έμειναν σ' όλα τ'α χρόνια της θητείας των υπό περιορισμό στο περίφημο Μπουρτζι, πού έχει μεταβληθ'α σήμερα σε... κέντρον διασκεδάσεων. Η ζωή των ήταν μαρτυρική. Τρώμο έnéσπειρε ή εμφάνισ'α των. Ό λαός τους έλεγε καταραμένους, ή κοινωνία τους περιφρονούσε, τους άπεστρέφετο. Αυτοί και τ'α παιδιά τους και τ'α παιδιά των παιδιών τους συνωδούντο σ' όλη τους τη ζωή από τη πιο μαύρη καταφρόνια. Η κόρη ενός μ'όγια, μια κοπέλλα άμορφη, σ'εμνή, χαριτωμένη και ευαίσθητη, άγάπησε ένα παλληκάρι, τό ό-όποιον άγνοούσε ότι πατέρας της ήταν ό άπαίσιος τ'ελάτης — τον έλεγαν και έτσι του Παλαμηδιού. Όταν τόμαθε φυσικά π'αγε να τρελλαθ'α από τον πόνο του. Πώς μπορούσε να παντρευθ'α την κόρη του δήμιου; Ένα πρωί τον βρήκαν σκοτωμένο στο βάθος μιας χαράδρας. Η άγαπημένη του δεν μπόρεσε να ύποφέρη τον άδικο χαμό του. Έθεώρησε, κατ'α ένα τρόπο, υπαίτιό της αυτοκτονίας του, τον πατέρα της και κάποιο βρόδυ άδείασε άπάνω του μια πιστόλα. Δεν τον πέτυχε γιατί έτρεμε. Σκοτώθηκε όμως ή ίδια, την άλλη μέρα, αθίνοντας ένα σημείωμα στον πατέρα της: «Η καρμανιόλα σου, μ' έφαγε κι' έμένα!» του είχε γράψει.

Άλλος δήμιος, όταν έτελείωσε ή θητεία του και π'αγε να ζ'αση στο χωριό του, είδε πώς δεν μπορούσε να σταθ'α σε χλωρό κλαδί. Οι γρηούλες σταυροκοπιόντας στο πέραςό του, τ'α παιδιά έτρεχαν να κρυφτούν τρομαγμένα, στην ποδιά της μάννας τους, οι άντρες γυρίζανε τό πρόσωπο. Στην εκκλησία δεν τον άφηναν να ζυγώσ'α, στον καφενέ, όταν έμπαυε αυτός φεύγανε οι χωριανοί του, φωτιά δεν του δίνανε, «φτου σου καταραμένε», τό φωνάζανε, πίσω του. Δεν μπόρεσε ν' άνθ'α. Μιά μέρα έσπασε τό κεφάλι του, κτυπώντας το, πάνω σ' ένα βράχο. Είναι γνωστή ή δραματική περίπτωσή του περίφημου δήμιου 'Αμυραδάκη. Τον πρώτο άνθρωπο πού του έστειλαν να άποκεφαλίσ'α ήταν ό πατέρας

(Τό τέλος στη σελίδα 40)

(Σ' ένα σαλονάκι, την ώρα ενός φθινοπωρινού δειλινού. 'Η γιαγιά κιντάζει με στοργή και μελαγχολία την έγγονή της, που ξεφυλλίζοντας δίπλα της ένα άλμπουμ με φωτογραφίες, αφήνει κάπου-κάπου ν' αργοσταζει στις σελίδες του ένα δάκρυ. 'Ο ήλιος φιλτράρεται μέσ' από τα τζάμια, και μια απ' τις τελευταίες ακτίνες του έρχεται να παχνιδίσει ανάμεσα στα μπουκλαρισμένα χρυσάφια των μαλλιών της έγγονης).

Γιαγιά: Καί, δέ μου λές, θά έξακολουθήσει πολύ άκόμα αυτός ό άγιάτρευτος σπαράγμός σου ;...

'Η έγγονή: (πού, σά νά θέλη άφορμή γιά νά ξεσπάσει την ψιχάλα των δακρύων της σέ μπόρα, πέφτει στην άγκαλιά της γιαγιάς της μ' άναφυλλητά): Για... γιά... κα εί... μαι... πολύ... δυ... στου... χι... σμέ... νη...

'Η Γιαγιά: (της χαϊδεύει τά μαλλιά): Κλάψε... Θά ξεσπάσει έτσι ή λύπη σου, όπως ξεσπάει και ή μαυρίλα του ούρανού με τη βροχή... Κι ύστερα λάμπει πάλι ό ήλιος στο φρε-

ψυχράμα και λογικά, γιά ένα νέο γίνεται υπόθεσις φοβερή, θουνό-λόκληρο μπροστά στα μάτια του... Γιατί ή νεότης είναι ένας μεγεθυντικός φακός που πολλαπλασιάζει τά αντικείμενα, κι από άσήμαντα τά κάνει τεράστια...

'Η Έγγονή: "Ωστε, έρίσκετε ότι είναι γεγονός άσήμαντο νά μάθω πώς ό Γιώργος είχε σχέσεις με μιά άλλη γυναίκα ;...

'Η Γιαγιά: "Ασήμαντο έντελώς, όχι... Τό βρίσκω όμως δυσανάλογο με τη λύπη που σου προκαλεί... Τώρα, ίσως μου πής: 'Εσείς γιαγιά τά έλέπετε όλα με τά πρεσβυωπικά σας μάτια, και τό κύριο αίμα μέσα στις γέρικες φλέβες σας.

μ' άσπρα μαλλιά ;... Είχα και γώ άλλοτε, έδώ και χρόνια, μαλλιά σαν τά δικά σου, και τά μαλλιά μου τά χαϊδευσαν άγαπημένα δάχτυλα μ' έρωτευμένη άερότητα...

'Η Έγγονή: Ναί, μά δέν πιστεύω ό δικός σας άγαπημένος νά σας άπάτησε ποτέ με καμμιά άλλη...

'Η Γιαγιά: (μ' ένα δάκρυ που λαμπυρίζει στα μάτια της): Πού ξέρεις, μικρούλα μου, μπορεί ό δικός μου ό πόνος νάτανε δυνατώτερος άπ' τό δικό σου... (Συνέρχεται). Δέ θέλω όμως νά σ' άπασχολήσω με ιστορίες μελαγχολικές του παρελθόντος, θαμένες πίσω από τους όγκους της στάχτης του παλιού καιρού... Θέλω μόνο νά σου πω τά συμπεράσματα

Άκου τ' άσπρα μου μαλλιά

σκοπλυμένο στερέωμα...

'Η Έγγονή: (πού οι λυγμοί της μετριάζονται σιγά-σιγά, ώπου στο τέλος δέ μένει παρά, κάπου-κάπου, ένας μονάχα, γιά νά κόβη τη μονοτονία των φράσεων με μιά θύμηση λύπης): Γιαγιάκα... Για μένα ό ήλιος δέ θά λάμψη ποτέ πιά... Μπορεί νά σταματήσει ή βροχή, μά δέ θά πάψη ποτέ ή συννεφιά...

'Η Γιαγιά: Καλά... Καλά... Τά νειάτα είναι πάντα πρόθυμα νά παίξουνε τραγωδίες έκ του φυσικού...

'Η Έγγονή: (ύψώνει πρός τη γιαγιά τις δυό άναστατωμένες άπ' τον πόνο λιμνοθάλασσες των γαλάζιων της ματιών): "Ωστε, πιστεύετε ότι αυτή ή λύπη μου είναι φαινομενική, ψεύτικα ;... Ω, γιαγιάκα..."

'Η Γιαγιά: (σοβαρά): Πιστεύω, άπλούστατα, ότι ή άφορμή της λύπης σου δέν αξίζει τον κόπο νά σου προκαλή τόση άπελπισία... Νομίζω άκόμα πώς όταν κανείς είναι νέος, ό ρυθμός της ζωής του είναι πιό έντονος, κι όπως τά χτυποκάρδια του είναι πιό γρήγορα, έτσι κι οι έντυπώσεις του πιό ύπογραμμισμένες... 'Εκείνο που γιά ένα γέρο θ' άποτελούσε λεπτομέρεια χωρίς σημασία, και θά τό αντιμετώπιζε αυτός

Είν' αδύνατο νά τό ζεστάνη ό θυμός, τό πείσμα, ή άπόγνωση... Ναί, έχεις κάπως δίκιο... "Ημουν και γώ όμως κάποτε νέα κι άισθανόμουν σαν και σένα, και πονούσα, και τώρα πιά που βλέπω πόσο άνώφελοι είναι οι πόνοι και πόσο κουτές οι άπογορευτικές μπροστά στη φοβερή πραγματικότητα των γερατειών, νοιώθω πώς θάταν έγκλημα άν δέν προσπαθούσα νά κατατοπίσω τη μικρή μου την έγγονούλα σ' όλ' αυτά, που δέ διδάσκονται πουθενά, σέ κανένα σχολείο, και που πολλές φορές τους δάσκαλος έμεινε ό Χρόνος...

'Η Έγγονή: "Ωστε, ύποφέρατε άλλοτε και σεις ;..."

'Η Γιαγιά: (γελάει μ' έπιείκεια): "Εγώ στικά που είναι τά νειάτα... Νομίζεις λοιπόν ότι γεννήθηκα

πού έβγαλα: Λοιπόν, μάθε πώς όλ' αυτά, άπογορευτικές, πόνοι, άπάτες, δάκρυα, είναι ιστορίες που τις άνακάλυψε ή ανθρώπινη καρδιά γιά νά σπάξη λίγο τη μονοτονία της ζωής... 'Ο έρωας είναι μιά πραγματικότητα χλιαρά κι άνούσια χωρίς την άπιστία... Μιά θάλασσα γαληνεμένη, με καθρέφτη την έπιφάνειά της, και χρειάζεται ένα μελτεμάκι που θά σηκώση ίσως λίγο κύμα, θά κολπώσει όμως και τό πανί της θάρκας και θά την κάνη ν' άρμενιση γιά τό νησί της εύτυχίας... Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, ό πόνος, ή άπόγνωση, ή μελαγχολία, είναι πράγματα που ύποφέρουν, και που πολλές φορές μας δίνουν και κάποιαν εύχαρίστηση, γιατί δέν είν' άβάσταχτα κι άνυπόφορα... και γιατί ό πόνος, όταν

είνε ύποφερτός, έχει κι αυτός την ήδονή του... Ξέρει μια κοπέλλα, όταν έχει τά δικά σου χαρούμενα κι' άμορφα νειάτα, τά δικά σου χείλια και τά δικά σου μαλλιά, πώς όλη ή ζωή της χαμογελάει, και πώς τά συννεφάκια που της κρύβουνε στιγμιαία, τον ήλιο είν' άσήμαντα έμπόδια: 'Αργά ή γρήγορα, οι άκτίνες του τά περνούν πέρα γιά πέρα, και τό φώς τους νικάει τό παροδικό σκοτάδι... 'Αλλοίμονο όμως όταν ό ήλιος άρχισή νά σβύνη!... Τότε, και σύννεφα νά μην υπάρχουν, οι άκτίνες του είν' αδύναμες κι' ώχρες, κι άνίκανες νά χαρίσουνε τη ζέστη και τη χαρά... ('Η γιαγιά χαμηλώνει τη φωνή άθελά της, και σκουπίζει τό

σημειώνονται τά θήματα του καιρού στα μάγουλά μου με ρυτίδες, και νά στρώνεται τό χιόνι πυκνό κι' άλυωτο, στο κεφάλι μου άπ' τον αιώνιο χειμώνα...

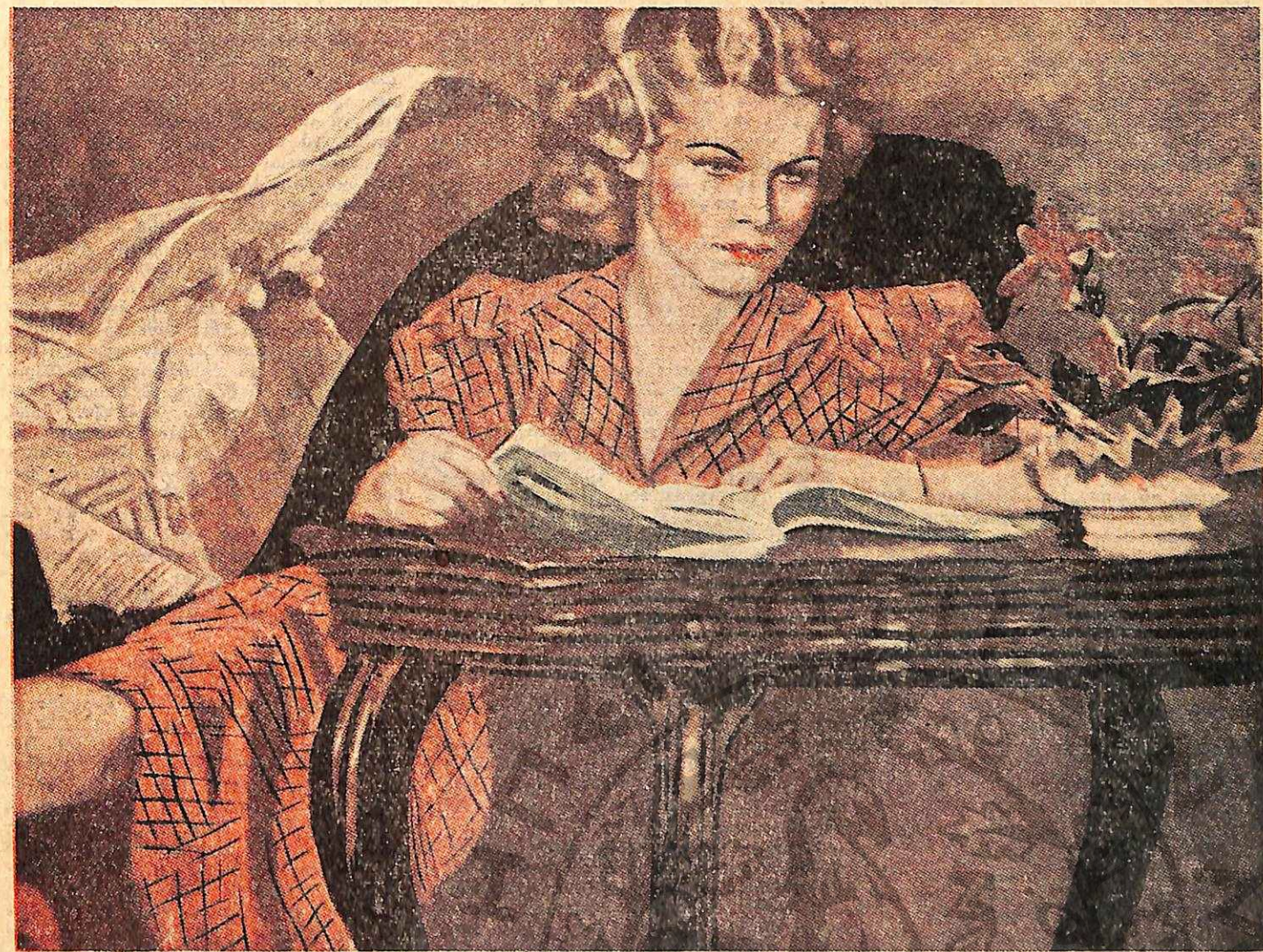
'Η Έγγονή: Καυμένη μου γιαγιάκα...

'Η Γιαγιά: (με χαμόγελο μελαγχολικό): Μη με λυπάσαι... Θάρθη μέρα που θά λυπηθούν άλλοι έσένα... Κανένας, μικρούλα μου, σ' αυτό τον κόσμο δέν έχει τό προνόμιο της αιώνιας νεότητας, κανένα κεφαλάκι δέν έχει την έξαιρετική εύνοια νά μένη γιά πάντα ξανθό... Νά, θες νά προφυλάξης μιά μπουκλα των δικών σου χρυσασμένων μαλλιών; Κόψε τά, και κρύφτα μέσα σ' ένα βε-

νειάτα... Κι' όλα ύποφέρονται, όλα είναι συμπαθητικά, όταν υπάρχουν τά νειάτα... "Όπως δέν ύποφέρεται τίποτε, ούτ' ή χαρά άκόμα, όταν άρχίσουνε τά γερατειά...

'Η Έγγονή: (σχεδόν χαρούμενη): "Ωστε, με συμβουλευετε νά τον συχωρέσω ;..."

'Η Γιαγιά: Ναί... "Η καλύτερα, σέ συμβουλεύω νά κάνης εύκολη τη δική του ύποχώρηση... Μη δείχνης άδιαλλαξία, πείσμα, ψεύτικη κακία... Οι έρωτικές στιγμές είναι μετρημένες και τό ρολόι δέ γυρίζει ποτέ πίσω προχωρεί πάντα μπροστά... Ζήσε λοιπόν και τις μικρότε-

δάκρυ της, που, ύστερα από τόσους δισταγμούς, άποφασίζει επί τέλους νά κυλίση στα ρυτιδωμένα της μάγουλα).

'Η Έγγονή: (την άγκαλιάζει τρυφερά): Καυμενούλα μου γιαγιάκα... Δέ θέλω νά κλάιτε...

'Η Γιαγιά: Δέν κλαίω... Τό δάκρυ αυτό ήταν άνακούφιση... Τά γερατειά είναι ξερά, και τό σπάνιο δάκρυ έρχεται νά δροσίση την ξεραίλα τους...

'Η Έγγονή: "Υποφέρατε, φαίνεται, πολύ..."

'Η Γιαγιά: "Όπως όλοι οι άνθρωποι, ούτε λιγώτερο, ούτε περισσότερο... Πιστεύε με όμως, ότι έννοια πόσο μικροί κι' άσήμαντοι ήταν όλοι αυτοί οι πόνοι που μου παράγγιζαν τά νειάτα, όταν είδα νά

λουδένιο κουτάκι... Μόνο έτσι κομμένη θά μπορέση νά μην παρακολουθήση τ' άλλα σου μαλλιά στο άσπρισμα..."

'Η Έγγονή: (σιγά): Καί... Για τό Γιώργο... Τί λέτε νά κάνω ;...

'Η Γιαγιά: Φυσικά, νά τον συχωρέσης... "Όταν ένας άνδρας που άγαπάμε μάς άπιστήση, δέν σημαίνει πώς παύει και νά μας αγαπά... Είναι τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο αδύνατη ή ανθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγύστρημα δέ σημαίνει πώς είναι άναπότρεπτο νά προκαλέση κι' ένα θανάτηφόρο πέσιμο... Πήγαινε θρέστον, κι ένωσε τό ξανθό κεφαλάκι σου με τό μελαχρινό δικό του, και ζήστε τις ώραιές σας νεανικές στιγμές... Τίποτε δέν είναι ώραιότερο άπ' τά

ρες ύποδιαιρέσεις του χρόνου... "Άκου και τ' άσπρα μου μαλλιά... 'Η συμβουλή μου προέρχεται άπ' τη θαθεία κι' άνώφελη πείρα τους...

("Ενα δεύτερο δάκρυ λαμπυρίζει στις θλεφαρίδες της γιαγιάς. 'Η έγγονή, χαρούμενη και παρηγορημένη τη φιλάει, και βγαίνει τρέχοντας άπ' τό δωμάτιο. 'Εχει σχεδόν νυχτώσει. Τό δεύτερο δάκρυ, τό ίδιο αμφίβολο όπως και τό πρώτο, κυλάει κατά μήκος μιάς ρυτίδας. Δέν τό σκουπίζει κανείς και σέ λίγο ξεραίνεται).

Χρ. Κ. Χαιρόπουλος

ΤΡΕΛΛΟΙ Από Έρωτα

Ένα συνταρακτικό Ρεπορτάζ του κ. Θ. Δράκου

Η ΑΔΕΛΦΗ Μαριάνθη έδωσε έντολη σε δυο χειροδύναμους νοσοκόμους να ετοιμάσουν τον ζουρλομανδύα. 'Η «Σαμιώτισσα», είχε κυριευθεί πάλι από μια φοβερή κρίση. Ξέσχιζε τα ρούχα της, έτρεξε διόκληρη και στηριγμένη στον τοίχο του κελιού της σύρριζε απάισια και ξεσπούσε σ' ένα φοβερό ύβρεολόγιο που σου θύμιζε Κεφαλλονίτη ναυτικό. Τό «Αιγινίτιος» χαν σταθή έξω από το νοσοκομείο και χαν στηθή έξω από το νοσοκομείο και κίταζαν με μια νωσρη περιέργεια προς τα κυκλιδόφραχτα κελιά των άρρώστων. Σε πολλά από αυτά, οι χλωμές μορφές έκλειναν που είχαν χάσει τον ρυθμό της ζωής, ζωντάνευαν τους ήρωες του Έγδαρ Πόε. Άλλοι γελούσαν ήλθια, άλλοι «κάναν το μάτι» κι' άλλοι τραγουδούσαν ή έπαιναν λάμψαναν με μια έννευριστική μονοτονία τις ίδιες πάντα φράσεις.

— Έπειτα, το νοσοκομείο σιγά-σιγά, θυθίστηκε στην σιωπή. 'Ο ζουρλομανδύας είχε φορεθεί στην άρρωστη. Τό ψυχρό λουτρό είχε γίνει. Και μέσα στο κελί της απομονώσεως ή «Σαμιώτισσα» συζητούσε ήρεμα κι' έκλεισε, με τον σύζυγό της.

— Άχ! Άπιστε, κακούργη!... Δολοφόνε της αγάπης μας!...

Η «Σαμιώτισσα», ή Μαρία Π...., ήταν μια από τις ταχτικές τροφίμους του θεραπευτηρίου. Έρχταν από τό νησί της μόλις πέναν οι έσπετες. Κάθε χρόνο, παραδέρριζε στο νοσοκομείο με την συντροφιά των γιατρών και των νοσοκόμων.

Έπειτα, τό φθινόπωρο, με τις πρώτες βροχές και τις πρώτες ψυχρές, γυρίζε πάλι στην Σάμο. 'Η τρέλλα της: Ένας ανατάραχος έρωτισμός. Μία φοβερή μανία να «λειτουργή» με τα πιο άκατανόμαστα λόγια, όλους τους Άγιους του Εορτολογίου. Μόλις σ' αντίκριζε, σήκωνε τα φουστάνια της ως τό κεφάλι, σ' έχαμογελούσε και σ' έκαμε μ' ευγένεια μια... ανάποδη υπόκλιση. Τις στιγμές τις λίγες στιγμές, που ή τρέλλα της ύποχωρούσε κάπως ήταν μια πολύ καθώς πρέπει κυρία. Μά εκεί που σ' έμίλαγε ήρεμα, αν τύχαινε ν' άκούση τ' όνομα του συζύγου της ή ν' αντικρύσει μια δυο φορές γυναίκα, κυριεύονταν πάλι από την φοβερή της μανία. Οι γυναίκες ήταν γι' αυτήν, ότι είναι για τον ταύρο τό κόκκινο πανί. Την έρέθιζαν. Της τάραζαν τό λογικό της. Μέσα στο άρρωστο μυαλό της είχε μείνει έντονος αυτός ό φόβος για τις γυναίκες. Κι' είχε δίκιο αυτή ή νέα κι' όμορφη «Σαμιώτισσα» να φοβάται τους πειρασμούς του Άγίου Αντωνίου. Αυτοί της είχαν ξελογιάσει τον άγαπημένο της. Αυτοί τον είχαν πάρει μακριά της. Αυτοί κλάιγαν για τό κακό που έγινε.

Ακούστε την Ιστορία της και θα την δικαιώσετε

Η Μαρία Π.... ήταν ένα από εκείνα τα πεντάμορφα κι' όλόμορφα κορίτσια της Σάμου. Είχε μεγαλώσει όπως τα τριαντάφυλλα στους κήπους του Βαθύ και τό φίλι της ήταν πιο γλυκό από πλανερό από μοσχουρισμένο, από τ' άθάνατο κρασί της ξεκούσμενης πατρίδας της. 'Η Μαρία όλη τη μέρα καμάρωνε την όμορφιά της, χαίρονταν τα νεύατά της και τραγουδούσε, όπως τό πουλιά, στις άνθισμένες φυλλωσιές. Κι' ένας τυχερός, ένας μπερμπάντης της αγάπης, περνώντας ένα δειλινό από τό σπίτι της, άκουσε τό τραγούδι της, είδε την όμορφιά της κι' έστησε στο κατώφλι της τις ξόβεργές του και τό δίχτυά του. Της έκανε καντάδες στις φεγγαρόλουστες θρανίες, της έγγραφε πλανερά έρωτικά γράμματα και στέναζε σαν την αντίκριζε να περνά με την εύθυμη συντροφιά της.

Κι' ή όμορφη Μαρία μία νύχτα που ή ψυχή της είχε ποθήσει τον έρωτα, μπλέχθηκε στα δίχτυα του. Αγάπησε τον Π.... μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της και πίστεψε στα λόγια του. Τού έδωσε όλα. Τού τό έμπιστεύτηκε όλα. Την όμορφιά της, την παρουσία της, τό όνειρά της, τις σκέψεις της. Τού έδωσε ακόμη και την ψυχή της. Κι' οι γάμοι τους έγιναν στο Βαθύ μ' όλη την πρόποσα μεγαλοπρέπειας κι' εύθυμίας.

Μά ή εύτυχία της Μαρίας δεν κράτησε πολύ. 'Ο Π.... δεν ήταν εκείνος που της ταίριαζε. 'Όταν λιανοποίησε όλες τις ιδιοτροπίες του κι' έβαλε στα χέρια του την ποίκα της, άρχισε να βγαίνει κρυφά από τό σπίτι, για να στήσει τις ξόβεργές του και τό δίχτυα του σ' άλλες γειτονιές.

Αυτά τό γλέντια του, φυσικά, δεν άργησαν να κάνουν τό γύρο του νησιού και να φθάσουν ως τ' αυτιά της Μαρίας. Στην αρχή εκείνη δεν πίστεψε στις κακογλωσιές. Δεν πίστεψε ακόμη ούτε στα λόγια των καλών της φίλων. 'Ο άντρας της ήταν, γι' αυτήν ό πιο καλός, ό πιο όμορφος, ό πιο άφωτισμένος κι' ό πιο αξιολάτρευτος σύζυγος της Σάμου. Μά ένα βράδυ ράνισε για πάντα τ' άνθρακλά της εύτυχίας, τους. 'Ο άντρας της

δεν της απέκρυψε ότι την είχε βαρεθεί πιά κι' ότι είχε άρχισι να κυνηγά σ' άλλες όμορφες τόν έρωτα. Κι' ή Μαρία, τρελλή από την άπελπισία της, άρχισε να του κάνει φοβερές σκηνές ζηλοτυπίας, να τον ακολουθή στους δρόμους και στις γειτονιές και να ξεμαλλιάζει κάθε γυναίκα που τον κίταζε και του χαμογελούσε. Είχε κυριευθεί επίσης από τη φοβερή μανία να βρίζει τους πάντας και τό πάντα, κι' είχε χάσει πιά κάθε ίχνος ντροπής. Είχε γίνει επικίνδυνη. 'Ετσι ό σύζυγός της, την έπεισε να έρθουν στην Αθήνα και την έκλεισε στην κλινική. Κι' από τότε κάθε χρόνο, μόλις μπαίνει τό καλοκαίρι, την φέρνει από την Σάμο για να ύποβληθή στην θεραπεία της και να ξεχάσει τό δάσανα και τις άπογοητεύσεις που τράβηξε, όπως λέει, εξ αίτιας του όλο τον χειμώνα.

Η Μαρία Π.... ή όμορφη «Σαμιώτισσα» έχει γίνει πιά μία ψυχοπαθής. Ένα άνθρωπο οίκος. Τό σφάλμα της ήταν ότι πίστεψε πάρα πολύ στον έρωτα. Κι' αυτός της τάραξε τό μυαλό και την ώδηγησε, έτσι για να διασκεδάση τό παληό παιδί, στο Ψυχιατρείο.

Γιατί δεν τον χωρίζεις θά ρωτήσετε. Γιατί ή όμορφη Μαρία αγαπάει πάρα πολύ.

Είναι τρελλή από έρωτα.

Η Ιστορία που θα σ' αναφέρουμε πιά κάτω συνέβη πρό καιρού κι' είχε άναστατώσει την καλή κοινωνία του Βολου. Οι ήρωές της είναι τόσο γνωστοί, πού μά την αλήθεια είναι περιττό ν' αναφέρουμε τό όνόματά τους. Τό ρύμα είναι ό κ. Α...., ένας φτωχός Έβραίος κι' ή άνεθύβνη πρωταγωνίστρια αυτού του έρωτικού δράματος, μία Έβραιοπούλα, από εκείνες τις όμορφες που ζωνοράφιζαν οι άγνωστοί στα λερά διδύλια των θρύλων της Ιουδαίας. 'Η Ραχήλ ήταν τόσο πλούσια όσο ήταν και όμορφη. Κι' ήταν τόσο επιθυμητή όσο ήταν και γοητευμένη. Κι' ό φτωχός Έβραίος που δεν είχε να της προσφέρει παρά μόνο την ένθεση της νεότητος του, τόλμησε να την κυττάξει και να την έρωτευθεί. 'Εκείνη στην αρχή, με την ιδιοτροπία της πλούσιας κι' έκεντρονικής νέας έπαίξε μαζί του. Κι' αυτό τό παιχνίδι κράτησε σωστά πέντε χρόνια. Σ' αυτό τό διάστημα όμως, ό νέος υπέφερε όλα τό ψυχικά μαρτύρια, υπέφερε ακόμη κι' από τό μεγαλύτερο απ' όλα: τό μαρτύριο της έλπίδος.

Και νά, ξαφνικά, πού ή Έβραιοπούλα τον αγάπησε κι' εκείνη. Κι' έτσι, τυφλωμένη από τον έρωτά της, άδιαφόρησε στην άρνηση των δικών της, έγκατέλειπε τό σπίτι της, κι' έφυγε με τον άγαπημένο της, με την άπόφαση να ζήσει για πάντα μαζί του.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Π. Κυριακού Η ΖΩΗ ΜΟΥ

ΤΡΙΑ μερόνυχτα τό σπίτι του Καργαδούρη του νεκροθάφτη ήταν άνάστατο. Τρία μερόνυχτα ή μητέρα μου — ή κυρά Κατίνα — ή γυναίκα του κύρ-Σάββα του κουρέα, κοιλοπονούσε, δίχως να κατορθώσει να φέρη στον κόσμο τον ζωντανό καρπό που έ-κρυβαν μ' έπιμονή τα σπλάχνα της.

Η κυρά Ευτέρπη, ή μαμμή, βρισκόταν σε άπόγνωση. Πρώτη φορά της τύχαινε τόσο δύσκολη γέννα!... Οι γειτόνισσες πηγαίνονερόντουσαν μπρός-πίσω, κλαψουρίζοντας και συμβουλευόντας διάφορα γιατροσόφια. 'Όσο για τον πατέρα μου, πεταγόταν μία στο σπίτι και μία στο κουρείο, όπου κανείς πελάτης του τις μέρες εκείνες δεν έφυγε με τό μάγουλο έν τάξει. Τού έτρεμε τό πολύ τό χέρι απ' την άγωνία ώστε, πoidν λίγο πoidν πολύ, τους πετού κοψε όλους!

Πρός την αύγή της τετάρτης ήμέρας οι ξύλινες κουτάλες της μαμμής έκαναν τό θαύμα τους και σε μία στιγμή με ξεπέταξαν στην άκρη του κρεβατιού. 'Αμέσως, όλωνών τά βλέμματα έπεσαν στο μοναδικό διακριτικό σημείο, που διαθέτουν τά ιερόγυνητα για ν' άποδείξουν ότι αλήκουν στο γυναικείο ή τό άντρικό φύλο. Κι' άφού είδαν οι παριστάμενοι, βροντοφώνησαν όλοι μαζί:

— Αγόρι... έίνε αγόρι!

Άλλ' εύθες κατόπιν άλλα έπιφωνήματα έκάλυψαν την πρώτη διαπίστωση:

— Καλέ, κυττάτε κε! Έχει και σκέπη!... Θεέ μου, γεννήθηκε με προβοσκίδα! διαλαλούσαν οι γειτόνισσες.

Πράγματι γεννήθηκε με τό πρόσωπο σκεπασμένο με μία λεπτή μεμβράνη, πού κατά την παράδοση, έγει τη δύναμη να σου τά φέρη όλα βολικά στη ζωή.

Ήμουν τό πρώτο παιδί της οικογενείας. Άλλά φαίνεται πώς τό πείραμα καλάρωσε στον πατέρα μου, γιατί μέσα σε λίγο καιρό κατάφερε να μου χαρίση έναν άδελφό, τον Νίκο, και μία άδελφούλα, τη Ροδοθέα ή Ροδούλα, όπως συνήθίζαμε να την φωνάζουμε γαϊδευτικά.

Σιγά-σιγά, με τον καιρό, μεγάλωνα, ως πού ξέφτασε κι' ή έποχή να πστον σχολείο. Ήμουν τότε ένα λεπτό, μελαγχρινό παιδάκι όλο νεύρο και ζωή.

Μία μέρα ό πατέρας μου με φώναξε και μού είπε:

— Πέτρο μου, ήρθε ό καιρός που πρέπει να πς σχολείο, να μάθης γράμματα, για να γίνης μία μέρα ένας μεγάλος άνθρωπος. Θά σου πάρω ένα καινούργιο μολύβι, ένα γραμματιστό τετράδιο και ένα ώραίο βιβλίο με πολλές ζωγραφίες.

Τά άπλά αυτά λόγια του πατέρα

μου μ' ένθουσίασαν.

Ύστερα από μία βδομάδα καθόμουν για πρώτη φορά σε μαθητικό θρανίο στο νηπιαγωγείο της κ. Παρασκευούλας.

Κατά σύμπτωση, στη τάξη μου ήμουνά τό μόνο αγόρι μέσα σε δεκαπέντε κορίτσια, και τό γεγονός αυτό μ' έκανε να τά χάσω τις πρώτες μέρες.

Ήταν, βλέπετε, ή πρώτη μου έπαφή με τόσες γυναίκες, ώστε παρ-

πόλτο ίππότη! Και δεν είχε άδικο, γιατί έργόμουνά στο σχολείο χωρίς παπούτσια. Τά οικονομικά μας μέσα, δυστυχώς, δεν μάς επέτρεπαν αυτή τη πολυτέλεια.

Παπούτσια πρωτοφόρεσα όταν έγινα 13 ετών. Τ' αγόρασα απ' τά παλιατζήδικα κι' εκείνος πού μού τό πούλησε, μού τό παρέστησε ως μοναδικά. Στ' αλήθεια, τά τακούνια τους ήταν φαγωμένα, οι μύτες τους άνέβαιναν προς τό πάνω σαν πραγματικά τσαρούγια και σαν να μην έφταναν αυτά τά μικροελαττώματα, ήταν και δυό-τρία νούμερα πιο μεγάλη απ' τό πόδι μου.

Άλλά τη στιγμή πού τά φόρεσα ήμουν τόσο υπερήφανος, ώστε δεν κάθησα να δώσω σημασία σε λεπτομερείες. 'Η καρδιά μου πλημμύρησε από μία εύτυχία πού τη δοκίμαζα για πρώτη φορά. Κυτταζόμουνά και δεν πίστευα τά μάτια μου:

— Παπούτσια! Φόρεσα κι' εγώ παπούτσια!

Μόλις βγήκα απ' τό παλιατζήδικο, πετοόσα απ' τη χαρά μου, άν και όμολογώ ότι ήταν λιγάκι δύσκολο, ακόμη και να περπατήση κανείς μ' εκείνα τά πλεούμενα στα πόδια. Καθώς προχωρούσα στο δρόμο με τό στήθος φουσκωμένο και τό κεφάλι ψηλά, μού φαινόταν πώς έβλεπα τον κόσμο αλλαγμένο, τά σπίτια μικρότερα και τους ανθρώπους πιο κοντούς. Ήταν πού είχα ψηλώσει έναν πόντο. Σκέψου να ήταν άφάγωτα και τά τακούνια!

Στό νηπιαγωγείο της κ. Παρασκευούλας έμεινα ένα χρόνο ακριβώς κι' ύστερα από θριαμβευτικές εξετάσεις, πέρασα στη δεύτερη τάξη. 'Όταν έφθασε πάλι ή έποχή του σχολείου, έδοκίμασα την πρώτη άπογοήτευση της ζωής μου. Οι γονείς μου, δίχως να πάρουν καν τη... γνώμη μου, μ' έγγραψαν ένα πρσί στο δημοτικό του Ντούση. Άντέδρασα όσο μπορούσα στην άπόφαση του πατέρα μου, άλλ' οι φωνές μου δεν έλήφθησαν υπ' όψη.

Απεχαιρέτησα με σπαράγμα τις μικρές συμμαθήτριές μου και πήγα στη δεύτερη τάξη του νέου σχολείου, όπου ήμασταν τριάντα αγόρια κι' ούτε ένα κορίτσι.

Φυσικά, ή άπότομη αυτή άλλαγή του περιβάλλοντος μού κόστισε αρκετά.

Σαν να μην έφθανε αυτό, είχα ν' αντιμετώπισω και την έχθρότητα των συμμαθητών μου, οι όποιοι μ' έβλεπαν με κακό μάτι, πρώτον γιατί ήμουν καινούργιος και δεύτερον γιατί έδειχνα μεγάλη επιμέλεια. Είχαν συνειννοηθή να μού σκαρώνουν διάφορες νίκες απ' τις

Ο Κυριακός...μωρό,

όποιες ή πιό συνηθέστερη ήταν νά ρίχνουν στην καμπουρά μου όποιον δήποτε άταξία γινόταν μέσ' την τάξη.

Στόν παραμικρότερο θόρυβο πού άκούγε ο Ντούσης κατέβαινε άπ' την έδρα, μέ τόν χάρακα στά χέρια, γιά νά τιμωρήσθ τόν υπεύθυνο.

Πλησίαζε λοιπόν τούς μαθητάς και τούς ρωτούσε μέ τη χοντρή φωνή του:

— Ποιός βρόντηξε τό θρανίο;

Κι' όλοι άνεξαιρέτως μέ δείχνανε μέ τό δάχτυλο και λέγανε μέ μία φωνή:

— 'Ο Κυριακός! 'Ο Κυριακός! Έγώ δέν τούς διέφευδα, αλλά τούς άφωνα νά φωνάζουν. Τότε ο Ντούσης, πού ήταν σκληρός δάσκαλος, μ' έβγαζε έξω άπ' τό θρανίο, και μ' άρχιζε στις χαρακιές. Μέ χτυπούσε αλύπητα έπάνω στα κόκαλα τών χειρών και στα καλάμια.

'Αλλά έγώ δέν έβγαζα τσιμουδιά, κι' ούτε πότε μου έκλαψα. 'Η άπάθεια μου τόν έξεθενούριζε σέ τέτοιο βαθμό, ώστε μία μέρα, καθώς μέ έδερνε, βροντοφώνησε έξω φρενών: — Μωρέ, δέ θα δώ ένα δάκρυ νά στάζει άπ' τά μάτια σου;!

Τέτοια γάρη όμως δέν τού την έκανα. Όσο γιά τούς συμμαθητάς μου είχα κι' έγώ έναν τρόπο νά βρίσκω τό δίκιο μου. "Όταν σχολάγαμε, έπιανα κάθε μέρα κι' άπό έναν και τόν τάραζα στις κεφαλές. Γιατί τότε οι κεφαλές ήταν πολύ της μόδας κι' έγώ ήμουνα μάνα στο είδος αυτό.

'Η μηχανή αυτή βάσταζε κοντά ένα μήνα, ώσπου βαλίσσισμένοι άπ' τό πολύ τό εύλο, παύσανε νά ψευδομαρτυρούν, κι' έγώ, φυσικά, σταμάτησα τις κεφαλές.

Τη χρονιά πού πήγαινα στού Ντούση, είχα μία άδυναμία: τρελλανόμουνα γιά πεπονόφυλλους. Μετά τό σχολείο έκανα βόλτες στους δρόμους τού Μεταξουργείου κι' όσες εύρισκα κατά γής τις μάζευα, τις έπλενα και τις κατεβρόγχιζα μ' άπερίγραπτη ευχαρίστηση.

Ένα άπόγευμα, λοιπόν, καθώς περνούσα μπρός άπ' τό καφενείο τού Βούλινου, όπου παίζανε σαντούρια και τρανούδαγε ή Μέλπη την περίφημη «Περβολαρία», πέφτει τό μάτι μου σέ μία καρπουζόφυλλοδα, πού είχε έπάνω της άκόμη υπόλοιπο κοκκινάδι. Τά σάλια γεμίσανε τό στόμα μου. 'Ο διάβολος όμως τώφερε και τό λαχταριστό φρούτο βρισκόταν άκριβώς κάτω άπό ένα τραπέζι, όπου καθόντουσαν τρεις άνθρωποι.

Πώς νά πλησιάσω τώρα δίχως νά γίνω άντιληπτός; 'Η παιδική μου άξιοπρέπεια δέν μου έπέτρεπε νά δείξω στον κόσμο ότι μαζεύω άπό γάμω τις μισοφαγωμένες φλούδες. Έκανα νά φύγω, αλλά κι' αυτό δέν τ' άπεφάσιζα. 'Η κόκκινη λεπτή γραμμή τού καρπουζιού μέ είχε κυριολεκτικά μαγέψει και στεκόμουνά μέ τά χέρια σταυρωμένα στην πόρτα τού καφενείου θαυμάζοντας τη φλούδα και παρακολουθώντας μ' άγωνία τις κινήσεις τών ποδιών τών τριών θαμώνων, μη τυχόν και την πατήσουνε.

Ξαφνικά μία ιδέα περνά σαν σάιτα άπ' τό νού μου και δίχως νά την πολυσυζητήσω, τη θέτω σέ έφαρμογή. 'Αφίνω κατά μέρος τούς δισταγμούς, έπιστρατεύω όλο τό θάρρος μου και προχωρώ πρós τό τραπέζι, κι πού μου προκάλεσε τόσες συγκινήσεις. Αισθανόμουνά τά μάτια τών

θαμώνων καρφωμένα έπάνω στην κάθε μου κίνηση. Μ' όλα ταύτα πλησιάζω μέ ύφος άμέριμνο, σκύβω, παίρνω την καρπουζόφυλλοδα, ξανασηκώνομαι, την ξεετάζω μέ προσοχή άπ' όλες τις μεριές και μέ έκφραση άνθρώπου άπολύτως ίκανοποιημένου λέω φωναχτά γιά ν' άκούσουν όσοι μέ παρακολουθούσαν:

— Θα την κάνω καραβάκι! Θα την κάνω καραβάκι!

"Υστερα, κρατώντας πάντοτε σφι-

Πέτρου Κυριακού 'Η ζωή μου

χτά στά χέρια μου τό πολύτιμο φρούτο, άπομακρύνθηκα χοροπηδώντας κι' έπαναλαμβάνοντας τραγουδι στα και πρò παντός δυνατά, γιά νά μ' άκούν άπ' τό καφενείο, την ίδια φράση:

— Θα την κάνω καραβάκι!.. Θα την κάνω καραβάκι!

Μ' αυτόν τόν τρόπο νόμιζα πως έσωζα εκείνη τη στιγμή την κινδυνεύουσα άξιοπρέπεια μου. 'Αφού έτρεξα αρκετό δρόμο, πλησίασα την πρώτη βρύση πού συνήντησα κι' άρχισα τό λουστράρισμα της φέτας. Την έπλυνα, την καθάρισα και καθώς ήμουνα λαχανιασμένος άπ' τη συγκίνηση και τό τρέξιμο, κάθησα σέ μία γωνιά και άπλήausa τόν καρπό τών προσπαθειών μου.

Είχα μονιά μέ τό φρούτο, όπως όλα άλλωστε τά παιδιά της ηλικίας μου. Γι' αυτό, μόλις τύγαινε νά έχω καμιά πεντάρα στην τσέπη μου άγόραζα άπ' τούς περαστικούς μανάβηδες μέ τά γαϊδουράκια, μισό καλάθι ράγες και τό πήγαινα στο σπίτι γιά νά φάνε και οι δικοί μου. Έννοείται ότι την άλλη μέρα όλη ή οικογένεια είχε γενναίο κόψιμο.

Έκτός άπ' τις πεπονόφυλλους, μία άπ' τις αγαπημένες μου άπασχολήσεις, μετά τό μάθημα, ήταν νά πηγαίνω γιά φετεϊνάρια, δηλαδή γιά νεογέννητα σπουργίτια, στις έληές τού Μπαρουζή. Τό κυνήγι αυτό δέν ήταν άπλη διασκέδασια άλλ' είχε και πρακτικό σκοπό. "Όσα φετεϊνάρια έπιανα, τα κουβαλούσα σπίτι γιά νά τά δώσω στη μητέρα μου νά τά μαγειρέψη. "Ήταν άπ' τά φαγητά της προτιμήσεώς μου.

Στό δημοτικό τού Ντούση έμεινα ένα χρόνο, τόν δεύτερο και τελευταίο της σχολικής μου ζωής. Μετά δέν ξαναπήγα πιά σχολείο. Σέ ηλικία όκτώ περίπου χρονών ήγινα βιοπαλαιστής γιά νά βοηθήσω την οίκογένειά μου. Τά οικονομικά τού πατέρα μου δέν πήγαιναν καθόλου καλά, ώστε και τά πενήντα λεπτά πού έπαιρνα την έβδομάδα ήταν γι' αυτόν μεγάλη άντακούφισια.

"Η πρώτη δουλειά πού έπιασα ήταν σ' ένα καπνοπωλείο. "Ήμουν όμως μία σταλιά παιδί κι' ο νούς μου ήταν άκόμη στα παιχνίδια. "Όταν έλειπε τ' άφεντικό, έπαιρνα τά κουτιά τών καπνών και τάκανα μέγαλα. Μία μέρα λοιπόν είχα την κακή έμπνευση νά βάλω μέσα στο χαρτόσιπο μου ένα άναμμένο κερί, δηθεν γιά νά τό φωτίσω. Και πιάνει φωτιά τό μέγαρο και φουντώνουν και τά πακέτα μέ τό καπνό πού βρι-

σκόντουσαν γύρω. Εύτυχώς πού τό μαγαζί βρισκόταν δίπλα στο λουκουματζίδικο τού Πλέσσα κι' έβγηκαν οι υπάλληλοι μέ τούς τενεκέδες και περιώρισαν τό κακό.

Σέ λίγο ή φωτιά έσβυσε, αλλά μαζί της είχε σβύσει γιά πάντα και ή καπνεμπορική μου σταδιοδρομία. Έννοείται ότι δι' εύνητους λόγους έφρόντισα νά έξαφανισθώ πρίν άπ' την έπάνοδο τού άφεντικού και ποτέ πιά νά μην έπανέλθω.

"Υστερα άπό μία έβδομάδα καθισιά, βρήκα δουλειά στο σαγματοποιείο τού Δρόση, στο Σύνταγμα, όπου φτιάγαν τά βασιλικά χάμους. Μία φορά μάλιστα έτυχε νά γαζώσω μία άπ' τις σέλλες τού Γεωργίου Α' κι' ήμουνα έξαιρετικά υπερήφανος γι' αυτή τη διάκριση, γιατί ο Δρόσης τις έκλεκτές παραγγελίες τις άνέθετε στους καλύτερους του έργάτες. Τό μεροκάματο πού μούδινε δέν ήταν ίκανοποιητικό, άλλ' είχα σ' αυτή τη δουλειά αρκετά έμπαχτοίσιμα. "Όταν τύγαινε νά πάω τά καφάσια, τις λιμαριές ή τά γκέμια στ' άργοντικά τών πλουσίων πελατών. Στο σαγματοποιείο τού Συνταγματος έμεινα περίπου δυό χρόνια. Την έποχή αυτή της ζωής μου μού είχε δύσκολο νά την ξεχάσω, γιατί μού άφησε γιά ένθύμιο ένα άνεξάλειπτο σημάδι...

Στό μαγαζί τού Δρόση εργαζόταν ένα παλικάρι πού λεγότανε Δανιήλ ο Μαλτέζος. Μία μέρα λοιπόν τόν άκουσα νά κατηγορή και νά βρίζη τό άφεντικό μας. Τά λόγια του μέ πλήγωσαν γιατί άγαπούσα τό μάστορή μας και πήρα άμέσως τό μέρος του. "Ο Μαλτέζος πού ήταν τύπος παλικάρα μούδωσε μία σπρωξιά γιά νά σωπάσω. Τη χειρονομία του αυτή δέν την σήκωσα και τού την άνταπέδωκα άμέσως. Αυτό ήταν αρκετό γιά ν' άνάψη ο καυγάς. "Αν και ήμουνα μικρότερός του αρκετά χρόνια, χύμηξα μέ λύσσα έπάνω του και τόν άρπαξα άπ' τό λαιμό. Κτυπούσα όπως μπορούσα κι' όπου εύρισκα. Γροθιές, κλωτσιές, και πρò παντός κεφαλές. Κυλιόμασταν μία ώρα γάμω. 'Αφού έμένα στο τέλος δέν μου είχε μείνει πουκάμισο. "Εδωσα εκείνη την ημέρα εύλο μέ την ψυχή μου, άλλ' ή αλήθεια είναι ότι έφαγα κι' έγώ της χρονιάς μου. Σέ μία στιγμή όμως ο Δανιήλ έπάνω στο θυμό του άρπαξε ένα κοπίδι, σαν άπό 'κεϊνα πού κόβουν τη μπουγάτσα, και μούδωσε μία δυνατή μαχαιριά στο κάτω χέλος. (Τό σημάδι τώχω ακόμα ως τώρα.) Εύτυχώς όμως κάποιος άγιος θα μέ λυπήθηκε κι' έστειλε πάνω στην ώρα κάτι έργάτες νά μ' άς χωρίσουν. Άλλοιώς δέν θα ή γλύτωνά άπ' τό κοπίδι τού Μαλτέζου. Είχε εξαγριωθή σέ τέτοιο σημείο, ώστε ήταν άποφασισμένος νά μέ ξεκολλήσει.

Λίγο καιρό ύστερα άπ' αυτό τό έπεισόδιο, έπηρεασμένος άπό κάτι φίλους μου τσαγκάρηδες, έγκατέλειψα τό σαγματοποιείο τού Δρόση κι' έπιασα δουλειά στο τσαγκαράδικο τού Πέτρου τού Γκρέκα, όπου μού υποσχέθηκαν τριάντα λεπτά μεροκάματο όταν θα μάθαινα νά πατάγω, δηλαδή νά ράβω πάτους.

Σέ μία έβδομάδα γάζωνα περίφημα, και στο μήνα έπάνω έπαιρνα 75 λεπτά την ημέρα. 'Η ειδικότης μου ήτανε παπουτσάκια γιά μικρά παιδιά.

"Όσα χρήματα έπαιρνα κάθε Σάββατο τάδινα όλα σπίτι, κι' έτσι κάπως άνακουφίστηκε γιά λίγο καιρό

ή οίκογένειά μου. Μά τό χαμόγελο της τύχης δέν βάσταζε πολύ. "Ο πατέρας μου, πού έν τώ μεταξύ είχε έγκαταλείψει τό κουρείο και άνοιξε καφενείο μέσα στη λέσχη τού Μισοτά, έμεινε ξαφνικά άνεργος, γιατί μετά τη δολοφονία τού Δηλιγιάννη άπ' τόν χαρτοπαίκτη Γερακάρη, δόθηκε διαταγή και κλείσανε όλα άνεξαιρέτως τά χαρτοπαίγνια.

Οι λίγες δραχμούλες πού έπαιρνα την έβδομάδα ήταν άδύνατο νά χορτάσουν μία όλόκληρη οικογένεια. "Ο πατέρας μου γιά νά έξασφαλίση τό ψωμί μας προσπάθησε νά κάνει και τις πιό βαρείες δουλειές. 'Αλλά οι δυνάμεις του ήταν άσυνήθιστες και μία μέρα, έξηντλημένος, έπεσε στο κρεβάτι. Τότε άρχιζε άκριβώς ή νηστεία της Παναγίας κι' εκείνη την έποχή τό τσαγναράδικο μας ήταν πνιγμένο άπ' τις παραγγελίες. Κάθησα λοιπόν και δούλεψα 15 μερόνυγτα συνεχώς μέ διπλό μεροκάματο. Τά μάγουλά μου είχαν ρουφηχτή άπ' τό ξεύνητι και την εξάντληση. Τά μάτια μου έκλειναν άπ' τά εξαγρύπνια. 'Αλλά τό θάρρος δέν μ' έγκατέλειπε. 'Η σκέψις πως θα πήγαινα την παραμονή της Παναγίας 16 δραχμές στη μαννούλα μου, μούδινε δύναμη κι' άντοχή.

"Η μέρα της πληρωμής τέλος έφτασε. Κατά τις 9 τό βράδυ ο μάστορης μέ φώναζε και μούδωσε ένα σφάκι μέ 16 κουδουνιστά φράγκα, κι' έπειδή ήταν ευχαριστημένος μαζί μου μούδωσε και μία δραχμή γιά ρεγάλο.

"Όταν αίσθάνθηκα τά σκαρμούτσα μέσα στο γέρι μου, όλόκληρος ο κόσμος έλαμψε μπροστά μου και μέ την ποδίτσα καθώς ήμουνα, πήρα δρόμο γραμμή γιά τό σπίτι. Κάθως έφθασα άπ' έξω, τό βρήκα θεοσκότεινο. Παραξενεύτηκα. Γιατί κι' όταν άκόμη ή λάμπα δέν έκαιγε, τό καντήλι πάντα άγρυπνούσε.

Πλησιάζω στην πόρτα, τραβώ την πετούγιά και μπαίνω μέσα. Ρίχνω μία ματιά γύρω μου και βλέπω σέ μία γωνιά τού δωματίου τόν πατέρα μου μέ τόν άδελφό μου και στην άλλη την μητέρα μου μέ τη Ροδούλα. Είχαν στρώσει γάμω και κοιμόν τουςαν!

— Καλοκαιριάτικά νά κοιμούνται άπ' τις έννηνά! σκέφτηκα.

'Αλλά άμέσως μάντεψα τό δράμα. Δέν ήταν ύπνος αυτός. "Ήταν εξάντλησις! 'Εξάντλησις άπ' την πείνα! Ποιός ξέρει πόσα μερόνυχτα είχανε νά φάνε!

Προχωρώ ψηλαφιστά στην κουζίνα, βρίσκω τά μπουκάλια τού πετρελαίου, τού λαδιού — άδειανά φυσικά — και ξαναβγαίνω έξω γιά ν' άγοράσω πετρέλαιο και λάδι. "Όταν γύρισα, άφού άναψα τό καντήλι και τη λάμπα, προχώρησα πρós τό μέρος της μητέρας μου γιά νά την ευπνήσω. Καθώς έκαμα όμως τό πρώτο βήμα, μία ιδέα μού πέρασε άπ' τό μυαλό. Γυρνώ πίσω, πλησιάζω στο τραπέζι, βγάζω άπ' την τσέπη μου τό ψωέκι και τό στήνω στη μέση κοντά στη λάμπα γιά νά φαίνεται καλύτερα. Τό άποτέλεσμα όμως δέν μέ ίκανοποίησε. Βρήκα ότι ή εικόνα δέν κτυπούσε, αρκετά στο μάτι. Σγίζω λοιπόν κι' έγώ τά σκαρμούτσα και άραδειάζω φαρδειά-πλατείά τά φράγκα —σαν στρατιωτάκια σέ παρέλαση.

"Ετσι, μάλιστα! Τό τραπέζι λαμπερό άπ' τις δραχμές. Τώρα, ήμουν βέβαιος πως ή έκπληξις θα

ήταν άκόμη πιό μεγάλη.

Πλησίασα μέ καρδιοχτύπι τη μητέρα μου, έσκυψα έπάνω της και της είπα:

— Μαννούλα, εύπνα!.. Μαννούλα, έγώ είμαι... ο Πέτρος! Σούφερα χρήματα, πολλά χρήματα!..

"Η μητέρα μου τρομαγμένη, πετάχτηκε έπάνω:

— "Α! έσύ ήσουν, παιδάκι μου! Έκανε όταν μέ άνεγνώρισε.

— Ναι, έγώ είμαι, μαννούλα! "Ελα νά δής τί σού έφερα!

Και την ώδήγησα πρós στο τραπέζι. "Η μητέρα μου σαστισμένη, έφερε τά γέρια στο πρόσωπό της και κύτταζε μία έμένα και μία τις δραχμές. Δέν πίστευε τά μάτια της.

— Δικά μου είναι, παιδί μου, όλα αυτά!.. Άπόρησε.

— Ναι, μαννούλα, δικά μας! δικά μας!

— Και ή καντήλα άναμμένη, στ' όνομα της Μεγαλόχαρης! Και ή λάμπα γεμάτη!.. Παιδάκι μου, έχει την εύχή μου!.. πρόσθεσε μέ πνιγμένη φωνή.

Και μ' άρπαξε στην άγκαλιά της και μ' έσφιξε δυνατά, όσο μπορούσε πιό δυνατά μέ τά έξηντλημένα της χέρια.

Γιά μία στιγμή την άκουσα και

ψιθύριζε σαν νά μιλούσε στον έαυτό της:

— Θα φάμε, Θεέ μου! Θα φάμε κι' εμείς αύριο πασχαλινά, τέτοια μέρα πού είναι!.. "Ας είν' καλά ο γυιόκας μου! "Ας είν' καλά τό παιδί μου!..

Κι' έκανε τρεις φορές τό σταυρό της. "Υστερα ευπνήσαμε τόν πατέρα μου και τά δυό μου άδελφάκια.

"Ο πατέρας μου σαν είδε τά χρήματα, δέν είπε τίποτα. Μ' έπλησίασε, μού γάϊδεψε τά μαλλιά κι' έσκυψε σιωπηλός νά μέ φιλήση. Την ώρα όμως πού ακούμπησε τά χείλη του, αίσθάνθηκα ένα δάκρυ τού νά βρέχη τό πρόσωπό μου. Μετά τραβήχτηκα σέ μία γωνιά και καμάρωνα την εύτυχία πού πλημύρησε διά μιας στο φτωχικό μας εκείνο δωμάτιο...

Αισθανόμουνά πιά τόν έαυτό μου πραγματικό άνδρα και γιά μία στιγμή καθώς στεκόμουνά άκουσμέγος στον τοίγο, πήγα νά βάλω έντελώς άσυναίσθητα τό χέρι στο μoustάκι μου γιά νά τό χαϊδέψω άπό ίκανοποίηση. 'Αλλά δέ βρήκα παρά λίγο γλυδι!..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πετροπόλεμοι της Παλίας 'Αθήνας και ο πρòτος έρωσ τού Κυριακού μέ την Δέσποινα την Καρεκλού.

'Ο Κυριακός μέ την άδελφή του την Ροδούλα

Ένας σπαρταριστός τύπος

Θεοκλής

ΝΑ σάς τον παρουσιάσω : Τύπος άγαθού οίκογενειάρχου. Μύτη παχουλίσικη που τον χειμώνα κοκκινίζει άπελπιστικά. Φαλακρίτσα ολοστρόγγυλη τόσο που νομίζεις ότι χαράχθηκε με διαβήτη. Φρύδια κατάμαυρα πυκνά που, έτσι ένωμένα καθώς είναι, υπογραμμίζουν έντονα το διαρκές κατσούφικο ύφος του. Ο σβέρκος του πραγματικό μοναστήρι. Ποτέ δεν του λείψανε οι «καλόγεροι»! Ώσπου να σβύση ο ένας έμφανίζεται ο άλλος. Κι' όλοι κόκκινοι, κατακόκκινοι, πρισμένοι μέχρι τέτοιου σημείου που δεν του έπιτρέπουν του φουκαρά να γυρίση το κεφάλι του δεξιά κι' αριστερά. Άμα θέλει να κυττάξη πλάγια πρέπει να γυρίση ολόκληρος, μονοκόματος, σαν λύκος.

Τ' όνομά του : Θεοκλής Καλούμπαρδος.

Δέν ξέρω αν τόχετε παρατηρήση κι' έσεις. Έτσι όμως συμβαίνει πάντα : Στοδς πιό μίερους, στοδς πιό γρινιάρηδες, τυχαίνουν όλα τὰ κακά τού κόσμου. Αυτοί θά έθρυνε στο φαί τους την τρίχα. Αυτονών τη μύρα θά διαλέξη ή μύγα για να πέση μέσα ν' αυτοκτονήση. Το μεσημέρι έξω απ' αυτονών το παράθυρο θά μαζευτούν όλα τὰ κουτσούβλα της γειτονιάς για ν' αρχίσουν τὰ θορυβάδια παιχνιδιά τους. Αυτονών ή σακκούλα θά έξαχισθή στη μέση της όδοδ Σταδίου και θά κυλήσουν οι ντομάτες στο δρόμο. Και, με δυο λόγια, όλα τ' άναποδα του κόσμου σ' αυτους θά τύχουνε.

Στην κατηγορία αυτών των δυστυχών ανθρώπων άνήκει κι' ο νέος μας ήρωας, ο φουκαράς ο κύρ-Θεοκλής ο Καλούμπαρδος.

Μυρμήγκι, που λέει ο λόγος, δέν είχε πειράξει στη ζωή του. Κι' όμως, μιά μέρα καλή δέν είχε δη' άκόμα. Όλα κακά, ψυχρά, κι' άνάποδα, του έρχόντουσαν. Λες και κάποιος τον είχε μουτζώσει την μέρα που γενιότανε.

Πιό κακορίζικος άνθρωπος, απ' τον κύρ-Θεοκλή τον Καλούμπαρδο, δέν υπήρξε ούτε θά υπάρξη. Αυτό που σάς λέω πρέπει να το πιστέψετε γιατί, στο κάτω-κάτω, της γραφής, δέν έχω κανένα συμφέρον να σάς πω ψέμματα!

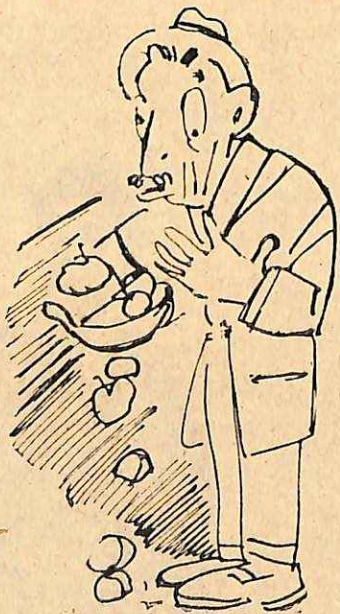
Άλλωστε γιατί να φλυαρούμε άδίκως ; Άμα διαβάσετε τις περιπέτειες του καινούργιου ήρωός μας, θά πεισθίτε κι' έσεις ότι ή γρουσουζιά, ή κακοτυχία, κι' οι έννευριστικές ένοχλήσεις, που περιμέναν τον φουκαρά τον Καλούμπαρδο σε κάθε του βήμα, ήταν κάτι καταπληκτικό.

Ο κύρ-Θεοκλής είχε μιά άδυναμία. Το φουστάνι. Το μυαλό του ήταν πάντα εκεί. Αυτό το πολύχρωμο πανί που συνήθως κρύβει τὰ γυναικεία θέληγτρα από τὰ μάτια των άναιδών, τον τραβούσε όπως τραβάει ο μαγνήτης τις καρφίτσες.

Άμα έβλεπε φουστάνι στο δρόμο τὸ έτρωγε με τὰ μάτια. Άναστενάζε, φύσαγε, ξεφύσαγε, και πετούσε και' κάνα «πόντο» :

—Κούκλα μου έσύ.

Άτυχος όμως και γουρσουζής

...Εξαγίζεται ή σακκούλα

καθώς ήτανε, τύχαινε πάντα να πειράξη γυναικες που δέν σηκώνουν από τέτοια.

—Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

Κι' έπακολουθούσε, συνηθέστατα, τσαντιά, όμπερλιά ή κάτι παρεμφερές.

Άλλά να που ο Καλούμπαρδος στάθηκε και μιά φορά τυχερός.

Μπουκιά και σχάριο ήταν το άτιμο. Όλο φωτιά και λαύρα. Το φουστανάκι του, κολλητό καθώς ήτανε, άφηνε να μαντεύονται κρυφοί θησαυροί που κι' αυτών τον άγιο Άντώνιο θά μπορούσαν να κολάσουν.

Τὸ είδε ο Καλούμπαρδος και του άνέθηκε τὸ αίμα στο κεφάλι. Θάλωσε το μάτι του και ούτε κατάλαβε τί της είχε έτσι καθώς παίρναγε από μπροστά του.

Αυτό όμως που δέν μπόρεσε να καταλάβη ποτέ του, ήταν το πως βρέθηκε να περπατάη πλάι-πλάι

μ' αυτό το πλασματάκι.

—Θεοκλής, είπατε ;

—Μάλιστα...

—Ωραίο όνομα.

Προχώρησαν έτσι, σιγά-σιγά, στην όδο Πατησίων. Ο Θεοκλής έβαλε το χέρι στη τσέπη του και μέτρησε κρυφά, δια της άφης, το περιεχόμενό της.

Ήταν τρία είκοσάρια, ένα τάλληρο κι' ένα διφραγκό.

Βέβαια το ποσόν δέν ήταν υπερβολικόν. Μπορούσε όμως, κάλλιστα, μ' αυτά τὰ χρήματα να οδηγήση την κατάκτησή του σ' ένα μπάρ, να πιούν κάνα-δυο μπύρες, και να έξασφαλίση ένα ραντεβού, για την επομένη. Κι' έτσι έκανε.

Ο κήπος του Μουσείου ήταν δυο βήματα. Κάθισαν σ' ένα τραπεζάκι και παρήγγειλαν δυο μπύρες και μιά μερίδα ψητού.

Ξανακύτταξε ο Καλούμπαρδος τη τσέπη του και θεοβιάθηκε άκόμα μιά φορά ότι τὰ τρία είκοσάρια, το τάλληρο και το διφραγκό ήταν εκεί σιγουρα και έξηφασισμένα.

Ύστερα κύτταξε το τιμολόγιον που ήταν κρεμασμένο σε περίβλεπον θέσιν. «Μπύρα δραχ. 5. Ψητό ή μερίς δραχ. 22». Έκανε την πρόσθεση άκαριαίως. Είκοσιδυο το ψητό και δέκα οι μπύρες τριανταδυο, και, βάλε και πέντε δραχμές του γκαρσονιού, τριάντα έφτα. Είχε άκόμα περιθώριον τριάντα δραχμών. Μπορούσε δηλαδή να παραγγείλη άφοβα τέσσερις μπύρες. Άλλες τέσσερις τουλάχιστον. Έν ανάγκη και πέντε. Κι' έτσι έκανε.

Ήρθαν οι μπύρες, λαχταριστές, παγωμένες, με λογικό κολλάρο και «μπιέν φραππές».

Λόγια γλυκά έλέχθησαν. Ντεκλαρασιών γινήκανε. Ραντεβού δόθηκε. Κι' ή ώρα πέρασε γρήγορα κι' ευχάριστα, όσο γρήγορα περνάν πάντα οι ευχάριστες ώρες.

Ήταν πιά περασμένες δέκα όταν αποφασίσανε να σηκωθούνε.

Χτύπησε μεγαλοπρεπώς τα χέρια του ο Καλούμπαρδος και το γκαρσόνι έφθασε νυσταλέον.

—Τί σου θέλω, παιδί μου.

Σημειωματάριον έγίηκε απ' την τσέπη, μολύβι από τ' ατί, και νούμερα περίεργα άρχισαν ν' άναγράφονται.

—Πόσες μπύρες έχετε, παρακαλώ ;

—Έφτά.

Κάτι γραμμές τραβήχτηκαν, κάτι άλλα νούμερα γραφτήκανε, και το γκαρσόνι, εν τέλει, άπήγγειλε μεγαλοπρεπώς :

—Σαράντα έννητά, και είκοσι πέν-

Τὸ νέο μας εϋθυμογραφικό ανάγνωσμα

Καλούμπαρδος

τε, μάς κάνουν έβδομήντα τέσσερις, κι' όχτώ τὰ δικά μας, όγδόντα δύο. Πιστολιά νάχε φάη ο Καλούμπαρδος δέν θάκανε έτσι.

—Πόσο είπες, παιδί μου ;

—Όγδόντα δύο...

—Όγδόντα δύο ; Είσαι βέβαιος ;

—Μάλιστα...

Τρέλλα κόντεψε να τούρρη.

—Μά πώς τὰ θγάζεις έτσι μωρέ

παιδί μου ;

Τὸ γκαρσόνι συνεβουλεύθη τὸν λογαριασμό.

—Έφτά μπύρες δέν έχετε ;

—Μάλιστα.

—Σαράντα έννητά...

—Γιατί, σαράντα έννητά μωρέ ;

—Έφτά μπύρες από έφτά δραχμές

μάς κάνουν σαράντα έννητά.

Τὸ αίμα του άνέθηκε στο κεφάλι.

—Πώς από έφτά μωρέ ; Πέντε δέν

τώχει ο κατάλογος ;

—Πέντε είναι άνευ μουσικής. Μετά

μουσικής έχει έφτά.

Είπε ζήτημα αν άλλος άνθρωπος στον κόσμο είχε θρεθεί ποτέ σε τόσο δύσκολη θέση όσο ο φουκαράς ο Καλούμπαρδος εκείνη τη στιγμή.

Και να ήταν μόνος του πάει στο διάολο. Η μισητή ντροπή δική του ή μισητή του γκαρσονιού. Μά τώρα ήταν το κορίτσι — αυτό το πλασματάκι — δίπλα του και δέν έννοούσε να ρεζιλευτή και να την χάση. Σκέφθηκε να κάνει φασαρία, να φωνάξη, να διαμαρτυρηθή, να πη τὰ γκαρσόνια «λωποδύτες» και να φύγη άξιοπρεπώς. Άλλά ήταν το κορίτσι. Αυτό τούδενε τη γλώσσα, και περισσότερο, τὰ... πόδια!

Δεύτερη σκέψη, λογικότερη, τον έκανε να μην διαμαρτυρηθή, να μην φωνάξη, και να πη στο γκαρσόνι με ήρεμη άξιοπρέπεια.

—Καλά παιδί μου. Ύστερώτερα.

Είχε κι' αυτός το σχέδιό του. Τί διάολο! Μέσα σ' ένα ολόκληρο Μουσείο κάποιος γνωστός του θά έβρισκότανε για να τὸ δανείση, μέχρι αύριο, ένα πενηντάρι. Έγύρισε έκύταξε την κατάκτησή του και της χαμογέλασε, αν μπορεί να όνομασθί χαμόγελο αυτή ή διαστολή των χειλέων του, αυτή ή φοβερά έξεζητημένη γκριμάτσα που έκανε.

Η Ντόλλυ — ά, ναι. Ξέχασα να σάς πω πως την λέγανε Ντόλλυ — χαμογέλασε κι' αυτή.

Ξαναχαμογέλασε ο Καλούμπαρδος—τί άλλο νάκανε ; — και ύστερα έρεύνθηκε, όλα τὰ γειτονικά τραπεζάκια για ν' ανακαλύψη κανένα γνωστό.

Ούτε ίχνος όμως γνωστού. Όλο φάσες περίεργες που πρώτη φορά

τίς έβλεπε στη ζωή του.

Έν τῷ μεταξύ ή Ντόλλυ άρχισε να δυσανασχετή :

—Λοιπόν ; Τί θά γίνη ; Δέν πληρώνετε να φύγουμε ;

—Άμέσως. Φεύγουμε άμέσως.

Σε άναμμένα κάρβουνα θά καθόταν ασφαλώς, άναπαυτικώτερα, ο Θεοκλής, παρά σ' αυτή τη καρέκλα.

Ζήτησε «μπαρντόν» για «μιά στιγμύλα» και σηκώθηκε για να φέρη μιά βόλτα στα τραπεζάκια. Δε θα ρυέσαι όμως! Γνωστός ούτε για δειγ

...Είμαι στο «Καπιτόλ»

μα. Γύρισε και κάθισε άπογοητευμένος.

—Λοιπόν ; Δέν θά φύγουμε ;

—Θά φύγουμε.. Θά φύγουμε.

Χοντρές σταγόνες ιδρώτος ένεφανίσθησαν στο μέτωπό του. Με νευρικές κινήσεις τις σκούπιζε με το μαντήλι του, που, από τὸ σφίξιμο που τούκανε στις χούφτες του, είχε μεταβλήθι σε σφουγκρόπανο μικρό μεγέθους.

Η Ντόλλυ κάθε τόσο έπανελάμβανε έπίμονα :

—Νά φύγουμε.. Άργήσαμε!

Τὸ γκαρσόνι τον έξενεύριζε φανερά με τις βόλτες που έκοβε δίπλα του. Και είχε την έντύπωση, πως όλος ο κόσμος τον κύταζε χαμογελώντας ειρωνικά.

Άλλά να. Μιά σωτηρία σκέψις πέρασε από τὸ μυαλό του.

Θάμπαινε σ' ένα ταξί και θά πή-

γαινε στο καφενείον ή «Έλλάς» που συχνάσε κάθε τέτοια ώρα ο Δημητράκης. Θά τούπερνε ένα κατσαρότικο και θά γύριζε άμέσως. Ούτε δυο λεπτά δέν θάκανε.

—Νά με συγχωρή. Θά λείψω μισό λεφτό και θά γυρίσω άμέσως.

—Μά είναι άργά.

—Έφτασα...

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι έτρεξε και χώθηκε στο πρώτο ταξί που έρρηκε.

—Στο καφενείον ή «Έλλάς».

Η άτυχία όμως δέν τον άφηνε σε χλωρό κλαδί. Ο Δημητράκης είχε φύγει πρό πέντε λεπτών.

Κάποιος εκεί τον πληροφόρησε πως θά τον εύρισκε ασφαλώς στο κινηματογράφο «Καπιτόλ» του τέρματος Άχαρνών. Μπήκε πάλι στο ταξί.

—Στο τέρμα Άχαρνών παρακαλώ. Στο «Καπιτόλ».

Έναν πρός έναν τους κύτταζε τους θεατάς στο σκοτάδι άλλα Δημητράκης πουθενά. Ξαναμπήκε στο ταξί.

Τριάντα τέσσερις έγραψε το ταξίμετρο κι' έξακολουθούσε να κατεβάξη ρυθμικώς φράγκα.

—Τίκ-τίκ τριάντα πέντε.. τίκ.. τίκ τριαντάξη...

—Τράβα στα Σεπόλια...

Θυμήθηκε πως είχε ένα δεύτερο ξάδερφο στα Σεπόλια. Δυο χρόνια είχε να τον δη, άλλα αυτό δέν είχε σημασία. Συγγενής ήταν θά τον βοηθούσε στη δύσκολη στιγμή.

Όταν όμως έφτασε εκεί έπληροφορήθη ότι ο ξάδελφος είχε μετακομίσει πρό ένός έτους.

—Μήπως ξέρετε που κάθεται ;

—Όδός Τριών Ίεραρχών 222

Ξαναμπήκε στο ταξί.

—Σωφέρ... στα Πετράλωνα!

Σαν χαλάζι, πέφτανε τὰ φράγκα στο ταξίμετρο.

Πενήντα όχτώ. Πενήντα έννητά.

Ανέβηκε τρεχάλα στο έπί της όδοδ Τριών Ίεραρχών 222 σπίτι. Τὸν υπεδέχθη ή ξαδέλφη του. Ο ξάδελφος έλειπε. Είχε φύγει απ' το πρωί για τὸ Χαλάνδρι. Όπου να είναι όμως θάρχόταν.

Τὸ πρότεινε, μάλιστα, να τον περιμένη.

—Ε, τί να γίνη. Θά περιμένω.

Περίμενε ο Καλούμπαρδος επάνω. Περιμένε ο σωφέρ από κάτω. Περιμένετε λοιπόν και σεις μιά βδομάδα για να δητε τί απέγινε.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!

ΜΕΣΑ στον βαθύ ύπνο του, ο Λούκ 'Αντρέαν άκουσε κάτι σαν γυμνό, σαν άναφυλλητό. Μια προσπάθεια υπεράνθρωπη, άνοιξε διάβα μέσα στα πνιχτά σκοτάδια του ύπνου και σέ λίγο ξαναγύρισε στον κόσμο των πραγματικών.

Μόλις άνοιξε τα μάτια του, είδε, όπως πάντα, πλάι του, πάνω στο κρεβάτι, τη γυναίκα του, μισοκαθισμένη με τα χέρια πλεγμένα γύρω από τα πόδια της και το μέτωπο άκουμπισμένο πάνω στα γόνατα.

Κι' η γυναίκα έκλειε, έκλειε. 'Αλλ' ο άντρας της ήξερε ότι τίποτα δεν μπορούσε να κάνει. 'Ακίνητος και άμικτος κύταζε τη Ρενέ μ' ένα βλέμμα γεμάτο απόγνωση. Τί θάρρα! 'Εξη όλκληρους μήνες τώρα διαρκούσε αυτός ο γολγοθάς. Και κάθε μέρα, το κακό χειροτέρευε. 'Η Ρενέ έκλειε πολλές φορές μέχρι λιποθυμίας. Οι δυνάμεις άρχισαν να εγκαταλείπουν το σώμα της. 'Εξηνηλγμένη άφανισμένη από το ψυχικό της μαρτύριο, έμενε μέρες ολόκληρες έκπλωμένη, με τα μάτια κλειστά, χωρίς να δίνει σημαία ζωής. Και ξαφνικά, τα μάτια της ν' άνοίγουν και να πλημμυρίζουν από χείμαρρους δακρύων...

Καμιά άμφιβολία μέσα στη σκέψη του Λούκ. 'Η Ρενέ άγγοπείθαινε από κάποιον άτυχη έρωτα. 'Η δεν άνταγπαύταν ή την είχαν εγκαταλείψει... 'Απέφυγε να τη ρωτήσει. 'Αλλά και κείνη απέφυγε να μιλήσει. 'Οποτε, όμως της άνοιγε την άγκαλιά του, κείνη τη δεχόταν με άνακούφισι. Και σφιγμένη πάνω στο στήθος του άνδρός της έκλειε ώρες ατέλειωτες. 'Αλλ' ως πότε θα διαρκούσε αυτό το δράμα; Και πώς θα τέλειωνε;

Ο 'Αντρέαν έπλεξε τα χέρια του πίσω από τον τράχηλο. Στην κίνηση αυτή, που μαρτυρούσε ότι ο άνδρας της είχε ξυπνήσει, ή Ρενέ ώρθωσε το κορμί της, έπλεξε τα δάχτυλά της κι' έπесе πάνω στον ώμο του Λούκ.

— Λούκ!... Λούκ!... Μή μ' αφήνης να ύποφέρω τόσο!

— Φτωχό μου παιδί! Τί μπορώ να σου κάνω;

— Σκότωσέ με!

— Είσαι τρελή! "Ολες οι άρρώστειες γιατρεύονται. Κάνε άπομονή... Πάλεψέ! Σου είπα να πάμε κάπου ταξίδι...

'Εκείνη κούνησε το κεφάλι.

— Δέν θα γιατρευθώ, είπε. Και βλέπεις πόσο ύποφέρω. Θέλω να σκοτωθώ, μ' άδέν έχω το κουράγιο να το κάνω. Φοβάμαι μήπως άποτύχω. Βοήθησέ με να φύγω άπ' αυτόν τον κόσμο, Λούκ! Κάνε μου μια ένεση! Δες μου κάτι να πω! Λυπήσου με! Κανένας δέν θα ύποπτευη ότι έσύ... Ξέρω καλά ότι στο τέλος θα πεθάνω. 'Αλλ' είμαι τόσο γερή, Λούκ! Θ' άργήσει πολύ να έλθη ο θάνατος να με λυτρώσει! 'Ω! Τί μαρτύριο... Τί γολγοθάς!

Ο Λούκ την άνι... τουφερά κι' άρχισε να της χαϊδεύει τα μαλλιά.

— 'Ησύχαζε, 'Ησύχαζε... Μην λές άνοησίες. 'Ολα θα περάσουν. Θά δής...

Ο δικός μου ό καθύδα δέν μπορεί να περάσει...

— Θα περάσει... Σιγά-σιγά, όλα θα σβύσουν...

— Μή λές τέτοιες κοινοτυπίες, Λούκ! Κύταξέ με στα μάτια. Κύταξέ πώς φεύγει ή ζωή μου... Βοήθησέ με, σέ παρακαλώ. 'Αν τώθελες, αύριο το πρωί όλα θα τελείωναν! 'Αρκεί να τώθελες!

Με την καρδιά ματωμένη προστά στο ψυχικό αυτό άλγος που κόντευε να της γίνη έμμομη ιδέα, ο 'Αντρέαν προσπαθούσε να καλύψει τη γυναίκα του. Χάιδε άπαλά τα μεταξωτά της μαλλιά, τη φιλούσε, τη λίκνιζε στην άγκαλιά του.

'Υστερα σηκώθηκε και της έτοιμάσε ένα ναρκωτικό. 'Εκείνη τή ήπιε πρόθυμη, συνθησμένη σ' αυτό του είδους τις πατρικές φροντίδες, που θά τη βόθιζαν για έξη ώρες στο σκοτάδι της λήθης...

Κεθώς κείνη κοιμότανε, ο Λούκ, με την καρδιά σφιγμένη, προσπαθούσε να λύσει το άλυτο πρόβλημα της σωτηρίας του φτωχού αυτού πλάσματος. Και το πρωί, έτρεξε να συμβουλευθί ένα ψυχίατρο.

— 'Ακουσε, Ρενέ. Σκέφτηκα πολύ σήμερα. Κατάλαβα ότι ο πόνος σου είναι αγίαρευτος. Κι' άπαράσιμα να θέσω τέρμα στα βάσανά σου. Δέχομαι το έγκλημα που μου προτείνεις. Κι' όταν θά πάψης να ύποφέρης, τότε θ' άποφασίσω και για τον έαυτό μου.

— 'Αλήθεια, Λούκ; Πότε;

— Θ' άρχίσουμε από σήμερα. 'Εχω ένα δηλητήριο ούγουρο, που δέν θα σε κάνει να ύποφέρης. Μονάχα που δέν έπενεργεί άμέσως. 'Εκείνο που θέλεις θά γίνη σιγά-σιγά και κανένας δέν θα ύποπτευη το παραμικρό.

'Από κείνο το βράδυ, ή Ρενέ ήσυχάσε. Κάθε πρωί, ο άνδρας της της έριχνε μέσα στο γάλα κάτι μυτηριώδεις σταγόνες. Και μόλις ή πονεμένη γυναίκα τις έπινε, ή ψυχή της πλημμύριζε από μιάν άπέραντη γαλήνη. Κοιμόταν άδιατάρακτα, δέν έκλειε πιά τις νύχτες κι' άρχισε μάλιστα να τρώγει κάπως περισσότερα.

Καθισμένη τ' άπογεύματα προστά στο παράθυρο, περνούσε τώρα τις ώρες της ρεμβάζοντας και στα χείλη της άνιζε πόσο πότε κάποιον μειδιάμα.

Μιά δειλή έλπίδα γεννήθηκε στην ψυχή του 'Αντρέαν. Θά μπορούσε, όμως, να συνεχίσει την άπάτη για μερικές ακόμα βδομάδες, ώστε να ξαναφέρει στο πνεύμα της άρρωστης την ψυχική κείνη ίσορροπία, που ήταν άπαραίτητη για της

Ένα δραματικό διήγημα της Ζάν Λεμπά

άνεμπόδιση πορεία της προς την τελική σωτηρία;

Στο τέλος της τρίτης έβδομάδας, ο Λούκ άρχισε να τρέμει κάθε πρωί, την ώρα που έδινε στη Ρενέ τις σταγόνες. Φοβόταν απίστευτα ή γυναίκα του αντίληφθί το πονηρό του τέχνασμα.

Κι' εκείνο που φοβόταν έγινε. 'Ηλθε μέρα, που ή Ρενέ κατάλαβε ότι άντί να πεθάνη, επέστρεψε με θήμα σταθερό στη ζωή. 'Αρχισε να τον ρωτάει για τις σταγόνες. 'Εκείνος τη γέλασε ακόμα μια βδομάδα. 'Υστερα, όμως, όλα τέλειωσαν. 'Ενα πρωί, χωρίς να πη τίποτα, ή Ρενέ άρνήθηκε το γάλα με τις σταγόνες. Οι παλές κρίσεις ξανάρχισαν τα μάτια της άμοιρης ξανάγιναν πηγές άστείρευτες δακρύων κι' ο Λούκ...

'Αλλά τώρα ο Λούκ δέν φοβόταν όπως πριν. 'Ηξερε ότι πολύ γρήγορα, ή δεύτερη αυτή περίοδος της κρίσεως θα ύποχωρούσε για πάντα. Και χωρίς να λήγει τίποτε, περίμενε καρτερικά την ποθητή μέρα...

Μιά μέρα, ή Ρενέ του είπε δειλά:

— Λούκ, μου φαίνεται πως θά γίνω μητέρα... Κάτι παράξενες έζες, κάτι ναυτίες...

Ο Λούκ δέν έδειξε ούτε χαρά, ούτε λύπη. Και χαμηλώνοντας τα βλέφαρά του, έκρυψε τη λάμψη που έκανε να ξεπηδήσει από τα μάτια του.

— Και κείνο το φάρμακο, Λούκ... Λές να φέρη άποτέλεσμα;

— Και βέβαια, είπε ο Λούκ, χωρίς να την κυττάει στα μάτια.

— Λούκ! άναίεζε τώρα ή Ρενέ. Δέν θέλω! Δέν θέλω!... Σώσε με, Λούκ!... Πρέπει να ζήσω... Να ζήσω για το παιδί... Τό παιδί μας!

Τότε ο Λούκ δέν ύπόρεσε άλλο να κρατηθί. Πήρε τη γυναίκα του στην άγκαλιά τους την φίλησε τρυφερά στα μάτια και της είπε:

— Θα ζήσης Ρενέ... Μπορείς να είσαι ήσυχη γι' αυτό... Μή φοβάσαι... Θα ζήσης για το παιδί μας και ποτέ πιά δέν θα ύποφέρης...

— Και το φάρμακο... Ξεχνάς το φάρμακο, Λούκ; Κάποια στιγμή, νόμισα πως ήταν ψεύτικο και σταμάτησα να το παίρνω... Θυμάσαι... Τώρα, όμως, με δένει ή άμφιβολία... Πές μου το καθαρά... Βεβαίωσέ με... 'Ηταν αληθινό ή όχι;...

— 'Οχι, Ρενέ... Οι σταγόνες που έριχνα μέσα στο γάλα σου κάθε πρωί, ήταν άθωο νεράκι... 'Εσύ, όμως, χωρίς στην ύποβολή, νόμιζες πως ήταν δηλητήριο και τα νεύρα σου είχαν καλμαρεί.

'Εν τώ μεταξύ, άρχισες να κοιμάσαι και να τρώς σιγά δέ ο όργανισμός σου νόσθη και τα νεύρα σου γιατρεύθηκαν.

Ο Λούκ δέν άποτελείωσε τη φράση του. 'Η Ρενέ του έλεισε το στόμα μ' ένα παράφορο κλάμα...

ΖΑΝ ΛΕΜΠΑ

Του συνεργάτου μας κ. Γ. Ρούσσου

ΛΙΓΟΙ είνε εκείνοι που έστω και μια φορά στη ζωή των δέν διέπραξαν το όγδοο... θανασιμο άμάρτημα, δέν έγραψαν δηλαδή στίχους. Λιγότεροι όμως άκόμη είνε εκείνοι που σέ ώρες κατά τις όποιες ή ψυχή ζητά να άπομακρυνθί από την πεζότητα της καθημερινής ζωής και να ύψωθί προς τις σφαίρες της φαντασίας και του όνείρου δέν έζητησαν καταφύγιο στους στίχους του προσφιλους των ποιητού. Σε πόσες δύσκολες στιγμές της ζωής μας, σέ πόσες πικρές ώρες μας δέν ζητήσαμε κάποτε παρηγοριά στο ένα ή στο άλλο ποίημα ή σέ λίγους στίχους που μας μένουν στη μνήμη από περασμένους καιρούς. Πολλοί έχουν άποστηθίσει ολόκληρα ποιήματα που δέν παραλείπουν να τ' άπαγγέλουν όποτε τους δίδεται ή εύκαιρία. Πόσοι όμως άπ' όλους αυτούς τους φίλους των μουσών μπορούν να καυχήθουν ότι έχουν πλήρη «γνώση», ότι κατέχουν το νόημα ενός ποιήματος που έδιάβασαν, διαβάζουν ή έχουν άποστηθίσει από τα νεανικά τους χρόνια; Νά ένα έρώτημα που εύθως άμέσως φέρνει τον καθένα μας σέ δύσκολη θέση. "Ας βάλουμε το χέρι στην καρδιά κι' άς όμολογήσουμε: Μπορεί να ξέρουμε άπ' έξω — κι' άνακατωτά καμιά φορά — ολόκληρες ποιητικές συλλογές, μπορεί να είμεθα σέ θέση ν' άπαγγείλωμε από μνήμης την 'Φοινικιά» π. χ. του Παλαμά ή το «Στόν Ίσκιο της Καρυδιάς» του Γρυπάρη. Νά έξηγήσουμε όμως έστω και με λίγα λόγια το νόημα ενός ποιήματος που έχουμε άποστηθίσει, είνε μάλλον σπάνιο πράγμα. Που να όφειλεται άραγε ή άδυναμία μας αυτή; 'Ενας κριτικός έγραφε κάποτε ότι στην εποχή μας, που δέν την απέκάλεσαν άδικαιολόγητα αιώνα της ταχύτητας, ο άνθρωπος δέν έχει τον καιρό, δέν έχει την ψυχική γαλήνη που χρειάζεται για να καταγίνη έστω και στις ώρες της σχολής του με μια τόσο εύγενική άπασχόληση όπως είνε το προσεκτικό διάβασμα, ή στοιχειώδης μελέτη ενός ποιήματος. 'Ετσι τα

έργα των ποιητών τις περισσότερες φορές μας συγκινούν μονάχα με την μουσικότητα του στίχου των και τις ώραιες φράσεις των. Το νόημά τους αν δέν είνε πολύ άπλο, έξωφθαλμο, μας διαφεύγει.

Κι' όμως ή όμορφιά, ή άξία των περισσότερων ποιημάτων, κρύβεται, τις περισσότερες φορές, στο νόημά των.

'Η «Έβδομάς» είχε την έμπνευση να καθιερώση την φιλολογική αυτή σελίδα, στην όποιαν κάθε φορά ένας από τους ποιητές μας θα άναλύη, εν συνεντεύξει, ένα από τα γνωστότερα, τα δημοφιλέστερα ποιήματά του, θά έξηγη τί ήθελε να πη μ' αυτό, θ' άποκαλύπτί άπό ποιά συναισθήμα ή από ποιά ψυχική κατάσταση του έξεπήδησε το δημιούργημά του αυτό.

Δέν πρόκειται — για το Θεό — περί τεχνοκριτικής άναλύσεως μετά ή άνευ άξιόσεων. Μιά τέτοια πρόθεση θά έφερνε — όπως διδάσκει ή πείρα — το άντίθετο άποτέλεσμα. Θά έθώλωνε τα άρκετά, άλλωστε, θολά νάματα της έλληνικής ποιησεως και θά έφερνε σέ άπόγνωση τον άναγνώστη, ο όποιος ψάχνοντας να βρη μια κάποια έρμηνεία, μια έξηγηση, θά έέλεπε γρήγορα ότι είχε άνάγκη τη φορά αυτή να άναζητήσει έρμηνεία... Της έρμηνείας που του έδιναν. 'Οχι λοιπόν τεχνοκριτική, όχι φιλολογική άνάλυση. Άπλούστατα ένα δημοσιογραφικό σημείωμα στο όποιον να υπάρχουν με όσο το δυνατόν περισσότερη σαφήνεια μερικές πληροφορίες παρμένες από τον ίδιο τον ποιητή, που να διαφωτίζουν τον άναγνώστη, και να τον φέρνουν κοντά στο πραγματικό νόημα των άριστουργημάτων της έλληνικής ποιησεως. Αύ-

Ο ΤΑΚΗ— ΠΛΟΥΜΑΣ

Στα παιδικά μου χρόνια, ο πιο μεγάλος άξάδερφός μου, μ' έπαιρνε μαζί στα πανηγύρια, που ήτανε, παρ' άλλος, πρώτος στην όμορφιά και στην όρμη.

Τί ώραίος! τον θυμούμαι, άστροβολούσα καβάλλα στο φαρί του, βυσινιά φέρεμνη χρυσοκέντητη έφορούσε, γιουρντάνια από δενέτικα φλουριά.

Του Καπετάν πασά φόραε την πάλια και το χαρμπί του Μπότσαρη, και δυό, στής σέλας του δεξόζερβα τη σπάλα, πιστόλια από τ' 'Αλή το θησαυρό.

Φουσανελίτσα φόραε ζυγισμένη και κάλτσες και τσαρούχια φουντωτά, παραγγελία άπ' τα Γιάννενα φερεμένη, γαντζούδια πρεβεζάνικα, άσπια.

'Ετσι, σιαγμένος, κι' έχοντας στον ώμο το καργιοφίλι, χαιτή και λουριά στο χέρι του, έλαμπάδιζε το δρόμο, χυμώντας άπ' την Πύλη την πλατιά!

Κι' εγώ, λίγο ξοπίσω του, όλο θάμπος, στο γλήγορο αλογάκι μου κι' εγώ, δυνόμουν ναν τον φτάνω, κι' ήμουν σάμπα ναχα φτερά, κορμάκι άερινό.

Κι' ως τρέχαμε, θυμάμαι, τα κλεισμένα στο Τουνεζί φεράκι του, σγουρά, σκόρπια τριγύρα, φέγγανε, σαν ένα γνεφάκι άπ' άναμένη άθηνιά.

Κι' ως πύρωνεν ακόμα στη φευγάλα τρικυμιμένος κι' όλος μέσ' στο φως, χρυσόχυτος μου έφάνταζε καβάλλα, σαν τον 'Αη-Γιώργη, λίγο πιο μικρός.

Ω το λεβέντη του Μεσολογγίου μας, τον ήλιο της αύγουλας μου ζωής! Και να μετρώ και νάναι, ο Τάκης-Πλούμας, τριάντα-τρια χρόνια μέσ' στη γή...

Μ. Μαλακάσης

Τη είνε ή έμπνευση της «Έβδομάδας». 'Αν είνε και επιτυχής θά το κρίνουν οι άναγνώστες. 'Αρχίζουμε την ιδιότυπη αυτή έρευνα με τον ποιητή των «Ωρών», και σημειώνουμε εύθως άμέσως ότι δέν πρόκειται να τηρηθί καμιά τάξη ως προς την σειράν προτεραιό-

ητος των ποιητών που θα τιμήσουν με τις συνεντεύξεις και τα ποιήματά των την σελίδα αυτή. Οι καταξίσεις είναι κι' επικίνδυνες και συχνά αδικίες, αφού η αξία ενός λογοτέχνου είναι τις περισσότερες φορές ζήτημα υποκειμενικής αντίληψης. 'Αλλά υπάρχουν κι' οι δημοσιογραφικοί λόγοι, που κάρνουν ακατόρθωτο ένα τέτοιο έργο. 'Ετσι η σειρά που θα κρατηθεί δεν πρέπει να δώσει καμμία λαβή σε υποθέσεις και ακόμα περισσότερο σε παρεξηγήσεις που δεν θάχουν τη θέση τους.

—

Ο ποιητής των «Συντριμμάτων» είναι ένας άνθρωπος του κόσμου. Δεν είναι το μονόκλ — αυτό το μονόκλ που τόσον άδικα εірωνεύθηκε ο μακαρίτης Καρυωτάκης — εκείνο που προδίδει την κοσμική του υπόσταση. Είναι η καταγωγή του, η κοινωνική του θέση, η ιδιοσυγκρασία του προπάντων που του δίνουν αυτή την ιδιότητα.

Αφογοι εμφάνισης, κάποια κομψότητα, άσυνήθιστη αλήθεια για ένα νεοέλληνα ποιητή, μία ελαφρότατη επίτηδευσια στους τρόπους του, λίγη νωχέλεια, μία φυσική ευγενικότης στον τόνο της φωνής και προπάντων το γεγονός ότι πολλές ώρες της ημέρας του τις περνά στην «Αθηναϊκή Λέσχη» τον έχουν κατατάξει στην χορεία των ανθρώπων που ο λαός θέλει να τους αποκαλή «άριστοκράτες». Κατάγεται από πλουσιώτατη οικογένεια του Μεσολογγίου και γεννήθηκε πρό 68 ετών. Τον συναντήσαμε ένα απόγευμα στην «Αθηναϊκή Λέσχη». 'Εδειξε ενδιαφέρον για την έρευνά μας και είχε την καλωσύνη να υποστηρίξει τη δημοσιογραφική μας επίθεση. Ο ίδιος διάλεξε απ' όλα τα ποιήματά του, τον περίφημο «Τάκη—Πλούμα» — που πράγματι είναι τόσο γνωστός στο ευρύτερο κοινόν — για να εγκαινιάσει την σελίδα μας.

—Αυτό το ποίημα, μάς απέκάλυψε, ο «Μπαταριάς» κι' ο «Μπάυρον» γράφτηκαν μαζί σχεδόν, σε διάστημα τεσσάρων-πέντε ημερών. Ήταν στα 1918, την εποχή που έθεριζε τους 'Αθηναίους, η φθοερή εκείνη επιδημία της γρίπης. 'Ενα απόγευμα, στο γραφείο μου, κάποιος φίλος, μου άνηγγειλε ότι πέθανε ο Μπαταριάς. Λυπήθηκα τόσο πολύ ώστε από την ώρα εκείνη δεν έφυγε ούτε μία στιγμή από το νοῦ μου ο μεσολογγίτης βιολτζής. Μόλις πήγα στο σπίτι μου, στο Φάληρο, άρχισα ν' άραδιάζω στο χαρτί τους στίχους που όλο το απόγευμα δουλεύονταν στο μυαλό μου, ανέβλυζαν μες από την ψυχή μου σαν ένα βουδῶ μοιρολόι. 'Όταν το βράδυ έγύρισαν στο σπίτι η γυναίκα κι' η κόρη μου, με βρήκαν περικλυμένο από πυκνά σύγνεφα και πνοῦ — τόσα πολλά ήταν τα τσιγάρα που είχα καπνίσει γράφοντας. Δεν άλλαξα κατόπιν παρά δυο τρεις στίχους του. 'Η πρώτη μορφή που τοῦ είχα δώσει ήταν και η οριστική. Το ίδιο συνέβη και με τον «Τάκη—Πλούμα» που γράφτηκε την επομένη και με τον «Μπάυρον» που έγραψα δυο μέρες κατόπιν. Τα τρία αυτά ποιήματα τα τύπωσα αργότερα σε μία «πλακέττα» και τα μοίρασα σε λίγους φίλους μου.

—Λέγουν ότι η έκδοση αυτή χάλασε κόσμο!

—Ναι, έκαμαν έντύπωση. 'Αλλοι τα έβρισκαν πολύ καλά, άλλοι άσχημα. Ο Νίκος ο Καζαντζάκης που έβρισκότανε την εποχή εκείνη στο έξωτερικό, σε κάποια μακρινή χώρα, δεν θυμώμαι ποιά, μου έστειλε τηλεγραφικῶς συγχαρητήρια. Το ίδιο κι' ο Σικελιανός. Ο «Μπαταριάς» κι' ο «Τάκης—Πλούμας» άπόκτησαν με τον καιρό πολλούς και διαλεχτούς θαυμαστάς. Ο Κώστας ο Θεοτόκης ήταν ένας απ' αυτούς. Τοῦ άρεσε πολύ προπάντων ο «Τάκης—Πλούμας» που συχνά τον άπήγγειλε. Με έβεβαίωσαν ότι λίγο πριν πεθάνη τον άκουσαν να σιγολέει τοῦς δυο τελευταίους στίχους του. Το σύμβολικό τους νόημα για το όποιο θά σάς μιλήσω σε λίγο, φαίνεται πως ταίριαζε με τις σκέψεις που έκανε στις τελευταίες του ώρες ο μεγάλος αυτός πεζογράφος μας. Κι' ο Παλαμάς, απ' ότι ξέρω, τον άγαπά τον «Τάκη—Πλούμα». Πρό καιρού, που γιόρταζε τα πενήντάχρονα του, τοῦ στείλα συγχαρητήρια. Και μ' άπάντησε με τοῦτο εδώ το τετράστιχο, που αναφέρεται μ' ένα κάποιο τρόπο στο ποίημά μου:

«Μίλτο, πῶς με τοῦ στίχο, μου ξυπνάς
τ' όνειρο της παιλίας, που δὲ σέει χάρης.
'Όραίο παιδάκι απ' το σπίτι μου σε βλέ-
(πω νά περνάς
καβαλλάρης!»

Πράγματι οι δυο τελευταίοι στίχοι δίνουν μία πληροφορία που σχετίζεται με τον «Τάκη Πλούμα».

Ο ποιητής της «Φλογέρας του Βασιλιάς» που είναι συμπολίτης του Μαλακάσης, λέγει πως θυμάται τον ποιητή του «Μπαταριά», να περνά καβαλλάρης από το σπίτι του. Πράγματι ο κ. Μαλακάσης από μικρό παιδί είχε την μανία της ιππασίας. 'Όρες ολόκληρες καθάλα «στο γλήγορο αλογάκι» του — όπως αναφέρει κι' ο ίδιος στον «Τάκη—Πλούμα» — εκάλεζε στους έξοχικούς δρόμους του Μεσολογγίου. Και στην παιδική αυτή μανία χρωστοῦμε κατὰ ένα μέρος το ποίημα που δημοσιεύουμε. 'Η θαυμασία περιγραφική της του «Τάκη—Πλούμα» όφειλεται στους πολυώρους εκείνους έφιππους περιπάτους του ποιητού μας.

Και τώρα άς έρθουμε στο ίδιο το ποίημα. 'Ας το διαβάσουμε πρώτα μαζί. Τι μάς δίνει; Μία λυρική αφήγηση ενός πόθου που είχαν άλλοτε θερμάνει την καρδιά του ποιητή. 'Ηταν ο πόθος να φθάσει στο τρέξιμο κάποιον ξάδελφό του που ήταν κι' αυτός καβαλλάρης απάράμιλλος. Μ' ένα παλμό όλο θέρμη σ' ένα τόνο, θελκτικό, σε στίχους ρυθμικούς, μουσικώτατους, με μία συναρπαστική αλληγορία με φράσεις, γεμάτες από ζωηρά χρώματα και διαλεγμένες από τη γλώσσα του λαού, ο Μαλακάσης μάς διηγείται πῶς στα παιδικά του χρόνια ο μεγαλύτερος ξάδελφός του, ο Τάκη—Πλούμας τον έπαιρνε μαζί του στα πανηγύρια όπου εκείνος ερχόριζε ανάμεσα σ' άλλους τοῦς άλλους με την όμορφη, με την όρμη του. Και τον περιγράφει άμέσως ἢ μάλλον τον ζωγραφίζει με τόσο λαμπρόχρωμο τρόπο.

Τον θυμάται, λέει, που πάντα σ' άλογό του — στο φαρί του — έφεγγε σαν άστρο. Φορούσε μία χρυσοκετημένη, θυσινιά, φέρμελη που την έστόλιζαν όμορφα γιορντάνια από βενέτικα φλουριά. Φορούσε ακόμα

την πάλα — τη σπάθα δηλαδή — του Καπετάν Πασά, του Μπότσαρη το χαρμπί και δεξιά κι' άριστερα στη σέλα του κρεμόντουσαν δυο πιστόλια παρμένα από τον θησαυρό του 'Αλή Πασά. Φοστανελίτσα, κάλτσες και τσαρούχια φουντωτά που είχαν έλθει απ' τα Γιάννενα, κι' άσημένια γαντζούδια φτιαγμένα στην Πρέβεζα, συμπλήρωναν τον στολισμό του. 'Απ' τον όμο είχε κρεμάσει το καργιοφύλι του και στο χέρι κρατούσε άλλοτε τη χαίτη κι' άλλοτε το χαλινάρι του άλόγου του. Κι' έτσι ώραιος και φανταχτερός ξεπρόβελνε καμιά φορά απ' την Πλατεία Πύλης της πολιτείας και χυμούσε πρὸς τον φαρδύ δρόμο, μ' όρμη που συνέπαιρνε τὰ πάντα. 'Ετρεχε ο Τάκη—Πλούμας! Τὰ σγουρά μαλλιά του ξεφεύγανε απ' το φεσάκι του και καθώς πέφτανε τριγύρω φέγγανε σαν ένα συννεφάκι που πετιέται από άναμμένη άθημονιά. 'Εκάλπαζε ο Τάκη—Πλούμας και καθώς ήτανε βουτηγμένος μέσα στο λαμπερό φῶς της μέρας, φαίνότανε σαν τον 'Αη-Γιωργή αλλά — προσθέτει ο ποιητής — λίγο πιὸ μικρός. Και τελειώνει ο Μαλακάσης την περιγραφή του θρυλικού ξαδέλφου του που τον άποκαλεί «ήλιο της αύγουλάς του ζωής» με μία άποτροφή ή όποια σκορπά τη θλίψη στην ψυχή του άναγνώστη. Γιατί μάς πληροφορεί ότι ο Τάκη—Πλούμας, αυτός ο λεβεντονήος του Μεσολογγίου βρίσκεται θαμμένος κάτω από τη γή εδώ και τριάντα τρία χρόνια.

Αυτή είναι η πρόχειρη έντύπωσή μας από το πρώτο διάβασμα του ποιήματος. Και ή έντύπωση αυτή είναι όσο παίρνει συγκινητική και έντονη. Ο πόθος του παιδιού που αγωνίζεται να φθάσει τον πανέμορφο καβαλλάρη μάς φέρνει πίσω, στα δικά μας παιδιαστικά χρόνια, όταν πολλοί παρόμοιοι πόθοι θερμάνανε και τις δικές μας τις καρδιές, μάς οίστηγαν τοῦσαν, μάς γαλθάνιζαν και δυνάμωναν την όρμητικότητα των έφηβικών μας χρόνων.

Θέλγει και συνεπαίρνει το περίφημο αυτό ποίημα, κι' όταν ακόμα βλέπουμε και νοιώθουμε, μόνο την έξωτερική του μορφή. Μας θέλγει όμως πολύ περισσότερο όταν είμεθα σέ θέση να νοιώσουμε το βαθύτερο νόημα που κλείνουν οι στίχοι του. Μας το ξέγηγσε το νόημα αυτό ο ίδιος ο ποιητής.

Με τον «Τάκη—Πλούμα», — καθώς είπε ο κ. Μαλακάσης — θέλησε να μάς δώση την ιστορία ενός ιδανικού του, του ιδανικού του στην τέχνη. Ο Τάκη—Πλούμας είναι ένα σύμβολο. Είναι ή προσωποποίηση του ιδανικού της ποιήσεως. Τον λέει ξάδελφό του για να δείξη την πνευματική συγγένεια που έχει μαζί του.

Σε ηλικία 14 ετών ο κ. Μαλακάσης, καθώς διάβαινε καθάλλα σ' άλογό του ένα ποτάμι της πατρίδας του, το Φίδορι, ένοιωσε για πρώτη φορά την ανάγκη να γράψη ποίημα. Το πέρασμα απ' το όρμητικό ποτάμι τον είχε έμπνεύσει. 'Από τότε, άγκάλιασε την τέχνη με θέρμη, με άφοσίωση, με λατρεία. Διάβασε ξέθαλα ποιητάς κι' ένας από αυτούς — άδιόφορο ποιός, ίσως ο Μπάυρον, ίσως ο Κήτης ή ο Σέλειϋ — τον αλχημάλωτισε. Στην φαντασία του ο ποιητής αυτός που θαύμαζε ύψωνονταν σαν

(Το τέλος στη σελίδα 57)

Ανηλινά Δραμάτα

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Όταν ο 'Αλέξανδρος 'Οθρένοβις — Σάσα, γιγὸς του Μιλάνου Α' και της Ναταλίας Κέσκο, έφθασε στην ηλικία να παραδοθή στα χέρια ενός παιδαγωγού και καθηγητών, που θ' ανέλαμβαναν τη μόρφωσή του, ή 'Αννα, ή γρηά τροφός που τον είχε κρατήσει στην άγκαλιά της από την πρώτη στιγμή της γεννήσεώς του, άπεμακρύνθηκε από το βασιλικό παλάτι, γιατί δεν τη χρειαζόντανε πιά. 'Εωανε, λοιπόν, από το Βελιγράδι, γὰ να έπιστρέψη στο χωριό της, όπου ήλπιζε να βρη την άνεψιά και βαπτισιμιά της Μάρα.

Η ΑΝΙΑ προτίμησε να ταξιδεύση με ταχυδρομικό άμάξι. 'Ετσι άλλωστε, είχε φύγει, έδω και σαράντα χρόνια, από το χωριό της, το Πέρβο, για να πάη στην πρωτεύουσά.

Μέσα στο μεγάλο αυτό χρονικό διάστημα οι περισσότεροι συγγενείς της είχαν φύγη για τον άλλον κόσμο. 'Εμνε άραγε κανένας για να υποδεχτή την γρηά 'Αννα; Για την ώρα, της ήταν άδύνατο να το ξέρη. Λίγο την ένοιαζε που θά πήγαινε και πῶς. Το κυριώτερο ήταν να φύγη από το Βελιγράδι με τη μικρή σακκούλα της που ήταν γεμάτη δηνάρια. Την είχαν διώξει. Αυτή ήταν ή λέξις. Την πλήρωσαν για να την άπομακρύνουν από κείνον που τον πρόσεχε σαν τὰ μάτια της από το παιδί που το είχε αγαπήσει όσο κανένα άλλον στον κόσμο. Δεν θά μπορούσαν αν τῶθελαν να την κρατήσουν στο παλάτι, να της δώσουν μία καμαρούλα, ώστε να θιλήπη πότε-πότε τον Σάσα; Και βέβαια θά μπορούσαν. 'Ωστόσο δεν τῶθελαν. Και την έδιωξαν. Και νὰ τώρα ή γρηά 'Αννα, ύστερ' από σαράντα χρόνια, να παίρνη τοῦς δρόμους, χωρίς να ξέρη που θά καταλήξη.

Χωμένη σε μία γωνιά του παμπάλαιου και σαραβασμένου όχήματος ή γρηά ταξιδιώτισσα κύτταζε από το βρώμικο τζάμι του διπλανού της παράθυρου. Οι καθαροί δρόμοι της Σεβικής πρωτεύουσας βρισκόνταν τώρα πολύ μακριά. Ο δρόμος όμως, ήταν ακόμα γεμάτος από στρατιώτες και φανταχτερούς ιππείς, που βάδιζαν σε λαμπρή παράταξη. 'Ο! 'Ήξερε ή 'Αννα τί εσήμαιναν αυτά τὰ γυνάσια. Κάθε φορά που ο πολιτικός ορίζων έθλόωνε, ή κυβέονσις έκρινε σκόπιμο ν' άπασχολή τοῦς θερμάιμους αξίω-

ματικούς με στρατιωτικά γυνάσια, ώστε να μην έχουν καιρό με διαβούλια και συζητήσεις.

Λίγες μέρες πριν, ή Σκουπτσίνα είχε διατάξει μεγάλα στρατιωτικά γυνάσια στην κοιλάδα του Σάου. 'Η 'Αννα είχε άκούσει να λένε ότι ή μικρή πόλις του 'Οθρένοβας θά ήταν το κέντρο των επιχειρήσεων.

Το 'Οθρένοβας. Δεν της ήταν καθόλου εύχάριστο που θά περνούσε από κεί, γιατί αυτό θά της έφερνε θλιβερές αναμνήσεις. Στο 'Οθρένοβας είχε διασπαυρωθή ο δρόμος της με τον δρόμο μιας μελλούσης δυναστείας, όταν ο πατέρας της — σαράντα χρόνια είχαν περάσει από τότε! — την έβαλε στην ύπηρεσία της πλουσίας οικογενείας των 'Οθρένο. 'Από τότε, ή πιστή 'Αννα δεν θέλησε να δουλέψη πουθενά άλλο.

Παρ' όλα τα σύννεφα της σκόνης που έφωνε στο πέρασμά της ή ταχυδρομική

άμαξα, ή 'Αννα διέκρινε στο βάθος του ορίζοντος τὰ χαλάσματα ενός πυργου. Σε λίγο, μόλις θά έφθαναν στη μεγάλη στροφή του δρόμου, θ' αντίκριζαν τις γραφικές όγθες του Σάου, του γιλοτραγουδμένου παραποτάμου που άνταμόνει με τον Δούναβι στο Βελιγράδι. Και κάπου εκεί, κοντά στο ποτάμι, βρισκόταν — ή 'Αννα το θυμόταν πολύ καλά — ο μύλος της βαπτισιμιάς της Μάρα, που είχε παντρευθή τον Δουινέδικο, έναν άκαμάτη και τίποτε άλλο...

Η γρηά τροφός δεν είχε κάνει ακόμα κανένα σχέδιο για τὰ λίγα χρόνια της ζωής που της άπέμναν. Είχε καιρό για να πάρη μιαν άπόφαση. 'Αν πήγαινε στη Μάρα;

Ίσως ή σκέψη αυτή να ήταν κουτή. Είχαν περάσει τόσα χρόνια από τότε... Ζούσε άρα γε ή Μάρα; 'Απ' τον καιρό που είχε στείλει στη νονά της το τελευταίο γράμμα, είχαν περάσει δέκα χρόνια... Πόσα πράγματα δεν μπορούσαν να συμβούν μέσα σε τόσο χρονικό διάστημα... Θά έμναν, όμως, τὰ παιδιά της... Τρία ή τέσσερα, αν θυμόταν καλά ή 'Αννα, από τὰ γράμματα που είχε λάβει...

Τόσο ήταν άπορροφημένη από τις σκέψεις της αυτές ή έρμη γρηούλα, ώστε δεν άντελήφθη ότι το άμάξι είχε φθάσει στα πρόθυρα του 'Οθρένοβας, έλαττώνοντας εν τῷ μεταξύ την ταχύτητά του. Λίγα λεπτά της ώρας αργότερα, σταμάτησε και άμέσως ώρμησαν μέσα ένα πλήθος χωρικών, φορτωμένων με φόνια. Οι φωνές, οι βλαστήμιες του άγορίκου πλήθους άπέσπασαν την 'Αννα από τοῦς ρεμβασμούς της. Ρίχνοντας γύρω της ένα βλέμμα, κατάλαβε με πόνο, ότι είχε ξεχάσει προ πολλού τοῦς τρόπους και τις χειρονομίες του άξεστου λαού της υπαίθρου.

Με μιαν άβέλητη νευρική κίνηση, γόθθηκε πιὸ βαθιά στο κάθισμά της και τυ-

Ένα ωραίο πορτραίτο της Δράγας Μά σιν όταν ήταν σ' όλη της την άνθιση

λίχθηκε στο σάλι της. "Ενας χωρικός, άσινοντας το διάκκι του μπροστά στα πόδια της, τη ρώτησε πρόσχαρα:

—Για ποῦ τῶδ' αὐτά, γιὰ γιὰ; Πῶς δολομῶναχ' ἐπὶ γάμο σου, μήπως;

—Δὲν πρόκειται νὰ πάω πὶὸ πέρα, εἶπε ἡ "Ανία. "Εφθασα.

Καὶ μαζεύοντας τὰ μπαγκάζια της, κατέθηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Εἶχε πάρει κι' ἕλας τὴν ἀπόφασή της: Ὁ ἀπὸ πῆγαινε στὸ Πιρόβο.

Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ μῦλο, ἔμενε— ἂν δὲν εἶχε πεθάνει— ἡ ἀνεψιά της Μάρα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἡ γοητοῦλα τράβηξε γιὰ τὸν μῦλο.

Ὁ δὲ ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα, ὅταν τὸ ἀνοιξι- ἀτικο ἔκείνο ἀπόγευμα, ἡ "Ανία ἔφθασε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ πῆρε τὸν δρόμο τοῦ μύλου. "Ενας σκύλος γαύγισε πίσω ἀπὸ ἕναν φράχτη, ὅπου στεκόταν ἕνας ψηλὸς νέος. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ σπιτάκι, ἀκούσθηκε μιὰ γλυκεῖα γυναικεία φωνή:

—Νικὸδῆμε, γιὰ κύττα στὴν πόρτα. Κάποιος εἶναι.

Ὁ νέος σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ δῇ ποῖος ἦταν, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή βγήκε στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μιὰ γυνίκα μὲ πρόσωπο ἡλιοκαμμένο, ἱσάμε σαράντα πέντε χρονῶν, μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκυλιά της. Δοῦσαμένο τὸν ὀνόμα σου, Θεέ μου! Ἦταν ἡ Μάρα, ἡ Μάρα μ' ἕνα καινούριο παιδί. Τί μεγάλη συγκίνησις γιὰ τὴ γρηά τοσοφά! Χεῖμαρροι δακρύων ἀλλάχσαν τὸ σταυροειδὲς ποδὶς της, πρόσωπο καὶ μὲ τὰ γέρικα πόδια της, ἔτρεξε ὅσο πὶὸ γρήγορα μποροῦσε στὴν ἀνεψιά της.

—Μάρα, θυμᾶσαι τὴ νονά σου; Μιὰ ζωηρὴ λάμψη, σὰν ἀστραπή, φώτισε ξαφνικὰ τὸ βλέμμα τῆς ἄλλης. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ θειά της.

—Ἡ θειά "Ανία!

Κι' οἱ δύο γυναῖκες ἔσμιξαν τὰ χεῖλιν τους σ' ἕνα τρυφερὸ φίλ.

—Νικὸδῆμε! φώναξε ὕστερα ἡ Μάρα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς της. Τρέξε γρήγορα νὰ φωνάξεις τὸν ἀδελφὸ σου καὶ τὶς ἀδελφές σου. Πῆς τους νὰ ἔλθουν ἁμέσως, νὰ δοῦν τὴ νονά μας, τὴ θειά "Ανία, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ παλάτι καί...

Ἄλλ' ὁ Νικὸδῆμος τὴ διέκοψε:

—Ἐρεῖς πολὺ καλὰ, μητέρα, ὅτι οἱ κόρες καὶ πρὸ πάντων ἡ Δράγα εἶναι ξεμυαλισμένες αὐτὲς τίς μέρες μὲ τοὺς σφραγιωμένους ποὺ γέμισαν τὴν πόλιν. Κατάφεραν τὸν Παῦλο νὰ τίς συνοδεύσῃ στὴν παρέλαση καὶ τρέχα γύρευς πότε θὰ γυρίσουν.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν πικρόχολος. Ἦταν φανερὸ πῶς εὐνοούμενος τῶν κοριτσιῶν δὲν ἦταν αὐτός, ἀλλ' ὁ μικρότερος ἀδελφός του, ὁ Παῦλος...

Τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν τῆς Μάρας ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὴν "Ανία. Νικὸδῆμος, Παῦλος... καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα ἦσαν ἀριστοκρατικά. Καὶ Δράγα! Βέβαια, οἱ Λουινέβικα ἦσαν ἀπὸ καλὸ σόι. Μπορεῖ ὁ ἄνδρας τῆς Μάρας νὰ μὴν ἦταν ἱκανὸς γιὰ τίποτε, οἱ πρόγονοί σου, ὅμως, εἶχαν τοὺς χαλλίτσους βο- σκότοπους τῆς Τσουμαδιά. Καὶ ἡ Μάρα μὲ τὴν κεντημένη της ποδιά ἔδινε τὴν ἐντύπωση εὐπορίας νοικοκυρᾶ.

—Δὲν μοῦ μῆθησες ἀκόμα γιὰ τὸν ἄν-

τρα σου, Μάρα, εἶπε ἡ θειά "Ανία. Τί γίνεται ὁ Πάντι "Αντρέας;

—Ὡ! εἶπε μ' ἕνα ὕφος, μᾶλλον ἀδιάφορο, ἡ ἀνεψιά. "Εφυγε γιὰ τὴν "Αμερική.

—Πῶς ἔφυγε; ρώτησε ἡ γοητοῦλα, μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεψε. Μήπως ἀναγκάστηκε νὰ ξενητευσθῇ; Γιατί ὁ ἄνδρας σου, ὅπως ξέρω, κάνει διάφορες τρέλλες...

—Ὅχι, ἔχι, διευαγγελίσθη ἡ Μάρα, γελώντας, ἔφυγε μὲ τὸ καλὸ. "Εμαθε ὅ- τι στὴν "Αμερικὴ ὁ κόσμος βρῖσκει τίς εὐκαιρίες στὸ δρόμο καὶ δῆλωσε ὅτι ἐ- κεῖ ἦταν ἡ θέσις του. Ἀδύνατο νὰ τὸν συγκαταστήσωμε!

Καὶ σὲ λίγο, ἡ Μάρα προσέθεσε:

—Ὁ "Αντρέας ἦταν πάντοτε καλὸς σύζυγος καὶ τρυφερός. Μονάχα ποὺ εἶχε τὰ μυαλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ μας, ποὺ δὲν πῆραν τίπο- τε ἀπὸ μένα. Εἶναι πεισματάρικα καὶ πρέπει νὰ φτύσῃ κανεὶς αἷμα γιὰ νὰ συ- νεννοηθῇ μαζί τους.

—Δὲς μου τὸν ἐδῶ αὐτὸν τὸν λεθέν- τη, εἶπε ἡ θειά "Ανία, σὰν νὰ μὴν ἔδινε προσοχὴ στὰ λόγια τῆς βαπτιστιμᾶς της.

Ἡ Μάρα τὴν ἔδωκε τὸ μωρὸ κι' ἔξη- κολούθησε τὸν μονόλογό της:

—Κύτταξε τ' ἀγόρια: Ὁ Νικὸδῆμος, ὅταν παίζει μὲ τοὺς φίλους του, κάνει πάντοτε τὸν "Τούρκο. Κι' αὐτὸς ἐδῶ ὁ πισπιρίκος, ὁ Βόϊκο; ποὺ εἶναι καὶ δὲν εἶναι δώδεκα μηνῶν, μὲ κυττάζει μ' ἕνα βλέμμα ποὺ δὲν λέγει τίποτε καλὸ. "Ε- τσι εἶναι ὅλα τὰ παιδιὰ μου. Ἀτίθασσα, ζωηρά, σκανδαλιάρικα. Τρέμω γιὰ τὸ μέλλον τους.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ξαναφάνηκε ὁ Νι- κὸδῆμος, ὁ μεγάλος γυιός. Καὶ δείχνον- τας τὰ κάτασπρα δόντια του σ' ἕνα γέ- λιο δροσερὸ, εἶπε:

—Αὐτὴ, λοιπόν, μητέρα, εἶναι ἡ θειά "Ανία ποὺ μᾶς ἔλεγε; Εἶναι ἀλήθεια, γιὰ γιὰ, ὅτι ζοῦσε στὸ παλάτι;

—Εἶναι ἀλήθεια, παιδί μου, στέναξε ἡ γοηά. Τώρα, ὅμως, ὅλα τελείωσαν. Ἡ πόρτα τοῦ παλατιοῦ ἔκλεισε γιὰ τὴ γρηά νονά σου, ποὺ δὲν ἔχει τώρα οὔτε σπιτί, οὔτε λόγὸ ζωῆς.

—Τὸ σπιτί μου εἶναι καὶ δικό σου σπιτί, εἶπε ἡ Μάρα. Ποῖος ξέρει, ἄλλω- στε... Ἴσως τὸ ὀλιθερὸ παραδειγμά σου νὰ γίνῃ μᾶθημα στὰ παιδιὰ μου, ποὺ κυττάζουν ὅλο ψηλὰ καὶ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν πραγματικότητα... Ἐ- κείνη ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ περισσότερο εἶναι ἡ Δράγα. Τὸ ἀνήσυχο αὐτὸ πλάσμα δι- φάει γιὰ περιπέτειες, ὅπως ὁ πατέρας τοῦ. Ἀδύνατο νὰ τὴ φέρῃ κανεὶς σὲ λο- γαριασμὸ μὲ τὰ λόγια. Γιὰ νὰ σοῦ κάνῃ κατὶ, πρέπει νὰ τὴ σπάσῃ στὸ ξύλο. Σατανάε! Κάθε πρωί, γιὰ νὰ τακτοποιή- σῃ τὸ κρεββάτι της, πρέπει νὰ γίνῃ καυ- γᾶς.

—Μὰ τὸ κρεββάτι αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ τὴ Δράγα! εἶπε ὁ Νικὸδῆμος γελώντας.

Ἡ ἀντίρρηση τοῦ τὸν ἀγριοκυττάξε.

—Ὁ δὲ τρέψης, τοῦ εἶπε, νὰ βρῆς τὰ παιδιὰ; "Ελα μὴ μὲ νευριάξῃς περισσό- τερο!

Ὁ Νικὸδῆμος καμάρισε τὰ νεῦρα τῆς μητέρας του κι' ἔφυγε.

—Ξύλο ποὺ τοῦ χρειάζεται κι' αὐτου- νοῦ!... μουμούρισε ἡ Μάρα μὲ ἀπόγνω- ση. Εἶναι δέκα ἔφτα χρονῶν καὶ θαρρεῖ πῶς ὅλα τὰ ξέρει. Θέλει νὰ γίνῃ Σάχης τῆς Περσίας ἢ Μέγας Μογγόλος... Ἐ- κτός ἂν βρῇ, λέγει, κατὶ καλλίτερο...

Κι' αὐτὸ τὸ διαβολοθήλυκο ἡ Δράγα, εἶ- ναι ἀκόμα χειρότερο. Οἱ δύο τους, σὲ βεβαιῶ, ἔχουν μεταβάλῃ τὸ σπιτί σὲ φρενοκομεῖο.

Ἀκούγοντας ἡ "Ανία τὴ βαρυσιμῖά της, ἄρχισε νὰ ξεχνᾷ τίς δικές της ἔ- γνοιες.

—Κάνουν καμμιὰ δουλειὰ τ' ἀγόρια; ρώτησε.

—Στὸ σχολεῖο δὲν ἤθελαν νὰ πᾶν, εἶ- πε ἡ Μάρα. Οὔτε θέλησαν νὰ μάθουν καὶ καμμιὰ τέχνη. Τοὺς ἔδωκα, λοιπόν, στὸν μῦλο καὶ κουτσά-στραβὰ τὰ κατα- φέρνουν... Ἡ δουλειά, ὅμως, αὐτὴ, νονά μου, δὲν ἔχει κανένα μέλλον... Οἱ και- νουργίες ἐφευρέσεις καταστρέφουν τὰ παλὰ μας συστήματα... Κι' ἔπειτα, ξέ- ρεις ποῖος εἶναι ὁ φόβος μου; Μήπως φύγουν κι' αὐτοὶ γιὰ τὴν "Αμερική. Παι- διὰ τοῦ πατέρα τους δὲν εἶναι;

—Καὶ ἡ Σαβίνα; Τί σκέπτεσαι γι' αὐτήν; ρώτησε ἡ "Ανία.

—Ὡ! Ἡ Σαβίνα ἔχει λάδι στὴ λάμπα της, ὅπως λένε, ἀλλ' ἀραβωνιαστικὸς ποθεῖ νὰ νὰ φανῇ. Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν τρεῖται τοὺς ἄντρες. Τώρα τελευταία μάλιστα, ἔχει καταλη- φθῇ ἀπὸ θρησκοληψία. Ὡστόσο, μὴν ἀ- νησυχῇς, συγκινεῖται πολὺ κι' αὐτὴ ἀπὸ τίς στολές τῶν Οὐσσάρων. Πάντως, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ καλόγρηνα, θ' ἀνα- κουρπισθῶ.

—Ἰπάρχει ἐδῶ κοντὰ ἕνα μοναστή- ρι, εἶπε ἡ "Ανία.

—Ναί. Τὸ μοναστήρι τῶν Οὐρσουλί- νων. Ἄλλ' οἱ καλόγρηνες αὐτὲς βαδίζουν ξυπόλητες κι' ἡ Σαβίνα δὲν θὰ μποροῦ- σε...

—Βέβαια, βέβαια, εἶπε ἡ γοηά.

—Ὅσο γιὰ τὴ Δράγα, τί νὰ σοῦ πῶ, ἐσυνέχισε ἡ Μάρα μὲ περηφάνεια, τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔχει μιὰ ὁμορφιά ποὺ σὲ σφάζει. Τὰ μαλλιά της τᾶχει οἱ γιγνέ- μεναι στὴν πλάτη της ἀκόμα κι' ὅλοι μὲ φω- τοῦν τί προίκα τῆς δίνω. Ἄν πάῃ κά- ποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου μπροστὰ, αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ Δράγα τὸ δίχως ἄλλο... Ἀρ- κεῖ νὰ τὴν κρατῶ γερὰ κλειδωμένη...

Οἱ δύο γυναῖκες ἐξηκολούθησαν τίς ἐκμυστηρεύσεις των μέχρις ἂν τὸ βρά- δυ. Καὶ ὅταν ἡ Μάρα ἔβλεπε τὸ μωρὸ στὴν κούνα κι' ἀναφετὴ τὴ λάμπα, ἡ γοηά "Ανία κατάλαβε ὅτι τὸ ταῖδι της εἶχε τελειώσει. Ἦταν ξανά στὸ σπιτί της, μὲ τοὺς δικούς της...

Καυγᾶς στὸ χωριό..

Ἡ στρατιωτικὴ μπάντα ἔπαιζε πάνω στὴν ἐξέδρα, στὴ μέση τῆς πλατείας, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο.

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ στρατοῦ στὴν πόλιν τοῦ Ὀδρενόβατς εἶχε πάρει τὰ μυαλὰ τῶν κοριτσιῶν. Αὐτὸ γινόταν πάντοτε σὲ τέτοιες περιστάσεις. Τὰ κορίτσια ξεμυα- λίζονταν μὲ τοὺς ὁμορφους ἀξιωματικούς καὶ οἱ ἐγγχώριοι Ρωμᾶιοι βασανίζονταν ἀπὸ τὴν πρὶ ἀδάσταχτη ζήλεια. Καυγά- δες τρομεροὶ γίνονταν μέσα στὰ καπη- λιά, σκάνδαλα ἐπὶ σκανδάλων ἔσποδαν σὲ κάθε σπιτί καὶ πράγμα ἀπίστευτο, πολλοὶ νέοι τῆς περιφέρειας, ἔσπευδαν νὰ καταταγοῦν, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ στολή τους θὰ συγκινῶσε περισσότερο τὴν καρ- διὰ τῆς καλῆς τους. Ὁ δὲ τὴν συγκα- τοῦσε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο).

Τὰ φαιδρα τῶν δικαστηρίων

Στὴν αἴθουσα τοῦ Κακούργιοδικεῖο ἀκούονται κάθε τόσο ψιθυροὶ μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου. Στὸ τέλος ὁ Πρόεδρος φω- νάζει ἐκνευρισμένος τὸν κλητῆρα:

—Κοκοράκη, τοῦ λέγει, κύτταξε νὰ ἐ- πιβάλῃς σιωπὴν ἐκεῖ κάτω.

"Ἰστερ' ἀπὸ λίγο, δὲν ἀκούονταν μέ- σα στὴν αἴθουσα παρὰ μόνον ἡ κραυγα- λία σύστασις τοῦ κλητῆρος:

—Σιωπὴ, κυρίες καὶ κύριοι!...

Αὐτὸ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα. Κάποτε, ὁ Πρόεδρος, μὴ ἀντέχοντας πιά, φωνάζει στὸν κλητῆρα:

—Κλητῆρ! Πῆς τοῦ Κοκοράκη νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους, γιατί θὰ τὸν βγάλω ἔξω!...

Στὸ Πλημμελειοδικεῖον δικάζεται κά- ποιος φτωχὸς διάβολος γιὰ μιὰ μικρο- κλοπῇ.

Σὲ μιὰ στιγμή, σηκώνεται καὶ λέγει στὸν κ. Πρόεδρο:

—Κύριε Πρόεδρε, ὁ δικηγόρος μου δὲν ἤρθε ἀκόμη, παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη...

—Καὶ τί τὸν θέλεις τὸν δικηγόρο ἐ- σὺ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πρόεδρος, ἀφοῦ σ' ἔ- πιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ!...

—Ἀκριβῶς γι' αὐτό, κ. Πρόεδρε. Ὁ ἥ- μουν περίεργος ν' ἀκούσω τί θὰ πῇ τού- τη τὴ φορὰ!

Στὸ δικαστήριον, σηκώθηκε γιὰ νὰ ἀγο- ρεύσῃ ἕνας δικηγόρος, περίφημος περισ- σότερο γιὰ τὸ μικρότατό του ἀνάστημα, παρὰ γιὰ τὴν δικανικὴν του δεινότητα.

Ὁ Πρόεδρος βάζει καλὰ τὰ γυαλιά του στὴ μύτη του, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δικηγόρο μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων συναδελφῶν του.

—Κύριε συνήγορε, τοῦ λέγει, δὲν ση- κώνεσθε, σὰς παρακαλῶ, στίς μύτες τῶν ποδιῶν σας γιὰ νὰ σὰς δῶ καλλίτερα;

—Ἐχω ἡδὴ σηκωθῇ, κ. Πρόεδρε,

—Τότε ἀνεβῆτε, σὰς παρακαλῶ, πά- νω στὸ καθισμά σας...

—Εἶμαι κιόλας ἀνεβασμένος, κ. Πρό- δρε...

—Περίεργο... Βάλτε τέλος πάντων καὶ κανένα βιβλίον ἀπὸ πάνω...

—Ἐχω βάλει δύο τόμους τῆς Νομο- λογίας, κ. Πρόεδρε.

Καὶ ὁ Πρόεδρος στενοχωρημένος:

—Πολὺ καλὰ, συνεχίσατε...

Ὁ δικηγόρος ἐπισκέπτεται στὸ καλλι- του τὸν μελλοθάνατο πελάτη του, τὸν ὁ- ποῖο δὲν κατάρθωσε νὰ σώσῃ.

—Δυστυχῶς, φίλε μου, τοῦ λέγει, δὲν μπόρεσα οὔτε χάρη νὰ σοῦ δοθῇ. Ὁ ἀ πληρώσης τὸ χρέος σου στὴν κοινωνία...

—Δὲν μπορεῖτε, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, νὰ μὲ κηρύξετε σὲ κατάστασιν πτωχεύσεως;

Λίγο ἔξυπνα καὶ λίγο κουτὰ

Ἡ κυρία: Πῆγα στὸ "Ινστιτούτο Καλλονῆς, ἀλλὰ τὸ βρήκα κλειστό.

Ὁ κύριος: Δὲν περίμενα νὰ μοῦ τὸ πῆς γιὰ νὰ τὸ καταλάβω. Εἶδα τὸ πρόσωπό σου...

—Ἄν μὲ παντρευτῇς, θὰ σοῦ εἶμαι ἡ ἰδεώδης σύζυγος, ἕνας ἀληθινὸς θησαυ- ρός.

—Καὶ γιὰ μένα τί ἰδέα ἔχεις;

—Τὴν ἰδίαν.

—Τότε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε.

—Γιατί;

—Γιατί ἂν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἰδεώ- δης σύζυγος, πρέπει νὰ εἶμαι καὶ ἕνα ἀ- ληθινὸ θησαυροφυλάκιο, ὅποτε...

—Μπαμπά, βρήκα ὅλες τίς λέξεις τοῦ σταυρολέξου τῆς "Εβδομάδος, μοῦ λεί- πει ὅμως ἡ τελευταία.

—Πρῶτα τὴν μητέρα σου, παιδί μου. Αὐτὴ ἔχει πάντα τὴν τελευταία λέξη...

Ἡ κυρία πιάσει τὴν μαγειρίσά της τὴν ὥρα ποὺ δοκιμάζει τὴν σάλτσα μὲ τὸ δάχτυλο.

—Δὲν εἶναι σωστό, αὐτὸ ποὺ κάνεις, Μαρουλιώ, τῆς λέγει.

Καὶ ἡ Μαρουλιώ:

—Μὰ τί θέλατε, κυρία, νὰ λερώσω ὁ- λόκληρο κουτάλι γιὰ ἕνα τόσο δα πρᾶμ- μα;

Στὶς ἐξετάσεις τῆς ἱατρικῆς σχολῆς.

Ὁ καθηγητῆς: Δὲν μοῦ λέτε, τί θὰ κάνατε γιὰ νὰ κάνετε ἕναν ἄρρωστο νὰ ἰδρώσῃ;

Καὶ ὁ ξεθεωμένος ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ἐξέταση φοιτητής:

—Ὁ δὲν ἔσταλνα σὲ σὰς, κ. καθηγη- τᾶ, γιὰ νὰ ἐξετασθῇ!...

Οἱ δύο ναυαγοὶ συζητοῦν ἐπάνω στὴν σχεδία περὶ ἀστυφιλίας, κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φωνάζει:

—Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀδιάλλακτος ὅπα- δὸς τῆς ἰδέας τῆς ἐπανάδου εἰς τὴν γῆν!...

Ἡ ὑπηρετριά στὸν ἄγνωστο ἐπισκέπτη: Ἡ κυρία δὲν δέχεται σήμερα.

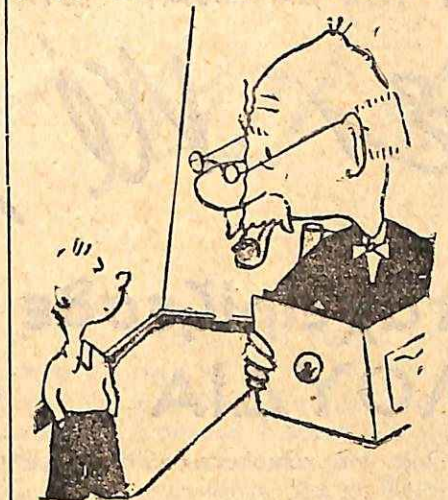
—Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἐγὼ ἔλθα γιὰ νὰ δώσω...

—Μαυᾶ, γιατί ὁ μπαμπᾶς ἔχει κόκκι- νη μύτη;

—Γιατί πίνει πολὺ κρασί.

—Ναί, μὰ δὲν πίνει κόκκινο κρασί, ἀλλὰ ρετσίνα!

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΟΜΟΡ

ΕΝΗΜΕΡΟΤΗΣ

— Τί γνωρίζεις, Τοτό περὶ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτη;

— Τίποτα κ. καθηγητά. Αὐτὸς τίς μέρες δὲν διάβασα καθάλου ἐ- φημερίδες.

ΑΥΤΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΘΑ ΓΥΡΙΖΕ

Ὁ φύλακας.— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ξαναταμωθοῦμε.

Ὁ Διαιρητής.— Γιατί;

Σκέπτεσαι νὰ παρατηθῇς;

Ο ΛΟΓΟΣ

Στὴν οἰκογενειακὴ πανοῖον:

— Ἐδῶ κύριε, ἔσον ἀφορὰ τὸ φαί καὶ τὸν ὕπνο θὰ ἤσαστε σὰν στὸ σπιτί σας.

—Τότε, δυστυχῶς, δὲν θὰ κάτσω.

— Γιατί;

— Γιατί ἐγὼ ἔφυγα ἀπ' τὸ σπιτί μου ἀκριβῶς γιὰ τὸ φαί καὶ γιὰ τὸν ὕπνο.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

...πώς να μεταχειρίζεσθε τά ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Το λουλούδι είναι, χωρίς άλλο, σπουδαία διακοσμητική εφεύρεση της φύσεως. Νομίζει κανείς πως ο Δημιουργός τη σκέφτηκε και την πραγματοποίησε για να παίξει ρόλο στην κοσμική ζωή!

“Αλλά έχει κι αυτό την τέχνη του. Πρέπει να ξέρετε πως και πότε θα το μεταχειρισθήτε, πως θα το διαλέξετε, πως, τέλος, θα το στείλετε, πως θα το κρατήσετε, πως θα το προσφέρετε και τέλος πως και πού θα το τοποθετήσετε στο σαλόνι σας.

“Ολ’ αυτά αποτελούν ένα ολόκληρο μάθημα και μάθημα δύσκολο γεμάτο από ανεπαίσθητες λεπτομέρειες και λεπτεπίλεπτες παρατηρήσεις.

ΠΟΤΕ ΣΤΕΛΝΟΥΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ:

Πότε στέλνουμε λουλούδια;

Οι παλαιοί «τύποι της καλής συμπεριφοράς» που έσημειωνε στο έντυπο και ευρείας κυκλοφορίας καρτέ της ή βαρόνη Στάφ, δεν μπορούν πια να μας χρησιμεύσουν παρά μόνον ως στοιχεία έκδηλωτικα των έθιμων της εποχής εκείνης.

Σήμερα η αυστηρή έθιμοτυπία έχει απλουστευθεί ή μάλλον, για να

Πώς πρέπει να κρατάτε τα λουλούδια.

είμαι πιο κυριολεκτικός, έχει λογι-
κευθεί.

Τα άνθη δε στέλνονται πια την επομένη ή την ίδια ημέρα μιας ευγενικής προσκλήσεως για γεύμα ή μι-
ας οίασδήποτε άλλης κοσμικής πε-
ριποιήσεως. Η μεγάλη φινέτσα της συγχρόνου κοσμικής ζωής δε θα έ-
δέχτο καθόλου αυτή τη σχολαστική τυπικότητα, που μοιάζει λιγάκι και
σά να θέλει κανείς ν’ απαλλαγεί από
την υποχρέωση.

Λουλούδια στέλνονται σήμερα σε
οποιαδήποτε ημέρα και χωρίς να
συμβαίνει τίποτε το εξαιρετικό. Οι
κύριοι που συγχάζουν και καλούν-
ται σε σπίνια φιλικά, όφειλουν να
στέλνουν τακτικά άνθη στην οικοδέ-
σποινα. Δεν είναι ανάγκη να περιμέ-
νουν εξαιρετικές ευκαιρίες για να
της αποδείξουν ότι θυμούνται τις πε-
ριποιήσεις της!

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

Δε συνιστώ πάντως την επίμονη
καθημερινή αποστολή λουλουδιών,
γιατί μπορεί να δημιουργήσει μια δι-
καιολογημένη παρεξήγηση. Επίσης
δεν πρέπει οι κύριοι να πηγαίνουν
μόνοι τους τα άνθη παρά μόνον ο-
ταν έχουν εξαιρετικό θάρρος και πά-
λι φροντίζουν να τα δώσουν στην κα-
μαριέρα ευθύς μόλις τους ανοίξει
την πόρτα, γιατί η στιγμή της προ-
σφοράς λουλουδιών από έναν κύριο
σε μια κυρία μπορεί επίσης να πα-
ρεξηγηθεί.

Μη σας φαίνεται παράξενο! “Αθε-
λά σας έντελως θα πάρете ένα μελι-
στάλακτο ύφος τη στιγμή που θα δι-
νετε τα λουλούδια, που θα μοιάζει
με βουβή ρωμαντική ντεκλαρασιόν!

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Είστε υποχρεωμένοι να έχετε έναν
καλό ανθοπώλη. Με τα
χρήματα που δίνετε, πε-
ρισσότερο πληρώνετε το
χαρτί περιτυλίγματος,
που φέρει τη φίρμα του
ανθοπώλου παρά τα ί-
δια τα άνθη.

“Ανθη τυλιγμένα σε λευκό χαρτί
— χωρίς φίρμα ανθοπωλείου — ΔΕΝ
ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ, γιατί φανερώ-
νουν χωριατιά σκέψης. Είναι σά να
τά πήρατε από την πλατεία της ‘Ο-
μονοίας για να κάνετε οικονομία!

“Αλλά ο καλός και φεικταρισμένος
ανθοπώλης σας δεν υποτίθεται ότι

έχει και γούστο. Το γούστο πρέπει
να τώχετε σεις.

ΛΙΓΑ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑ

Τα πελώρια μπουκέττα φανερώ-
νουν νεοπλουτισμό και έπαρσι-
σμό. Τα άνθη που θα στείλετε πρε-
πει να είναι λίγα αλλά εκλεκτά,
άκριβα, σπάνια, και αν δεν
είναι του αυτού είδους και χρώματος
— πράγμα που προτιμώ άπειρως —
να συνδυάζονται αρμονικά μεταξύ
τους, και ως σχήμα και ως χρώμα.
Πρασινάδες και λοιπές γαρνιτούρες
απαγορεύονται. Συνιστώ ιδιαίτερα
τα μοιόχρωμα τριαντάφυλλα και
ιδίως τα κίτρινα ή τα βυσσινιά με τα
βελουτέ φύλλα. “Ασπρα και ρόζ τρι-
αντάφυλλα να τα απορρίπτετε άσυ-
ζητητά, γιατί είναι κοινότατα
και φτηνά.

Επίσης να μην αγοράζετε βαμμέ-
να λουλούδια.

“Ωραιότατα ακόμη είναι τα μεγά-
λα γαρύφαλλα, οι υάκινθοι (διασέ-
ντα) και τα γκλαντίο.
Χρυσάνθεμα όχι. Ούτε μενεξέδες
ή ζουμπούλια.

Τα άνθη που θα στείλετε να προ-
σέχετε να έχουν με γάλα κ ο-
τσάνια και να μην είναι συνδε-
μένα με σύρμα. “Ο ανθοπώλης θα τα
ρίξει στο χαρτί άδετα, θα τα τυλί-
ξει και θα καρφισώσει το πακέτο.
“Η κάρτα μπαίνει με μια δεύτερη
καρφίτσα.

“Όταν δεν υπάρχουν άνθη καλά

“Ένας πολύ άγαρμος τρόπος
για να κρατάτε τα άνθη.

Κυρίες και Κύριοι...

στά ανθοπωλεία, μπορείτε να στείλε-
τε ένα λουλούδι της σέρας στη γλά-
στρα.

“Λουλούδια στέλνουμε σύμφωνα με
τους τυπικούς κανόνες την παραμο-
νή της πρωτοχρονιάς, στις όνομα-
στικές γιορτές στα γενέθλια και στις
εξαιρετικές επετείους γάμων, βαπτί-
σεων κτλ.

“Όπως δ ή ποτε αποκλείω τα
καλάθια. Είναι πολύ μπανάλ. Σε
καμία περίπτωση δεν τα συγχωρώ.

ΣΤΙΣ ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Στις θλιβερές περιπτώσεις επιβάλ-
εται η αποστολή στεφάνου. Σταυ-

τρία, πέντε, αναλόγως του μεγέθους
του βάζου. “Επίσης ένα σαλόνι δεν
βαρυφορτώνεται με άνθη. Τα άνθη
σκορπίζονται σ’ όλο το σπίτι με χά-
ρη και καλαισθησία. Συνιστώ την το-
ποθέτηση των λουλουδιών στα ειδι-
κά πιάτα, πλαγιαστά, για τη μέση
του τραπέζιου.

Θεαματικώτατα είναι τα καινούρ-
για χρωματιστά κρυστάλλινα βάζα
με ηλεκτρικές κυκλικές στήλες που
φωτίζουν τα άνθη.

“Ανθη με κάρτες επάνω και

ΑΡΚΩΣ ΑΝΘΗ, ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ
ΑΝΘΗ.

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΚΡΑΤΑΤΕ

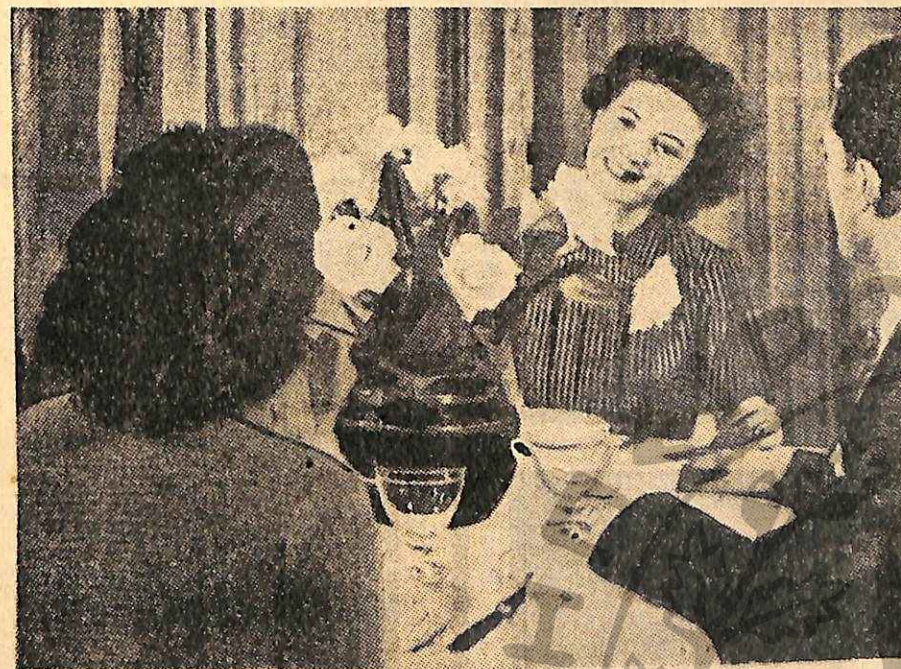
Το άμπαλλάζ των λουλουδιών σε
κουτί είναι όρατο, κομψό και συνη-
θίζεται σε όλη την Ευρώπη.

“Όπως δ ή ποτε έδω έχει επικρατή-
σει μάλλον το τύλιγμα στο χαρτί.

“Όταν κρατάτε λουλούδια στον
δρόμο, κρατάτε τα προς τα κά-
τω κι’ όχι σά να βαστάτε τη λαμπα-
δα της “Αναστάσεως, πράγμα που
σας γελοιοποιεί την εμφάνιση και
σας κάνει να θυμίζετε κωμωδία
του Μπάστερ Κήτον.

(“Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Τα άνθη δεν πρέπει να τοποθετούνται στο τραπέζι κατά τρόπο που
να εμποδίζουν τους συνδαιτημόνα και να απομακρύνουν τον ένα
από τον άλλον.

σοι ανθέων αποκλείονται. Στην ται-
νία του στεφάνου γράφονται έλαχι-
στα λόγια και αναλόγως των σχέσε-
ων που είχε ο αποστέλλων με τον
μεταστάνα. Π. γ.:

“ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΝΙΚΟΛΟ
ΠΟΥΛΟΝ. — Γεώργιος Γεωργιάδης
ή “Στόν σεβαστόν μου, ή “Στόν ά-
γαπημένον μου φίλον” κτλ. κτλ.

“Επίσης είναι εκφραστικώτερες και
συγκινητικές οι απλές αφιερώσεις:
“Στό φίλο μου, “Στό Διευθυντή
μου, “Στόν Πατέρα μου, κτλ.

Η ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ

Σ’ ένα βάζο δε μπαίνουν ποτέ
πολλά λουλούδια. Λίγα. Δύο

καλάθια, δεν τοποθε-
τούνται στα σαλόνια. “Ενθυμι-
ζουν ονομαστικήν εορτήν Δημάρχου
κομπολέως.

Ουδείς κανών καλής συμπεριφο-
ράς επιβάλλει να κάνωμε τη σάλλ-
μας έκθεσιν των επίσκεπτηρίων έ-
κείνων που μας έστειλαν λουλούδια
Τουναντίον αυτό απαγορεύεται για-
τί είναι σά να θέλουμε να μειώσουμε
εκείνους που δε μας έστειλαν και,
να τους φέρουμε στο φιλότιμο γι-
να μας στείλουν την άλλη φορά.

Τούτες, γλυκά, κουτιά κτλ. μην
τά συμπαθήτε. Στέλνετε άνθη. Δι-

“Ένα όρατο βάζο με λουλούδια έ-
πάνω σ’ ένα φωτισμένο υπόθετο.

Στην χειμερινή σαιζόν

■ ■ ■ Τα καινούργια έλληνικά έργα ■ ■ ■

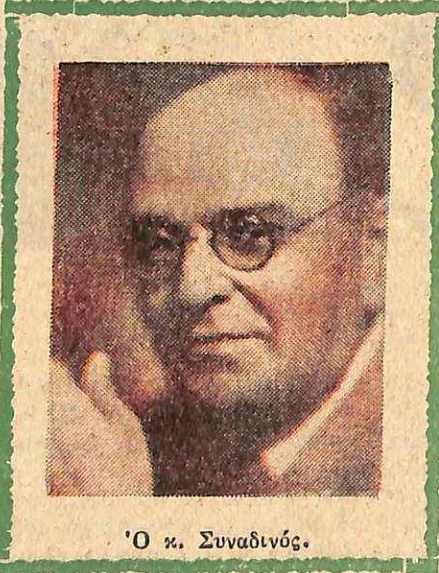
Του κ. 'Αχ. Μαμάκη

Με μεγάλην ευχαρίστηση η «Εβδομάς» φιλοξενεί σήμερα εις τας στήλας της ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον θεατρικόν άρθρον του κ. 'Αχ. Μαμάκη.

Ο κ. Μαμάκης θεατρικὸς κριτικὸς καὶ ἀρχοντάκις της ἐφημερίδος «Ἀθηναϊκά Νέα» εἶναι, πᾶντα ὁ ἔχων τὴν ἐγκυροτέραν γνώμην σχετικά μετὰ τὰ θεατρικά ζητήματα.

Διὰ σήμερον Τετάρτην ἔχει ὀρισθῇ ἡ «πρεμιέρα» τοῦ 'Ελληνικοῦ ἔργου τοῦ νέου συγγραφέως κ. Χρονοπούλου εἰς τὸ συμπαθητικὸν θεατράκι τοῦ Παγκρατίου. Τὸ ἔργο δὲν ξέρουμε τί θὰ εἶναι. Πάντως ἀποτελεῖ τὸ ἐναρκτήριον τῆς ἐφετεινῆς χειμερινῆς ἐμφανίσεως τῆς 'Ελληνικῆς θεατρικῆς παραγωγῆς. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ συνήθεια ἦταν ἀντίθετη. Τὰ καινούργια 'Ελληνικά δημιουργήματα συνήθως τὸ καλοκαίρι πρωτοβλέπαν τὸ φῶς τῆς ράμπας. Εἴχανε τὸ θερινὸ θέατρο τῆς Μαρίκας, ἦταν ἡ 'Αλίκη, γινότανε κάποια κινήσις. Ἐφέτος τοὺς κυριώτερους μῆνας τοῦ καλοκαίριου δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν παρὰ ὁ θάσος τῆς κ. Κατερίνας 'Ανδρεάδου, ποὺ θεωρεῖται ὡς «διώκτις τῶν πρωτοτύπων ἐγχωρίων ἔργων». Διακεκριμένος μάλιστα ἀκαδημαϊκὸς μας καὶ σεβαστὸς μου φίλος μοῦ ἔλεγε σχετικῶς πρὸ καιροῦ ὅτι ἡ κ. 'Ανδρεάδου «πάσχει ἀπὸ ἀθεράπευτη ξενομανίας καὶ δυσπιστεῖ πρὸς κάθε ἑλληνικὸν ἔργο, καὶ τῆς φαίνεται πῶς κι' ὅταν θάχῃ λιτεχνική, ἐπομένως δὲν θὰ ζημιωθῇ ἠθικῶς ἀν' τὸ παίξιον». Ἡ ἴδια ὅμως ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης διαμαρτύρεται ἐντόνως καὶ ἀποκρούει αὐτὴν τὴν κατηγορίαν. Δὲν εὐρίσκει, λέγει, καλὰ πρωτότυπα ἔργα. Ἐάν τῆς ἐπὶ γὰρ ἐπιτυχεῖς 'Ελληνικὲς δημιουργίαις δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τῆς παρουσιάσῃ. Τελευταίως τῆς ὑπεσχέθη καὶ αὐτῆς ἔργον ὁ κ. Σπύρος Μελάς. Ἐάν τὸ γράψῃ θὰ τὸ ἀνεβάσῃ μετὰ χαρᾶς. Πάντως γεγονός εἶναι ὅτι ἡ κ. 'Ανδρεάδου ἔχει «καὶ» ἀπὸ δύο ἔργα, ἓνα τοῦ κ. Συναδινοῦ, πρὸς ποῦ καὶ ἓνα τοῦ κ. Χόρν. Πέρι καὶ ἔτσι πράγματι εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὴν ὑποδοχὴν νέων 'Ελληνικῶν ἔργων. Γι' αὐτὸ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι ἐκτός ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ κ. Μπόγγρη ποὺ ἔπαιξε στὴν ἀρχὴ τῆς θερινῆς σαιζὸν ἡ Μαρίκα, δὲν εἶδαμε ἄλλο καινούργιον ἔργο δικῶν μας παλαιῶν ἢ νέου συγγραφέως. Οἱ χειμῶνας ὅμως δείχνει τάσεις νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν παρόδοσιν καὶ νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ.

παρακῶς διὰ τὴν ἐφετεινὴν ἑλλειψὶν θερινῆς ἐμφανίσεως 'Ελληνικῆς παραγωγῆς. Ἀρχὴ — εἴπαμε — γίνεται ἀπὸψε μετ' ἑνὸς νέον, τὸν Χρονοπούλου. Τὴν ἄλλην ἑβδομάδα ἡ Μαρίκα θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ «Ρέξ» τὴν καινούργιαν κωμωδίαν τοῦ Συναδινοῦ «Καλὸς ἦρθες». Εὐθὺς μετὰ, — τις πρώτες ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου — ὁ 'Αργυρόπουλος μετ' ἀνασυγκροτημένο, ὡς βεβαίως, θίασον θὰ παίξῃ ἓνα καινούργιον ἔργο τοῦ γνωστοῦ νέου συγγραφέως κ. 'Ιωαννοπούλου — οἱ ἀναγνώσται τῆς «Εβδομάδος» τὸν γνωρίζουν τόσο καλά — διετέλεσε ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς — ποὺ τώρα σπουδάζει γιὰ σκηνοθέτης στὴ Γερμανία. Εἶναι γιὰ λίγο καιρὸ στὴν Ἀθήνα, θὰ παραστῇ εἰς τὴν ἀναβίβασιν τοῦ ἔργου τοῦ καὶ θὰ ἀναφύγῃ πάλι, γιὰ ἔξω. Τὸ ἔργο τοῦ εἶναι ἀβάφτιστο. Πρόχειρα τὸ εἶχε πῇ «Ἄλφα — Χί τετραγώνων» — ἔχει ἡρῶα ἓνα ἰδιόρρυθμο ἀγαθὸ καθηγητὴ ποὺ θὰ ὑποδυθῇ ὁ 'Αργυρόπουλος — ἀλλὰ τελικῶς θὰ πάρῃ κάποιον ἄλλο τίτλο. Μετὰ ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἔργα θὰ ἔχουμε περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου 'Ελληνικὸν ἔργο καὶ στὴν Κρατικὴ σκηνή. Ὁ κ. Κωστὴς Μπασιτιάς πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς δὲν ἀφίνει δυσαρεστημένους — πρὸ πάντων — τοὺς νέους συγγραφεῖς. Πέρι πρῶτον παρουσιάσας μετὰ τὸ κύρος τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου»

Ο κ. Συναδινός.

ἔγαν καινούργιον 'Ελληνα δραματογράφον, τὸν κ. Ρώμα. Ἡ «Ζακυνθινὴ σερενάτα» τοῦ ἄρρεσε στὸν κόσμο καὶ ἔκανε 57, νομίζω, παραστάσεις. Ἐφέτος μετὰ τὸν «Βασιλέα Ἀἰῶν» ποὺ θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἐναρκτήριον ἔργον τῆς ἐφετεινῆς καλλιτεχνικῆς περιόδου τοῦ κρατικοῦ θεάτρου, θ' ἀνεβάσῃ ἔργο

τοῦ κ. 'Αγγέλου Τερζάκη. Ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἀναδώσει ἔργο εἰς τὸ «Βασιλικόν». Μία τραγωδία Βυζαντινῆς ὑποθέσεως — ὁ «Αὐτοκράτωρ Μιχαήλ» — ὅπως εἶναι καὶ τὸ τωρινόν τοῦ ποὺ τιτλοφορεῖται ὁ «Σταυρὸς καὶ τὸ σπαθί». Εἶναι ἔργο πεντάπρακτο καὶ ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἥρωϊς τοῦ ἔργου καὶ μετὰ τὸν γυιὸς τῆς τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Ε', ποὺ θὰ ὑποδυθῇ ὁ κ. 'Αλέκος Μινωτής. Τὴν Εἰρήνην καὶ ἑναρμόνισιν ἡ κ. Κατίνα Παξινού. Διαβάξω αὐτὲς τις ἡμέρας τὰ χειρόγραφα τοῦ ἔργου ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνην καὶ μοῦ παραχωρήσῃ ὁ συγγραφεὺς τοῦ. Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ ἐκφέρω γνώμη, ἀφοῦ δὲν ἔτελεσσα τὴν ἀνάγνωσιν. Νομίζω ὅμως ἀπὸ ὅτι ἐδιάβασα ἔως τώρα ὅτι εἶναι ἔργο πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸν «Αὐτοκράτορα Μιχαήλ» διὰ τὸν ὅποιον εἶχα, ἄλλως τε, πολλὰς ἐπιφυλάξεις — μοῦ εἶχε ἀρέσει πολὺ τὸ δευτέρον ἔργο τοῦ Τερζάκη «Τὸ γαμήλιον ἐμβατήριον». Ἰδιαιτέρως ἡ Α' πράξις τοῦ, ὅπου ἡ αὐτοκράτειρα, ἀφοῦ φυλάκισεν τὸ γυιὸ

Η κ. 'Ανδρεάδου.

τῆς καὶ διώξῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς μένει μόνη στὸ θρόνον ἐπάνω καὶ ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφιση ἀνακράζει «Βασιλεύσι!». Εἶναι μία σκηνὴ πολὺ δυνατὴ. Εὐχομαι νὰ μὴν εἶναι ἡ μόνη καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κ. Τερζάκης νὰ μᾶς δώσῃ καὶ εἰς τὴν τραγωδίαν ἓνα ὀριμον ἔργο Τέχνης.

Τί ἄλλα 'Ελληνικά ἔργα θὰ ἴδοῦμε;

Αὐτὰ ποὺ ἀνέφερα εἶναι τὰ προσδιορισμένα. Τὰ βέβαια ὅτι θὰ παιχθοῦν. Ἔγουμε κατόπιν πολλὰ πρὸς ἀναβίβασιν ἢ ὑπὸ ἐκκλάψιν. Ὁ Μελάς, λ. χ., ποὺ ἔφυγε διὰ τὴν Βαρσοβίαν διὰ ν' ἀναβιβάσῃ ἐκεῖ Πολωνι-

(Τὸ τέλος εἰς τὴν σελίδα 49)

Ὁ κόσμος τῶν φιλμ

Ἐπανάστασις στὸ Χόλλυγουντ!

Κι' ἓνας μικρὸς ἀστήρ.

Η ἔκφορσις δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολικὴ. Μία πραγματικὴ ἐπανάστασις σημειώνεται τις μέρες αὐτὲς στὴν πρωτεύουσαν τοῦ 'Αμερικανικοῦ κινηματογράφου, ποὺ θὰ τὰ μεταβάλῃ ὅλα ἐκ θεμελίων. Χαρακτηριστικώτερη ἐκδήλωσις τῆς μεγάλης αὐτῆς μεταβολῆς εἶναι ἡ συμμετοχὴ τῶν ἡθοποιῶν στὰ κέρδη τῶν ταινιῶν ποὺ «γυρίζουν».

Ἡ ἐπανάστασις αὕτη προετοιμαζόταν ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Ἡ ἔκρηξις τῆς, ὅμως ἐπεσπείσθη ἀπὸ τις δίκας ποὺ ἀνοίξε ἡ 'Αμερικανικὴ Κυβέρνησις κατὰ τῶν μεγάλων κινηματογραφικῶν τράστ. Τὰ τράστ αὐτὰ, λόγω τοῦ ὅτι ἦταν ἰδιοκτητὰι τῶν μέσων

Η Μ. Μ. Ζ.

τῆς παραγωγῆς τῶν ταινιῶν, καθὼς καὶ τῆς διανομῆς καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν φιλμ, ἦταν ἀπολύτως ἐξοφασμένα κατὰ πάσης ζημίας.

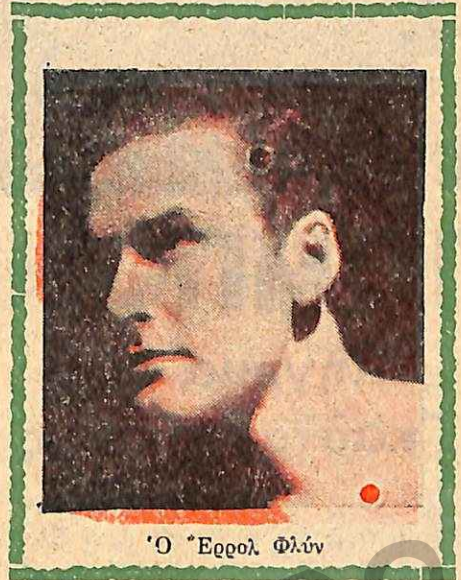
Χάρις στὸ «μπλόκ-μπούκιγκ» αὐτό, ποὺ ἐπέβαλλε στοὺς ἐκμεταλλεὺς τῶν ταινιῶν ν' ἀγοράζουσιν «γονδρικῶς» εἴκοσι ἔξ φιλμ ἀμφιβόλου ποιότητος, μετ' ἀποκλειστικότητος προβολῆς ἐνός ἢ δύο «ὑπερκολλοσσῶν» τῆς ἰδίας φήμας, τὰ μεγάλα τράστ ἦσαν σίγουρα γιὰ τὸ πλεονέκτημα ὅλων τῶν ταινιῶν, ἔστω καὶ ἂν ἦταν κακοτυπωμένες ἢ κακές. Ὁ μόνος κίνδυνος ποὺ διέτρεχαν τὰ πανίσχυρα αὐτὰ τράστ, προήρχετο ἀπὸ τὰ πολὺ μεγάλα φιλμ, τὰ ὁποῖα ἐστοίχιζαν ἄνω τοῦ ἐνός ἑκατομμυρίου δολλαρίων καὶ τὰ ὁποῖα, γιὰ νὰ «εἰσάγουν», θάπρεπε νὰ εἶναι ἀληθινὰ ἀριστοτεχνήματα.

Λοιπὸν: Ὁ ἐλεύθερος συναγωνισμός, χωρὶς τοῦ ὁποῖου ὁ καπιταλισμὸς δὲν ἔχει κανένα νόημα, θεωρεῖται στὴν Ἀμερικὴ ὡς πρᾶγμα ἱερὸν. Ὑπάρχουν νόμοι κατὰ τῶν τράστ, ποὺ ἀποβλέπουσιν στὴν καταπολέμησιν τῶν μονοπωλίων καὶ στὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ.

Καὶ νὰ ποῦ οἱ νόμοι αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ παρναγολῶν τοὺς βασιλεῖς τοῦ 'Αμερικανικοῦ φιλμ. Ἀπὸ τώρα καὶ πέρα τὸ σύστημα «μπλόκ-μπούκιγκ» θὰ πάψῃ νὰ ἔφαρμόζεται.

Κάθε φιλμ θὰ πουλιέται μόνον τοῦ ἀνάλογου μετὰ τὴν δική του ἀξία καὶ δὲν θὰ «πασ-

σάρεται» στοὺς ἐκμεταλλεὺς τῶν ταινιῶν μαζί μετὰ ἄλλα καλλίτερα ἢ χειρότερα. Ἐτσι τὰ στούντιο δὲν θὰ ξεφουρνίζουν τοῦ λοιποῦ πενήντα δύο φιλμ τὸ καθένα τὸν χρόνον, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ βγοῦν καλὰ ἢ ἄσχημα. Θὰ κατασκευάζουν λιγώτερα φιλμ καὶ ὅλα διανεμητά.

Ο 'Ερρολ Ρόλν.

Μετὰ τὴν ἀπαγόρευση ὅμως αὕτη, τὰ στούντιο δὲν θὰ μποροῦν νὰ ὑπόσχωναι στοὺς ἀστέρας ἀστρονομικοὺς μισθοὺς καὶ ν' ἀναλαμβάνουν αὐτὰ ὅλο τὸ βάρος τῶν ζημιῶν ποὺ θὰ προήρχοντο ἀπὸ ἐνδεχόμενες ἀποτυχίες ὀρισμένων ταινιῶν. Κατόπιν τούτου, ἐπεκράτησε ἄλλη σκέψις: νὰ γίνουν οἱ ἀστέρες συνεταιριστοὶ καὶ νὰ συμμετέχουν στὰ κέρδη τῶν ταινιῶν τῶν.

Μέχρι σήμερα μόνον οἱ ἀδελφοὶ Μάρεϊ ἢ Μαϊν Οὐέστερ καὶ ἡ Γκράις Μοὺρ εἶχαν μερίδιαν στὰ κέρδη τῶν φιλμ ποὺ γυρίζουν. Αὐτὸ συνέβαινε, γιατί τὸ εἶχαν ἀξιώσει οἱ ἴδιοι. Τώρα ὅμως τὸ προτείνουν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας οἱ παραγωγοὶ σ' ὅλους τοὺς ἡθοποιούς, πρᾶγμα ποὺ θ' ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς νέας περιόδου στὴν ἱστορίαν τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Ἡ ἀρχὴ εἶναι ἤδη. Ὁ Σάμουελ Γκόλντγουϊν προσέλαβε τὸν διάσημον σεναρίστα Ρόμπερτ Ρίσκιν ὡς συνεταιριστὴν στὰ στούντιό του. Σύμφωνα μάλιστα μετὰ τὸ συμβόλαιον ποὺ ὑπέγραψαν, ὁ Ρί-

σκιν δὲν θὰ συμμετέχῃ μόνον στὰ κέρδη τῶν ταινιῶν ποὺ θὰ δημιουργῇ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ μερίδιον κέρδους καὶ σ' ὅλα τὰ φιλμ τῆς εταιρίας Γκόλντγουϊν ἀνεξαρτήτως ἂν ἔγραψε αὐτὸς ἢ ἄλλος τὰ σενάρια.

Σχετικῶς ὁ Γκόλντγουϊν προέβη στὶς ἐξῆς δηλώσεις: — Ἐγὼ τὴν πεποίθησιν ὅτι μετὰ τὸ νέο αὐτὸ σύστημα οἱ ταινίες μας θὰ εἶναι ὅλες καλές, γιατί οἱ συνεργάτες μου θάχουν προσωπικὸ συμφέρον γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τους.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Μάϊκρον Σέλτσνικ, πράκτωρ καὶ ἀδελφὸς τοῦ γνωστοῦ παραγωγῶν ταινιῶν Δαβὶδ Σέλτσνικ, διοργανώνει μιὰ σειρά ἀνεξαρτήτων κινηματογραφικῶν συγκροτημάτων, ὅπου θὰ συνεργασθῇ μετὰ τοὺς καλυτέρους σκηνοθέτας τοῦ Χόλλυγουντ, κατὰ τρόπον συνεταιρικόν. Ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς φήμας αὐτῆς συνεκροτήθη κι' ὅλας μετὰ τὴν ἐπωνυμίαν: «Παραγωγαὶ Ἔρνεστ Λοῦμπιτς καὶ Σία».

Μόλις θὰ λήξῃ τὸ συμβόλαιόν του μετὰ τὴν Παραμάουντ, ὁ Λοῦμπιτς θ' ἀρχίσῃ νὰ παραγάγῃ φιλμ γιὰ τὴ δική του φήμα, τὰ ὁποῖα θὰ διανεμῶνται ἀπὸ τοὺς «ἠνωμένους Καλλιτέχνες» καὶ τῶν ὁποίων τὸ κόστος δὲν θὰ ὑπερβαίῃ τῆς 150.000 δολλαρίων. Μέχρι σήμερα ὁ μέγας σκηνοθέτης ἐγύριζε φιλμ ποὺ στοίχιζαν ἄνω τοῦ ἐνός ἑκατομμυρίου δολλαρίων. Πῶς θὰ μπορέσῃ τώρα νὰ παραγάγῃ φιλμ μετὰ 250 χιλιάδες δολλάρια μόνον; Ἀπλοῦστατα: Μὲ τὸν περιορισμὸν τῶν μισθῶν εἰς τὸ μίνιμουμ καὶ μετὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν ἡθοποιῶν στὰ κέρδη.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀναμένουν μετὰ σὺν κίνησιν τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπαναστάσεως. Ἐν τῷ μεταξύ, διασκεδάζουσιν μ' ἓνα μικρὸν ἀστέρα, καινοφανή, ποὺ βιδίξε ἀσφαλῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς Σίρλεϊ Τέμπλ. Πρόκειται γιὰ τὸν μικροσκοπικὸν Τόμ Κέλλυ, ποὺ πρωταγωνιστεῖ μετὰ ἀφάνταστη ἐπιτυχίαν στὸ ἔργο «Οἱ περιπέτειες τοῦ Τόμ Σάουερ», τοῦ ὁποῖου τὸ σενάριον ἔχει ληφθῇ ἀπὸ τὸ δώδεκον μυθιστόρημα τοῦ Μάρκ Τουάιν. Ὁ Τόμ Κέλλυ προέρχεται ἀπὸ φτωχὴ οἰκογένειαν καὶ μέχρι σήμερα ἔπρεπε ἐπιλόχῃ στὴ γειτονίαν. Τώρα ὅμως κερδίζει 500 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, μένει σ' ἓνα κουκλίστιον

κο ἐξοχικὸ σπίτι καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ ὁ μόνος του φίλος εἶναι ὁ ἐπίσης μικροσκοπικὸς σὺν ἀδελφὸς τὸν Φόρνετ Μπαρτέλεμ, μετὰ τὸν ὁποῖον πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ γυρίσῃ μὲτὰ τὸν ἐνσὸς φιλμ.

Ο ΦΑΚΟΣ

Πριν γίνη διασημός, αϊοδός της όπερας, η Πωλέττα Ντονατάν είχε γνωρίσει μέρες μεγάλων στερήσεων.

Για να κερδίξη το ψωμί της, ζωγράφιζε άμπαζούρ, βεντάγιες, καταλόγους φαγητών μεγάλων ρεστωράν και κουτιά χαρτοπλαστικών. Η δουλειά, όμως, αυτή που απαιτούσε ώρες, κόπο και κάποια έμφυτη ικανότητα, δεν πληρωνόταν όσο άξιζε. Τα καπάκια των κουτιών που ζωγράφιζε, για λογαριασμό του μεγάλου χαρτοπλαστικού «Ρεζάνς» και που παρίσταναν διάφορες είδωλλιακές σκηνές της εποχής των τροβαδούρων και των Μεγάλων Λουδοβίκων, δεν της απέφεραν παρά μανάχα τριάντα πέντε λεπτά την ώρα. Είναι άληθεια ότι το φράγκο ήταν γερό εκείνη την εποχή. Την ίδια, όμως, εκείνη εποχή, οι εργαζόμενοι δεν έπληρωνον-ο όσο έπρεπε κι' επί πλέον δεν είχαν πάντοτε δουλειά.

Κουρασμένη από τη ζωή αυτή των στερήσεων που δεν της επέτρεπε να τρώγη όσο πεινούσε και να ντύνεται σύμφωνα με το γούστο της, η Πωλέττα παρυσιάσθηκε μία μέρα σ' ένα θέατρο, που ζητούσε νέες και όμορφες χορίστες.

Νέα; Ήταν και με το παραπάνω. Όμορφη; Της πώλεσαν οι άνδρες και ο καθεύκτης. Κορίτσα; Ήξερε ότι η φωνή της ήταν γλυκειά και δροσερή. Όσο για μουσική, την είχε μάθει στο πατρικό της σπίτι, πριν ο πατέρας της αυτοκτονήσει εξ αιτίας της οικονομικής του καταστροφής, πόνχη που έκανε και τη μητέρα της, να κατεβή πρόωρα στον τάφο.

Μόλις μπήκε στον σκοτεινό διάδρομο του θεάτρου, από τον όποιον έμπαιναν οι άριστοι στα παρασκήνια, η Πωλέττα έφερε το μαντίλι στη μύτη της. Ή μυρουδιά της κόλλας και των μουχλιασμένων σκηνικών ήταν άφορητη. Προχώρησε, όμως, η Πωλέττα και πλησίασε στο δωμάτιο της θυρωρού, μιάς γρηάς κουκουδάγιας, τριγυρισμένης από έναν μικροσκοπικό ζωολογικό κήπο: Γάτες, σκυλιά, καναρίνια, χελώνες και μυίγες...

—Α! Έρχεσαι για το κόρο, μικρούλα μου; φώναξε η γοη με στριγγιά φωνή. Θάπρεπε να ζυγνήσεις πιο νωρίς! Τριάντα έχουν έλθει πριν από σένα! Περιμένουν όλες επάνω. Θ' ανέβης στο πρώτο πάτωμα. Θά πάρεις τον δεξιό διάδρομο. Ύστερα θά στρίψης άριστερά και θά σταματήσεις σε μία πόρτα που γράφει «Γενικός Διευθυντής». Θά ζητήσεις τον κύριο Έμιλ.

Η Πωλέττα σκαρφάλωσε σε μία στενή σκαβαλισμένη σκάλα και βοήθησε σ' ένα διάδρομο. Γεμάτο από υποψήφιες χορίστες. Η άγγελία μιλούσε για νέες

Η ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑ

Διήγημα του Γκαστόν Ντερύς

και όμορφες χορίστες. Άλλοίμονο! Οι περισσότερες απ' αυτές που είχαν έλθει, δεν ήταν ούτε νέες, ούτε όμορφες. Η όροσιά της Πωλέττας έκανε πολλές να παρασβήσουν από ζήλεια.

Καθώς η κοπέλλα έκανε να προχωρήσει στο βάθος του διαδρόμου, την εμπόδισαν, λέγοντας με κακία πως έπρεπε να περιμένη τη σειρά της.

Αναγκάστηκε να περιμένη. Άλλ' η εξέταση δεν διαρκούσε πολύ κι' έτσι, πολύ γρήγορα, η Πωλέττα βρέθηκε στο γραφείο του «Γενικού», μπροστά σ' έναν τύπο με μορφή μπουλντόγκ, που της είπε:

—Σήκωσε τὰ φουστάνια σου!

—;;;

—Δεν θά σέ φάω, κοπέλλα μου! Ξανάπε ο άλλος, με θυμό. Θέλω να δω τις γάμπες σου... Δεν είναι μοναστήρι εδώ...

Με πρόσωπο καταπόρφυρο από τη ντροπή, η Πωλέττα σήκωσε τη φούστα της.

Ο κ. Έμιλ έκανε μία γκριμάτσα ευχαριστήσεως και ρώτησε:

—Εξέρεις να τραγουδήσ;

—Έχω πάει μαθήματα μουσικής...

Λένε πως έχω καλή φωνή...

—Αυτό θά το δούμε... Τι ξέρεις να τραγουδήσεις;

—Τις «καμπάνες» από τη Λακνέ...

—Τί; Πώς; Ξέρεις από βοκαλίζ; είπε ο κ. Έμιλ, αναπνώνοντας από το κάθισμά του.

Μία άλλη φωνή ακούσθηκε πίσω από ένα πάλιο:

—Δεν τώχω αυτό το κομμάτι.

—Τό ξέρω απ' έξω, είπε η Πωλέττα.

τα... Μπορώ ν' άκου-

πανάω μόνη μου... Όταν η Πωλέττα τελείωσε το δυσκολώτατο αυτό κομμάτι ο κ. Έμιλ την πλησίασε και τη συνεφέρη, λέγοντάς της ότι άξιζε για πολύ καλύτερη τύχη. Ύστερα την έβαλε να του διηγηθή την ιστορία της και στο τέλος της έδωσε μία συστατική επιστολή για τον πανίσχυρο τότε συνθέτη και διευθυντή ορχήστρας Ζακεμό.

Έξη μήνες αργότερα, η Πωλέττα ντεμπούταριζε στην Όπερα. Έχουν περάσει από τότε δώδεκα χρόνια. Και η κρουστάλλινη φωνή της άφρακτα αυτής σοπράνο, εξακολουθεί να θριαμβεύει σ' όλες τις σκηνές του πλανήτου.

Η Πωλέττα είναι σήμερα τριάντα χρονών και δεν είναι ευτυχεμένη. Όστόσο, είναι γεμάτη δόξα, ύπαινο-ρεύει στους διευθυντές τους θρούς της, είναι όμορφη, πλούσια... Της λείπει, όμως, κάτι: Ο έρωτας.

Πολλοί την έχουν πολιορκήσει ως τώρα. Όλοι, όμως, έκαναν μεταστροφή. Κι' ο μόνος που έπιμένει, είναι ένας νεαρός άεροπόρος, που κινδυνεύει κάθε μέρα τη ζωή του σε τολμηρές ακροβασίες και ρίχνει το ένα μετά το άλλο, όλα τὰ ρεκόρ.

Μαζί του, η Πωλέττα θά περνούσε μερικές εβδομάδες αληθινής εσύγχιας... Έξ' άλλου, πλάι στον επικίνδυνο αυτόν έρωτα, η Πωλέττα έδωσε την απλή και γαλήνια τρυφερότητα ενός άνδρος της ίδιας μ' αυτήν ηλικίας, που την έλάτρευε από καιρό, χωρίς να μπορεί να την κατέκτησει.

Καθώς η Πωλέττα δίσταζε μεταξύ των δυο αυτών αποφάσεων, μπήκε μέσα η καμαριέρα και της έφερε ένα πακέτο. Ήταν το καθημερινό δώρο του δεύτερου θανμαστου της...

Επάνω στην επίγερση ετικέττα του πακέτου, η Πωλέττα διαβάζει τη μάκα του χαρτοπλαστικού Ντούκ. Μία μπουμπονιέρα του Ντούκ! Τό δώρο αυτό της φέρνει μακρινές, μισοσβυμένες αναμνήσεις, από τον παλιό καιρό που ζωγράφιζε τα κουτιά των χαρτοπλαστικών. Σχίζει το περιτύλιγμα κι' άμέσως μπήγει μία φωνή!

Μά υπάρχουν ακόμα κουτιά που τ' έχει ζωγραφίσει αυτή; Τόσα και τόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε...

Τελείωσε. Πήρε την άποράσι της. Η καρδιά της θ' αποκοούση την περιπέτεια. Θά σφίξη την καρδιά της και θ' αποδεχθή τις προτάσεις του άλλου.

Και όμως, στη σκέψη αυτή, αισθάνεται κάτι να την σφίγγει. Νομίζει πως ο κόσμος γύρω της σκοτεινιάζει.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΡΥΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΥΡΟΥ ΜΠΑΛΙΔ

ΜΙΣΕΛ ΕΠΟΥΙ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Πριν πεδάνω...

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ, που συνεκλόνισε προ έτών τη Σκότλαντ Γουάρντ κι' έγινε γνωστή σ' ένα μικρόν κύκλο δημοσιογράφων με το όνομα «Τό μυστήριο του μαύρου μπαούλου», έχει πολλές πτυχές άγνωστες ακόμα στο πολύ κοινό. Και αν επιχειρώ τώρα, στα βαθιά μου νεράματα, να φέρω στη δημοσιότητα κάθε τι που γνωρίζω για την πολύκροτη αυτή υπόθεση, το κάνω γιατί είμαι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που γνωρίζει όλες τις λεπτομέρειες και όλα τὰ στοιχεία του μυστηρίου.

Μην νομίζετε ότι κοκορεύομαι γι' αυτό. Ή τύχη με βοήθησε να λύσω το δύσκολο άνιγμα του μαύρου μπαούλου. Έτσι, με το βιβλίο μου αυτό που βιάζομαι να το τελειώσω, όσο έχω ακόμα τὰ μάτια μου ανοιχτά, θ' αποδείξω για μίαν άκόμη φορά, μ' ένα γυπτητό κι' αβθεντικό παράδειγμα ότι και οι σατανικότεροι ακόμα συνδυασμοί των έγκλημάτων έχουν πάντοτε ένα άσθενές σημείο, που επιτρέπει στη δικαιοσύνη να επέμβη άποτελεσματικά και ν' αποκαταστήσει το κράτος του νόμου.

Η άφήγηση μου θά'νε άπληλλαγμένη από κάθε οητορικό σχήμα κι' από κάθε λογοτεχνικό άνθος. Ούτε όμως θά'νε ξηρή και στεγνή, σαν τις άναφορές των γωροφυλάκων. Τό έ-πάγγελλια του ντετέκτιβ τό έξήσκησα μόνον επί 18 μήνες κι' έτσι δεν πρόφτασα να πάρω τό ύφος των άστυνομικών.

Τό κύριο έπάγγελλιά μου ήταν άλ-λο. Κάποια μέρα όμως, έβασα τη θέση μου και για να μην πεθάνω της τεινές δέχτηκα να προσληφθώ στην υπηρεσία ενός γραφείου πληροφοριών, άσχολουμένου με παρακολούθησεις προσώπων, με άναζητήσεις κληρονόμων και με διάφορες άλλες έ-ρευνες.

Άγαπούσα τρομερά τό περιπετειώδες αυτό έπάγγελλιά, που άπαιτεί έξυπνάδα και τάκτ, και έινε λυπηρό που δεν τό άκολουθήσα από μικρότερος. Έχω την έντύπωση ότι, θά πετύχαινα και θά διέπρεπα, όπως φαίνεται άλλωστε από τον ρόλο που έπαιξα στην υπόθεση που θά σας ά-φηνήθω.

—

Έφτά παρά τέταρτο στο σταθμό

του Βορρά. Τό Έξπρές του Καλαί μόλις είχε φθάσει. Οι ταξιδιώτες, Άγγλοι, ως επί τό πλείστον, συνωθούντο στη μεγάλη αίθουσα του τελωνείου, για τον άπαραίτητο έλεγχο των άποσκευών.

Έγώ, χάρις στη μικρή βαλιτσούλα που είχα στο χέρι, κατέβηκα εκ των πρώτων από την άμαξοστοιχία και μπορούσα να κινούμαι έλεύθερα. Όστόσο δεν άπεμακρύνθην από τό τελωνείο, μ' όλο που ή επιθεώρησης της βαλίτσας μου είχε γίνει ά-μέσως, γιατί ήμουν άναγκασμένος να παρακολουθώ ένα νεαρό ζευγάρι. Άνυπόπτα τὰ δυο έρωτευμένα πιστούνια γελοούσαν με τους τελωνειακούς που σκάλιζαν τὰ ρούχα μέσα στις βαλίτσες και ούτε καν τους πεονούσε από τό γού ότι βρισκόμουν διαρκώς κοντά τους, σαν προστάτης άγγελος.

Σίγουρος ότι ο έλεγχος θ' άρνούσε να τελειώση και ότι συνεπώς δεν διέτρεχα τον κίνδυνο να γάσω τους δυο έρωτευμένους, άρχισα να γα-ζεύω με τό πλήθος των έπιβατών, που οι περισσότεροι έκνευρισμένοι από τό ταξίδι, γκρίνιαζαν τρομερά με τους τελωνειακούς. Τότε άκριβώς πρόσεξα τη γρηά κυρία με την κόρη της, που ήταν γραφτό να παίξουν τόσο άπίστευτο ρόλο στην υπόθεση του μαύρου μπαούλου.

Οι δυο γυναίκες στεκόντανε μπροστά σ' ένα τεράστιο βουνό από βαλίτσες και μπαγκάζια, περιμένοντας την έπίσκεψη των έλεγκτών. Σε λίγο τις έπλησίασε και μία καμαριέρα, που άρχισε να μιλά με μεγάλο σεβασμό. Ήταν φανερό πως οι διατυπώσεις του τελωνείου προκαλούσαν μεγάλη δυσφορία στην πιο ήλικιωμένη από τις δυο γυναίκες, μία κυρία πληθωρική, ίσαμε πενήντα χρονών, που γειρονομούσε δεξιά και άριστερά, έκδηλωνώντας μεγαλόφωνα την άνυπομονή της. Ά-φού άλλάξε μερικά λόγια με την καμαριέρα της, η κυρία στράφηκε προς την κόρη της, λές κι' ήθελε να την έπικαλεσθή ως μάρτυρα της ά-τελειώσε της και άρχισε κατόπιν να φωνάζει τους τελωνειακούς με κωμικές κραυγές, μ' έπιφωνήματα και στεναγμούς. Η κόρη της άντι-θέτως, μία κοπέλλα ψηλή και διόρ-φη, με μεγάλα μαύρα μάτια, φαίνόταν περισσότερο έκνευρισμένη από την ταρχαγή της υπέρας της, παρά από την καθυστέρηση στο τελωνείο.

Καθώς είχα σταθή κοντά τους, την άκουσα να λέγει στη μητέρα της:

— Έλα τώρα, μαμά. Κάνε λίγη ύπομονή. Σε πέντε λεπτά όλα θά τελειώσουν. Ήσυχασε!

— Έν πάση περιπτώσει, Έδιθ, στέναξε η μητέρα, έλπίζω ότι δεν θά επιχειρήσουν ν' άνοίξουν τό ά-παίσιο αυτό μαύρο μπαούλο σου! Τι βάσανα, Θεέ μου!

— Μη φοβάσαι, μαμά. Θά τοῦ-πω τό έχει μέσα ρούχα μεταχειρι-σμένα και δεν θά τό άνοίξουν. Συ-νεπώς μήν...

Δεν είχε ακόμα τελειώσει τη φράση και πλησίασε κάποιος τελωνειακός.

— Έχετε να δηλώσετε τίποτε; ρώ-τησε κυττάζοντας τη μητέρα.

Η γρηά είχε κι' άλλες άνοίξει τη μικρή βαλιτσούλα που κρατούσε στο χέρι της και άρχισε ν' άναστα-τώνη τό περιεχόμενο. Σε γαλλικά μάλλον άπταιστα, άπήντησε:

— Ω, τίποτε σχεδόν!... Δηλαδή... Νά, ένα μπουκάλι κολώνια, άλλ' όπως βλέπετε είναι άποσφραγισμένο... Κι' αυτό εδώ είναι ίρλανδικό ούισκυ. Τι έχω ακόμα; Τίποτα! Α, νά!... Μία λίβρα τσάι του Σούσογκ, που δεν τό βρίσκω, ξέρετε, εύκολα στο Παρίσι.

Ο τελωνειακός άκούσε άπαθής τη φλυαρία της γρηάς. Ύστερα έρριξε ένα νάβρο βλέμμα προς τό βου νό με τις άποσκευές και δείχνοντας μία μεγάλη πέτινη βαλίτσα, με γω-νίες μεταλλινές, είπε:

— Άνοίξτε αυτήν εδώ!

Ύστερα, ρίχνοντας τό βλέμμα του πιο πέρα, προσέθεσε:

— Κι' αυτό εκεί!

Κι' έδειξε με τό δάκτυλο ένα μεγάλο μαύρο μπαούλο, τετράγωνο, που ήταν δεμένο με τριχίες.

— Ω, όχι αυτό, σας παρακαλώ! σφώναξε η γρηά Άγγλίδα με γειρο-ναμίες διαμαρτυρίας. Θά δυσκολευ-τούμε πολύ να λύσουμε τους κόμ-βους! Τά δέσαμε με τριχιά γιατί η κλειδαριά δεν φαίνόταν και τόσο σί-γυρη!

Ο τελωνειακός δεν άπήντησε. Ο άγχοφόρος που ήξερε τας διατυπώ-σεις, έβαλε γέρι στον κόμβο των σχοινιών. Βρισκόμουνά τόσο κοντά, ώστε μπόρεσα να περιεργασθώ με όλη μου την άνεση τό σχήμα του κόμβου αυτού.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, η κόρη πλησίασε προς τό μέρος του τελω-νειακού και είπε:

— Δεν μπορείτε να διατάξετε τό άνοιγμα όποιασδήποτε άλλης βαλί-τσας; Θά σας τό γρωστούσα ως χά-

ρη! Πώς νά λυθῇ τώρα αὐτό τὸ σγινί;

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε καὶ μὲ τὸ γλυκύτερο ὕφος τοῦ κόσμου, ἀπὴν τις:

— Λυποῦμαι πολὺ, δεσποινίς, ἀλλ' ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίγουμε ὅλες ἀνεξαιρέτως τίς ἀποσκευὲς ἢ ὅποια θελήσουμε. Μιά πού εἶπα ν' ἀνοιχθῇ αὐτὸ τὸ μπαούλο, δὲν μπορῶ τώρα ν' ἀνακαλέσω τὴ διαταγή!

Καὶ προχώρησε πρὶν πέρα. Τότε ἡ κοπέλλα κουρδισμένη προφανῶς ἀπὸ τὴν ἀρνηση τοῦ τελωνειακοῦ, ἐστράφη πρὸς τὴ μητέρα της, λέγοντας μὲ θυμὸ:

— Σοὺ τὸ εἶχα πῆ, μαμά, ἀλλ' ἐσύ ἐπέμενες στὸ Λονδίνον νὰ δέσωμε αὐτὸ τὸ μπαούλο μὲ τριχιά. Δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπαραίτητο τὸ σγινί. Τουναντίον ἐκίνησε τίς ὑποψίες!

— Ἐπέμεινα γιατί ἔτσι μὲ συμβούλευαν! ἀπάντησε ἡ γρηά, πού παρακολουθοῦσε κείνη τὴ στιγμή μὲ συντριβὴ τὸ ἀνακάτωμα τῶν μεταξωτῶν τῆς ἀσπρорρούχων τῆς πέτσινης βαλίτσας.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ μὲ διεσκέδαζε τρομερά. Καὶ ρίχνοντας κάθε τόσο λοξὲς ματιές πρὸς τὸ μέρος τῶν πισσινῶν, πού εὐτυχῶς ἀργοῦσαν νὰ τελειώσουν μὲ τίς διατυπώσεις τοῦ ἐλέγχου, ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω κοντὰ στὴς δυὸ Ἀγγλίδες, ἑτοιμὸς νὰ τίς βοηθῶ ἂν παρίστατο ἀνάγκη. Ἐν τῷ μετὰξὺ, ὁ ἀγθοφόρος κατάρθωσε νὰ λύσῃ τὸν κόμβο καὶ ὁ τελωνειακὸς πού ξαναγύρισε, εἶπε:

— Δώστε μου τώρα τὰ κλειδιά! Ἡ κοπέλλα ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μεγάλον κρόικο μὲ κλειδιά καὶ ξεχώρισε τὸ κλειδὶ τοῦ μπαούλου:

— Αὐτὸ εἶνε! εἶπε. Ὁ ἀγθοφόρος τὸ πῆρε καὶ τῶβαλε στὴν κλειδαρότρυπα. Τὸ ἔστρεψε δεξιὰ, ἀριστερά. Τίποτε! Ἡ κλειδαριά δὲν ἀνοίγει.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ κλειδὶ τοῦ μπαούλου! εἶπε ὁ ἀγθοφόρος.

Κι' ἐπεχείρησε νὰ βάλῃ ἄλλο κλειδί. Ἀλλ' ἡ κοπέλλα δὲν τὸν ἄφησε. Μὴ βάζετε ἄλλο κλειδί! εἶπε. Θὰ μοῦ καταστρέψετε τὴ κλειδαριά. Τὸ καλὸ κλειδὶ εἶνε κείνο πού σὰς ξεγυρίσει.

Ὁ ἀγθοφόρος ἔκανε μιὰ νέα ἀπόπειρα μὲ τὸ πρῶτο κλειδί. Ὁ τελωνειακὸς ἀνυπομονοῦσε.

— Σπάστε τὴν κλειδαριά! εἶπε τέλος. Δὲν θὰ ξημερωθοῦμε δὴν πέρα! Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀδεία τῶν γυναικῶν, ὁ ἀγθοφόρος, μ' ἕνα σκεπάρνι παρεβίασε κιόλας τὴν κλειδαριά. Ἡ γρηά ἔρριξε κραυγὴ ἀπογνώσεως. Ἡ νέα παρέμενε ἀκίνητη, ὑπεροπτικῇ, ρίχνοντας γύρω της βλέμματα περιφρονητικά.

Παραμερίζοντας τὸν ἀγθοφόρο, ὁ τελωνειακὸς πλησίασε στὸ μπαούλο καὶ σήκωσε μόνος του τὸ καπάκι. Μιά λευκὴ πετσέτα σκέπαζε τὸ περιεχόμενο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφάνεια ἦταν ἀνώμαλη. Ἐπάνω στὴν πετσέτα ἦταν μιὰ κόκκινη μάρκα μὲ τὰ ἀρχικά: Ε. Ρ.

Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους τράβηξε τὴν πετσέτα. Περίεργος νὰ δῶ τί εἶχε τέλος πάντων οὐτὸ τὸ μπαούλο, πλησίασε περισσότερο. Εἶδα ἕνα μαῦρο ὄγκον, διπλωμένον στὰ δύο. Ἐνα μεγάλο δέμα, σίγουρα, τυλιγμένο σὲ μαύρα ὑφάσματα. Ἀλλ' ὄχι: Ἐνα ἀνθρώπινο σῶμα! Τὸ σῶμα μιᾶς μαυροφορεμένης γυναικας!

Ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ

Τὸ μυστικὸ τοῦ μαύρου Μπαούλου

φριχτὴ στιγμὴ τοῦ τρόμου καὶ τῆς καταπλήξεως. Καὶ τώρα ἀκόμα πού γράφω αὐτὲς τίς γραμμές, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸ χέρι μου τρέμει.

Τὸ πῶμα, διπλωμένο καθὼς ἦταν τόσες ὥρες μέσα στὸ μπαούλο, μὲ τὸ σγινί στὰ γόνατα, τὸν κορμὸ κυρτωμένο καὶ τὰ χέρια σταυρωμένα, εἶχε πάθει πλήρη ἀκαμψία καὶ χρειάστηκε νὰ καταβληθῇ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὸ μπαούλο. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὰ χέρια ἐκφράσαν πού μᾶς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουμε.

Γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ φοβερά αὐτὰ μὰτια ὁ ἀνθοφόρος σκέπαζε τὸ κεφάλι μὲ τὴν πετσέτα καὶ πιάνοντας τὸ πῶμα ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνας, τὸ στήριξε μὲ τὴν πλάτη στὰ πλευρὰ τοῦ μπαούλου. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὰ χέρια ξεσταυρώθηκαν, οἱ σφιγμένες γροθιές ἀνοίξαν κι' ἀκούσαμε ἕναν ἐλαφρὸ κρότο, σὰν ἐκείνον πού ἀκούεται ὅταν πέφτῃ κάποιον ἀντικείμενο πάνω σὲ γυαλί. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, ἔσκυψε καὶ πῆρε τὸ πραγματάκι πού ἔπεσε. Ἦταν ἕνα πελῶριο διαμάντι!

Ἡ νεκρὴ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα διαμάντι. Ὁ τελωνειακὸς ἀνοίξε καὶ τὸ ἄλλο τῆς χέρι καὶ βρῆκε ἀκόμα ἕνα διαμάντι, μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο! Χρειάστηκε νὰ καταβάλῃ μεγάλη προσπάθεια, γιὰ ν' ἀποστρέψῃ τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ σκηνὴ καὶ νὰ κυττάξω νὰ δῶ τί γινότανε γύρω μου. Ἡ γρηά εἶχε σωριαστῇ χάμω, λιπόθυμη. Ἡ κόρη τῆς ἀκίνητὴ σὰν μάρμαρο, μὲ τὰ χέρια κατὰσπρα, εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια της στὴν πεθαμένη. Γύρω μας εἶχε συγκεντρωθῇ ἕνα πλήθος περιέργων. Ἰταλὺες φρίκης, οἱ κτοῦν καὶ ἀπειλὲς ἀκούγονταν ἀπ' ὅλες τίς μεριές. Τὸ ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὸ γιὰ νὰ δῇ.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε! εἶπε ἕνας ἀνώτερος τελωνειακὸς μὲ τρία γαλόνια, πού εἶχε καταφθάσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος.

Κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ καλέσουν τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σταθμοῦ καὶ νὰ τηλεφωνήσουν στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Οἱ ἀστυνομικοὶ κατέφθασαν, ἐξεκένωσαν τὴν αἵθουσα καὶ συνέλαβαν τίς δύο γυναῖκες, τίς ὁποῖες ὡδήγησαν στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο τοῦ Σταθμοῦ. Λέγοντας ὅμως «ὡδήγησαν», χρησιμοποίησάν τινος λόγου. Γιατί ἡ γρηά, λιπόθυμη πάντοτε, μετεφέρθη μὲ φορεῖο. Ἡ κόρη τῆς, ἀντιθέτως, δὲν εἰδείνε καμμιὰ λιποθυμία καὶ πέρασε πλάι μου, ἀγέρωχη πάντοτε. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀστυφύλακες. Μὴν μπορώντας καὶ γὰρ νὰ παραμελήσῃ τὸ καθήκον μου, ἔτρεξα πίσω ἀπὸ

τὰ δυὸ πισσινῶνα μου καὶ τὰ πρόφτασα τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού ἔμπαιναν σ' ἕνα ταξί, γιὰ νὰ τοὺς ἐδηγήσῃ σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς ἀνοικτοῦς ὁδοῦ τοῦ Σηκουάνα.

Καθὼς ἔτρεχα πίσω τοὺς μὲ ἄλλο ταξί, προσπαθοῦσα ν' ἀποτυπώσω στὴ μνήμη μου ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς μακάβριας σκηνῆς πού εἶχα παρακολουθήσει πρὶν λίγη ὥρα. Μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τίς λεπτομέρειες, ἦταν καὶ μιὰ πού πιστεύω ὅτι μόνον ἐγὼ τὴν εἶχα προσέξει. Ὁ κόμβος τῆς τριχιάς πού περιέβαλλε τὸ μαῦρο μπαούλο, ἦταν δεμένους ἀπὸ ἀνθρώπων ἀριστερόχειρα. Ἦμιον ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτὸ, γιατί στὰ μικρά μου χρόνια, μὲ τὴν ιδέα ὅτι θὰ γινόμουν ναυτικός, εἶχα μάθει καλὰ τὴν πολύπλοκὴ τέχνη πού περιλαμβάνει ἑκατὸν τὸς τοὺς τρόπους δεσίματος σχοινίων καὶ σπάγγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

Γὰ ψέμματα τῆς Ἑδιθ

Ἀφοῦ βεβαιώθηκα ὅτι οἱ δυὸ νεαροὶ φυγάδες, τοὺς ὁποῖους παρακολουθοῦσα, ἔγκατεστάθησαν στὸ ξενοδοχεῖο, ἔστειλα ἕνα καθησυχαστικὸ τηλεγράφημα στοὺς γονεῖς των καὶ βγῆκα νὰ κάνω μιὰ βόλτα στὰ βουλεβάρτα. Ἡ ὑπόθεσις πού μ' εἶγε φέρε στὸ Παρίσι δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα. Ὁ νεαρὸς ἦταν γυιὸς ἐνὸς βασιπλουτοῦ πολιτικοῦ. Ἡ φιλεναδόουλα τὸν ἦταν κι' αὐτὴ ἀπὸ εὐπορὴ οἰκογένεια καὶ πολὺ μορφωμένη. Ἀσφαλῶς, στὸ τέλος, οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων θὰ συμφωνοῦσαν νὰ τοὺς παντρεύουν, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

Ἐκεῖνο πού μ' εὐχαριστοῦσε ἰδιαίτερος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις ἦταν ὅτι μοῦδινε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Παρίσι γιὰ μιὰ πολυήμερη ἰσως διαμονή καὶ μ' ἐλευθερίαν δράσεως σχεδὸν ἀπόλυτη.

Ἔτσι, ὑπόρρεα ν' ἀσπληθῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὸ μυστήριο τοῦ μπαούλου, πού ἀνοίχτηκε στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρά.

Τὴν παράξενη ὑπόθεσις, ἀλήθεια! Δυὸ Ἀγγλίδες, μὲ ἐμφάνιση ἀξιοσεβαστῇ, ἔργοντα ἀπὸ τὸ Λονδίνον στὸ Παρίσι, μὲ μιὰ καμαριέρα καὶ μ' ἕναν ἐπιβλητικὸν ὄγκο ἀποσκευῶν. Καὶ νὰ, μέσα σ' ἕνα μπαούλο, τὸ πῶμα μιᾶς γυναίκας, πού κρατεῖ στὰ χέρια της δυὸ διαμάντια!

Ἐγκλημα, ἀσφαλῶς. Αὐτὸ ἦταν ὀλοφάνερο. Δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ἐγκλημα... Ἀλλὰ μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο ἐγκλημα, κάθε ντετέκτιβ, ἄξιος τοῦ ὀνόματός του, ὑποβάλλει στὸν ἑαυτὸ του ἕνα πληθὸς ἀπὸ ἐρωτήματα, διερωτώμενος κυρίως θ' ἀνέκη σ' αὐτὸν ἡ δόξα τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ δολοφόνου. Κατ' ἀρχάς, δὲν ἀσπληθίζεται τόσο μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος ὅσο μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ ἐνόχου. Κι' αὐτὸ εἶνε φυσικό. Τὸ πῶμα τῶναι στὰ χέρια του, μπορεῖ νὰ τὸ ἐξετάσῃ, νὰ τὸ φωτογραφήσῃ. Ἀργὰ ἡ γρηγόρα θὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του, τὴν ἡλικία του, τὴν καταγωγὴν του. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸν δολοφόνον καὶ κάθε καθυστέρηση ἀστυνομικῆς ἐνεργείας ἀπαραβάνει εὐνοϊκῇ γι' αὐτόν, γιατί τοῦ διευκολύνει τὴν ἐξαφάνισιν.

Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπέδιδα μεγαλῦτερη σημασία στὶς δυὸ ταξιδιώτριες, παρὰ στὴν ταυτότητα τῆς πεθαμένης

πού βρέθηκε μέσα στὸ μπαούλο.

Ἀλλὰ τί μποροῦσα νὰ ξέρω ἐγὼ, ἕνας ἀπλὸς θεατῆς, γιὰ τίς δυὸ αὐτὲς Ἀγγλίδες; Τίποτε! θὰ πῆτε ἴσως. Κάτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει. Τὰ ὀνόματά τους πάντως, ἢ τουλάχιστον τὰ ὀνόματα μὲ τὰ ὁποῖα ἐμφανίζοντο. Εἶχα διαβάσει πράγματι ἑπάνω στὰ μπαγκάζια τοὺς τίς ἐτικέτες πού ἔγραφαν: ΚΥΡΙΑ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΙΜΠΚΙΝΣΟΝ. Ἀπὸ Λονδίνου εἰς Παρίσιους. Ἡ γρηά κυρία λοιπὸν ὀνομάζετο Σίμπκινσον, καὶ εἶχε ἀφήσει τὸ Λονδίνον μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἐπὶ πλέον ἔξερα ἡ ὑπέθετα, ὅτι μητέρα καὶ κόρη μὲ τίς ἀποσκευές των εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσα στὶς 11 τὸ πρωὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας.

Εἶχα παρευρεθῇ τέλος σ' ὅλη τὴ σκηνὴ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος καὶ τὴν ἀνακαταστάσιν. Τὸ πρῶτο ἐρώτημα πού ὑπέβαλα στὸν ἑαυτό μου ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Εἶνε δυνατόν, εἶνε λογικόν, νὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς τίς δυὸ γυναῖκες, στὶς ὁποῖες ἀνῆκε τὸ μπαούλο;

Ἡ γρηά μοῦ φάνηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας. Εἰς βάρος της δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἕνα γεγονός, ἀρκετὰ σοβαρὸ ὅμως: Ἡ φράσις πού τῆς εἶχε ψιθυρίσει ἡ κόρη της: «Σοὺ τὸ εἶχα πῆ, ἀλλ' ἐσύ ἐπέμενες στὸ Λονδίνον, νὰ δέσωμε αὐτὸ τὸ μπαούλο μὲ τριχιά. Δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπαραίτητο τὸ σγινί. Τουναντίον, ἐκίνησε τίς ὑποψίες!».

Ἰσὼς ἡ φράσις αὐτὴ νὰ μὴν εἶχε παρὰ σημασίαν ἐντελὸς κοινῇ: τὴν ἐνόχλησε τοῦ τελωνειακοῦ ἐλέγχου. Ἄν ὅμως τὴν ἔπαιρνε κανεὶς μὲ ἀλλήλῃ σημασίᾳ, βαρύτερη, τότε ἡ γρηά δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν.

Γιὰ τὴν κόρη της, οἱ ἐνδείξεις ἦσαν βαρύτερες. Δὲν ἐσκόπευα βέβαια νὰ βγάλω τόσο γρηγόρα κατὰδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον της. Τὸ μόνο πού μποροῦσα νὰ πῶ γι' αὐτήν, ἦταν ὅτι φαινόταν δυνατὴ, ἀποφασιστικὴ καὶ κλεισμένη ἐρμητικὰ στὸν ἑαυτὸ της. Δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε οὐτὲ αἰσθητικὴ, οὐτὲ ρωμαντικὴ. Ἦταν γυναῖκα ἰσχυροῦ γαρρακτῆρος, μὲ ἀπόλυτὴ αὐτοκυριαρχία. Νὰ τὴν κατηγορήσῃ ὅμως κανεὶς γιὰ ἕνα ἐγκλημα τόσο ἀνιάσιο, θὰ ἦταν πολὺ πρόωρο.

Φυσικά, πολὺ λίγες Ἀγγλίδες ταξιδεύουν μὲ πῶματα μέσα στὰ μπαούλα τους. Ἡ μὲς Σίμπκινσον τῶναι δείξει καθαρά ὅτι ἠθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιθεώρηση τοῦ μεγάλου μαύρου μπαούλου της. Ἡ ἐπιθυμία της αὐτὴ, ἀρκετὰ φυσικὴ σὲ κάθε ἄλλῃ περίπτωσι, γινόταν τώρα ἐξαιρετικῇ ὑποπτη. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἦταν ὅτι εἶχε ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ τὸ κλειδί. Ἐκεῖνο πού εἶχε δώσει δὲν ταίριαζε στὴν κλειδαριά.

Γιὰ ποιὸν λόγο ἐνεργοῦσε ἔτσι; Ἦταν σχεδὸν περιττὸ νὰ τὸ ἀναρωτιέται κανεὶς: Ἡ Ἑδιθ εἶχε προσπαθῇ ἀπεγνωσμένως νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀνοίγμα τοῦ μπαούλου καὶ εἶχε ἐλπίσει πρὸς στιγμὴν ὅτι στὸ τέλος οἱ τελωνειακοὶ θὰ ἔπαυσαν νὰ ἐπιμένουν, περιοριζόμενοι στὸν ἐλεγχο τῶν ἄλλων ἀποσκευῶν. Ἐβεβαίωσε ἐπανειλημμένως ὅτι τὸ κλειδί, πού εἶχε δώσει ἦταν τὸ καλὸ. Εἶχε πῆ ἐν συνειδήσει ψέμματα.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν ψέμματα ἀθώα. Ἐκεῖνος ὅμως, πού ψεύδεται σὲ τέτοιες περιστάσεις, δὲν

μπορεῖ παρὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑποπτος.

Ὅλα στὴν ὑπόθεσις αὐτὴ πού μὲ ἀπασχολοῦσε, μ' ἔκαναν νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ μὲς Σίμπκινσον ἦξερε καλὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ μαύρου μπαούλου. Καὶ μιὰ πού πῆρα αὐτὸ τὸ δεδομένο, ἦμιον ἀναγκασμένος νὰ καταλήξω σὲ συμπεράσματα φοβερά γιὰ τὴ νεαρὴ Ἀγγλίδα.

Ὡστόσο δὲν μποροῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι ἡ μὲς Σίμπκινσον ἦταν ἐνοχος. Κατὰ βάθος, ἦμιον πεπεισμένος περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἐνα πλήθος διαπισθῆσεων πού μὲ πλημμύριζαν, συνηγοροῦσαν ἐναντίον τῶν ἐπιβαρυντικῶν διαπιστώσεων. Μιὰ ἀπὸ τὰς γινόμενα μέσα μου, πού σὸ τέλος μ' ἔκανε νὰ πῶ ὅτι, στὸ κάτω-κάτω, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Κανένα δικαίωμα δὲν εἶχα, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσω μιὰν ἐρρευνα. Κι' ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ τὸ κάνω, θὰ μ' ἔβαλαν ἀμέσως στὴ θέσι μου. Ἀλλὰ πάλι: Ποιὸς σκότωσε αὐτὴ τὴ γρηαία κυρία; Καὶ ποιά ἦταν τὰ αἶτια τοῦ ἐγκλήματος; Μήπως ἦταν ἐτοιμὴ νὰ φύγῃ, σφιγγοντας τὰ χέρια τὰ διαμάντια της, δταν τὸ μοιραῖο χτύπημα τῆς στέρησε τὴ ζωή; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα μὲ βασάνιζαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Ἡ πρώτη ἀνάκρισις

Μετὰ πολλὰς σκέψεις, κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι ἕνας μονάχα τρόπος μοῦδινε τὴν εὐχέρεια νὰ κρατηθῶ ἐνήμερος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις.

Τὰ μάτια τοῦ πτώματος ἦταν ἀνοικτὰ καὶ κύτταξαν μὲ μιὰν ἐκφραση τρόμου.

λίγους μῆνες πρωτῆτερα, εἶχα γνωρισθῇ ἀπὸ λόγους καθαρῶς ἐπαγγελματικούς, μ' ἕναν Γάλλο ἀστυνομικόν. Τὸ γραφεῖο τοῦ Λονδίνου ὅπου ἐργαζόμουν μ' ἔστειλε συχνὰ στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ ἦξερα καλὰ τὰ γαλλικά. Τὴν τελευταία φορὰ πού εἶχα ἔλθει στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα γιὰ μιὰ ὑπόθεσις καταχρήσεως, γνωρίστηκα μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Ἀσφαλείας κ. Ντυμπέρ, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ βοήθησε πολὺ. Δὲν τὸν εἶχα ξαναδῇ ἀπὸ τότε, ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ τρέξω ἀμέσως στὸ γραφεῖο του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μὲ διευκολύνῃ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο.

Τὸν βρῆκα στὸ γραφεῖο του, κοντὰ στὸ Πάνθεον. Μὲ δέχτηκε μὲ μεγάλη ἐνκαρδιότητα. Δὲν ἦξερε τίποτε ἀκόμη γιὰ τὴν μακάβρια ἀνακάλυψη πού ἔγινε πρὸ δύο ὥρων στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά. Τοῦ ἐξέφρασα μὲ εὐκρίνεια τὴ μεγάλη μου ἐπιθυμία γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν ὑπόθεσις ἀπὸ κοντὰ καὶ προσέθεσα ὅτι ἦμιον ἐτοιμὸς νὰ τεθῶ στὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀστυνομικῶν πού θ' ἀνελάμβαναν νὰ τὴν διαλευκάνουν.

Στάθηκε πολὺ τυχερός. Ὁ προϊστάμενος τοῦ ἀστυνομικοῦ γραφείου τοῦ σταθμοῦ τοῦ Βορρά συνέπεσε νὰ εἶνε ἐξάδελφος τοῦ φίλου μου. Ντυμπέρ κι' αὐτός, Φρανσουά Ντυμπέρ. Ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ παλιός μου φίλος λεγόταν Λεὼν Ντυμπέρ.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Τὰ πιὸ παράξενα...

ἐπαγγέλματα

...στὴν Ἀμερική

ΑΝΘΡΩΠΟΙ γιὰ νὰ ἐξασκούν παράξενα ἐπαγγέλματα ὑπάρχουν πάντοτε. Θὰ ἔχουν ἀκούση, θέβαια, οἱ ἀναγνώσται μας γιὰ τοὺς καθηγητὰς ὁδικῆς τῶν... πουλιῶν, γιὰ τοὺς ἐμπόρους ζουμιῶν γιὰ τὶς γάτες, γιὰ τοὺς εἰδικούς κατσκευαστὰς... λειριῶν τῶν κοκὼρων καὶ γιὰ ἄλλους παρομοίους ἐπαγγέλματις πού κινούσαν τὴν περιέργεια ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμό τῶν παπούδων μας.

Ἔ, σήμερα ὅλοι αὐτοὶ δὲν ὑπάρχουν πιά. Τὰ ἦθ, βλέπετε, ἔχουν ἐξελιχθῇ καὶ οἱ παραδοξότερες βιομηχανίες περιστρέφονται περὶ τὸν κινηματογράφο.

Τὰ παράδοξα μοντέρνα αὐτὰ ἐπάγγελματα ἀνθοῦν φυσικὰ στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες κυρίως, ὅπου εὐρίσκονται οἱ πλουσιώτερες καὶ οἱ περισσότερο κινηματογραφικὲς ἐταιρείες τοῦ κόσμου.

Θὰ θυμάστε, θέβαια, σὲ διάφορα φιλμ ὅπου ὠρισμένα ζῶα παίζουν πρωτεύοντες ρόλους.

Ἔ, ὅλ' αὐτὰ τὰ «σοφὰ» ζῶα, ὑπάρχουν εἰδικὲς ἐταιρείες πού τὰ προμηθεύουν. Πρὸς θορράν τοῦ Χόλλυγουντ, ἐπὶ παραδείγματι, ὑπάρχει ἓνα ἀγρόκτημα ὅπου ζοῦν 55 σκυλιὰ καὶ 5 γάτες, πού ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει διασημότητα εἰς τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους. Ὁ ἰδιοκτῆτης πού ἀγροκτήματος αὐτοῦ ἐπρομήθευσε τὰ μεγάλα «ντανούα» πού ἀκολοθοῦσαν τὴν Γκρέτα Γκάρμπο στὴν «Βασίλισσα Χριστίνα», τὰ 6 ρωσικὰ λαγωνικὰ πού ἐνεφανίζοντο στὸ μπαλέτο τοῦ Ζήγκφιλντ, καθὼς καὶ μιά χαριτωμένη γατούλα πού ὑπεκρίνετο τὴν ψόφια στὸ «Στάξ Ντόρ», πού μιά ἀπὸ τὰς ἡθοποιούς τοῦ ἔργου τὸ εἶχε τυλιγμένο γύρω στὸ λαιμὸ της.

Ἐνα σκυλάκι πού παίζει μὲ μεγάλο σουξὲ στὰ φιλμ «Ἀχ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια!» καὶ «Ἡ Θεοδώρα τρελλαίνεται» μαζί μὲ τὴν Ἰρέν Ντάν, πληρώνεται ἡγεμονικὰ γιὰ κάθε «γύρισμα» ταινίας.

Τὰ ποντίκια ἔχουν λιγώτερη ζήτηση. Ἐχρηιάστηκαν ἐν τούτοις μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγικὰ αὐτὰ γιὰ τὴν ταινία «Τὸ Μεγάλο Σπίτι». Ἀπευθύνθηκαν, λοιπὸν, στὸν Τζῶν Κέρ, εἰδικὸν... δαμαστὴν ποντικῶν, ὁ ὁποῖος τὰ ἐνοίκιασε ἀντὶ... ἐνὸς δολλάριου τὸ καθένα τὴν ἡμέρα.

Ὁ Τζῶν Κέρ, ἄλλωστε, ἐπαγγέλλεται συστηματικὰ τὸν... ἐνοικιαστὴ ποντικῶν.

Ἐνας ἄλλος συνάδελφός του εἶνε καὶ ὁ Τζᾶκ Χίντς, Προμηθεὺς κ' αὐτὸς «παράξενα εἶδη ζῶων» σ' ὅλες τὶς κινηματογραφικὲς ἐταιρείες τοῦ κόσμου. Κάποτε ἔλαβε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

«Ἀποστείλατέ μας γιὰ τὴν ταινία «Ἡ Καλὴ Γῆ» ἑπτὰ ἑκατομμύρια ζωντανὲς ἀκρίδες».

Ἐπρόκειτο πράγματι νὰ νυρισθῇ μιά ταινία κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐγυ-

ρίζετο καὶ μιά σικινη θεομηνίας ἀπὸ ἀκρίδες!

Ἀκρίδες, θέβαια, μποροῦσε εὐκολὰ νὰ προμηθευθῇ ὁ Χίντς. Ἐπτὰ ἑκατομμύρια ὅμως ἦταν λογαριασμός! Καὶ ὅμως κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ποσότητα! Ἀπὸ τὴν προμήθεια τῶν ἑπτὰ αὐτῶν ἑκατομμυρίων ἀκρίδων ὁ Χίντς ἐκέρδισε μόνον χίλια πεντακόσια δολλάρια.

Ἐνας ἄλλος παράξενος ἐπαγγέλματις εἶνε ὁ Σάρλ Λεμόρ. Ἐξῆσε ἐπὶ χρόνια μέσα στὰ δάση τῆς Ἀμε-

ρικής σπουδάζοντας τοὺς πιθήκους, κ' ἀπέκτησεν ἔτσι τὴν πιθανότητα νὰ τοὺς ἀπομιμήθῃ θανάσιμα.

Καὶ ἡ ἀμοιβή του εἶνε πεντακόσια δολλάρια τὴν θραυά.

Γιὰ τὸ κακάρισμα τῆς κότας, ἐπίσης, δὲν προστρέχουν... σὲ πραγματικὲς κότες. Ὑπάρχει κάποια κοπέλλα, ἡ Φλωράνς Ζίλλ, πού τὸ ἀπομιμῆται κατὰ τρόπον τέλειον. Καὶ κερδίζει ἀπὸ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ἐπάγγελμα τῆς 75 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Ἐβδομήντα δολλάρια τὴν ἡμέρα παίρνουν ἐπίσης καὶ τρεῖς κοπέλλες, ἡ Λορέττα Ρούς, ἡ Μαίρη Βίγγινς, καὶ ἡ Ἰόνη Ρήντ, νεώτατες καὶ πολὺ ὁμορφες καὶ οἱ τρεῖς, γιὰ νὰ... παίζουν κορώνα γράμματα τὴν ζωή τους κάθε μέρα. Ἀντικαθιστοῦν τὶς διάσημες στάρ στίς «ἐπικίνδυνες» σκηνὲς τῶν ἔργων. Ἡ Λορέττα Ρούς ἔχει τὴν εἰδικότητα τοῦ βουτήγματος σὲ νερό. Εἶνε δεινὴ κολυμβήτρια: βουτᾷ μέσα σὲ λίμνες μὲ ἐπιπλέον φλενόμενον πετρέλαιο χωρὶς νὰ τὴν νοιάζῃ καθόλου. Ἡ Ἰόνη Ρήντ πάλι εἶνε ἀφθαστὴ ὅταν πηδᾷ ἀπὸ ἓνα τραῖνο πού τρέχει ἱλιγνιδῶς, ἢ ὅταν γκρεμίζεται ἀπὸ τ' ἄλογο. Ὁσο γιὰ τὴν Μαίρη Βίγγινς, ἔχει τὴν εἰδικότητα τῶν πυρκαϊῶν. Αὐτὴ ἐντομπλάρει τὴν Ἰρέν Ντάν σὲ «Μπάκ Στρήτ», ὅταν ἐνεφανίζετο μὲ φλεγόμενα φορέματα...

ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

του. Ἀρνήθηκε, φυσικὰ. Καὶ χρειάστηκαν πολλὲς προσπάθειες γιὰ νὰ πεισθῇ ἡ πολιτεία νὰ δώσῃ χάρι στὸν πατέρα τοῦ μπόγια.

Ὁ ὁδηγός μας ἤξερε πολλὲς τέτοιες ἱστορίες δημίων—ἀλλὰ πού χῶρος; Ἐπὶ ὥρα μᾶς κρατοῦσε αἰχμαλώτους μὲ τὴς ἀφηγήσεις του. Γιὰ νὰ μᾶς κἀνὲν τὸ τέλος μιά πρόταση, ἀναπάντεχη, δελεαστικὴ, ἀλλὰ ἀπαίσια. —Ξαπλώνεσθε στὴν λαιμητόμο;

Θεὲ καὶ Κύριε. Εἶναι ἄξιος λαιμητόμου λοιπὸν ὁ ὑποφαινόμενος. Κρίματα βαρεὰ δὲν ἔχει, ἐγκλήματα ἄλλα, ἐκτὸς τοῦ παρόντος, δὲν μποροῦν νὰ τοῦ καταλογισθοῦν. Ἄν ἔχει κακοποιήσει κάποτε κάποιον, αὐτὸς εἶναι μονάχα ὁ πολυπαθὴς Κατεβαίνης καὶ τὸ συντακτικὸ του καὶ ἡ δόλια Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅλα αὐτὰ ὅμως βαρύνουν τόσο πολὺ ἄραγε, ὥστε νὰ τὸν στείλουν καὶ στὴ καμανιόλα;

Πάντως σὲ λίγο ἤμουνα ἐπάνω στὸ ἱκρίωμα. Δέος μὲ εἶχε καταλάβει. Ἡ ἱστορία αὐτὴ πού εἶχε ἀρχίσει «μὲ τὸ γέλιο» νὰ ποῦμε, ἔπερνε σιγά-σιγά τὶς διαστάσεις ἐκνευριστικῆς περιπετειᾶς. Ὁ συνοδός μου μὲ «περδίκλωσε» σὲ μιά στιγμή μέσα. Λουριά ζῶσανε τὸ κορμὶ μου, τὰ πόδια, τὰ χέρια. Βρέθηκα καθηλωμένος στὴν πλατεῖα σανίδα.

Σιγά-σιγά ἀναποδογυρίσθηκε ἡ μοιραία σανίδα καὶ μαζί μ' αὐτὴν κ' ἐγώ. Βρισκόμουν τώρα «μπρούμυτα» μὲ τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὸ πάτωμα. Πάνω μου τὸ φαντάζομαι νὰ διαγράφεται τὸ στυγνὸν πελῶριο Π. Ὁ λαμὸς μου ἀκούμπᾷ στὸ κοιλὸ τῆς σανίδας. Ἡ δευτέρη σανίδα κατεβάζεται καὶ νοιώθω ν' ἀσφυκτιῶ μέσα στὸν φοβερὸ κλοιὸ πού σχηματίζουν τὰ δυὸ «ζυγώματα», ὅπως τὰ θέλει ἡ ἐπίσημη φρασεολογία. Πνίγομαι. Ψευδαισθήσεις μὲ κυριεύουν. Ἡ λεπίδα βέβαια εἶναι ξεμονταρισμένη, κάπου ἐκεῖ στὴν ἄκρη βρίσκεται, ἀλλὰ τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ λογικὸ ἔχει ἀπομακρυνθῇ καὶ ἡ φαντασία, ὀρμητικὴ καὶ ἀνυπόταχτη πλᾶθει ὁράματα κ' ἐφιάλτες. Σ' αὐτὴν ἐδῶ λοιπὸν τὴν στάση, μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἀγωνία, ἀλλὰ χιλιάδες φορὲς πιὸ ἔντονη καρτεροῦσαν οἱ μελλοθάνατοι τὸ σκληρὸ κτύπημα. Θὰ πέθαιναν χίλιες φορὲς σὲ δευτερόλεπτο, θὰ βλέπανε τὸ «Χάρο» μὲ τὰ μάτια τους καὶ μάλιστα στὴν πιὸ ἄγρια μορφή του.

Καταλαβαίνω καλὰ γιὰτί πολλοὶ ξεψύχησαν πρὶν πέσῃ τὸ τριγωνικὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ τῶν. Αἰσθάνομαι βαθύτατα ἓνα μέρος, ἐλαχιστομόριο, ἀπὸ τὴν πύρινη ἀγωνία τους, τὴν ἀλόφρονη ἀπόγνωσή τους. Ἐτσι δεμένος ἀσπλάχνα στὴ σανίδα τοῦ θανάτου, ριγμένος μὲ τὰ μούτρα, νοιώθω νὰ παραλῶν τὰ μέλη σου. Τὸ αἷμα ὅμως τρέχει γρηγορότερα στὶς φλέβες, ἡ σκέψις καλπάζει, ἡ καρδιά σφίγγεται σὺν σὲ μάγανο, τὸ μᾶτι θαμπώνει, θολώνει, θολώνει καὶ δὲν διακρίνει πιά τίποτε ἄλλο παρὰ σήματα, σκοτεινὲς παραστάσεις, ἀλλόφρονες ἀπεικονίσεις, μουντὰ ὁράματα. Ὡς ὅτου ἔρθῃ ἡ λεπίδα νὰ βάλῃ μιά μαύρη τελεία καὶ μιά ματωμένη παῦλα στὰ ἀβυσσαλέα φαντασιοκοπήματα...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

• ΠΕΤΕΡ ΓΚΟΝΤ •

Ὁ ΠΕΤΕΡ Γκόντ ἦταν κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων. Ἐστῆνε τὶς παγίδες του γιὰ τὶς ἀλεπούδες στὸ Γκράν-Μπάρν, στὴν ἀγρονὴ χώρα τῆς Μεγάλης Ἀρκτου, πέρα, μακριὰ, πρὸς τὴ Δύση... Ἡ πόρτα τῆς καλύδας του πού ἦταν καμωμένη ἀπὸ κορμούς ἐλάτων, ἀνοίγονταν στὴν ἀχανὴ παγωμένη ἔκταση τοῦ ἀρκτικού κύκλου. Κι' ἀπὸ τὸ μοναδικὸ παράθυρό του, ἐθαύμαζε τὴν αἰωνία πολιτικὴ αὐγή...

Ἀπὸ πού ἄραγε νὰ ἐρχόταν αὐτὸς ὁ Πέτερ Γκόντ; Καὶ τί ἐσήμαινε τὸ παράξενο ὄνομά του; Κανένας δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ τὸ ρωτήσῃ αὐτό. Ἡ περιέργεια, βλέπετε, εἶνε κάτι πού χαρακτηρίζει τοὺς λευκοὺς, καὶ οἱ λευκοὶ ζοῦσαν στὴν ἄλλη ἄκρη, στὸ φρούριο Μάκ-Φέρσεν, σὲ ἀπόσταση ἑκατὸν ἐξήντα χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν καλύδα τοῦ Πέτερ Γκόντ.

Ὁ παράξενος αὐτὸς κυνηγὸς εἶχε παρουσιάσῃ πρὶν ἀπὸ ἑξή-ἑπτὰ χρόνια στὸν σταθμὸ καὶ εἶχε παραδώσει τὰ γουναρικὰ τῶν ἀγριμιῶν πού εἶχε σκοτώσει στὸν ὑπάλληλο, δηλώνοντας πὺς ὀνομαζόταν Πέτερ Γκόντ (Πέτρος Θεός).

Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἐταιρείας εἶχε δεχθῇ τὰ γουναρικὰ τὸν χωρὶς νὰ τοῦ θέσῃ κανένα ἐρώτημα. Ἦταν συνηθισμένον σ' αὐτὸν τὸν διαβολότοπο, ν' ἀκούῃ ὀνόματα ἀκόμη πιὸ περίεργα...

Ἀπὸ τότε, ὁ Πέτερ Γκόντ, κάθε τρεῖς μῆνες ἐμφανίζονταν, στὸν σταθμὸ. Παρέδιδε τὰ γουναρικὰ του, ἔπαιρνε μαζί του τρόφιμα γι' ἄλλους τρεῖς μῆνες καὶ ξανάφευγε. Περίεργος ἄνθρωπος, τέλος πάντων. Ἦταν δύσκολο νὰ μαντεύσῃ κανένας τὴν ἡλικία του. Μπορεῖ νὰ-ταν ὡς τριάντα ὅκτω χρονῶν. Μπορεῖ καὶ παραπάνω. Εἶχε κάτι κοκινωπὰ γένεια πού τοῦ ἐκρυβαν ὅλο τὸ πρόσωπο σχεδόν. Γάλλος δὲν ἦταν θέβαια, οὔτε ὅμως ὑπῆρχε πιθανότης νὰ ὑπῆρχαν ἰχνη Ἰνδιάνικου αἵματος στὶς φλέβες του.

Ποῖος νὰ ἦταν, ἄραγε, στὴν πραγματικότητα ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς Πέτερ Γκόντ; Καὶ γιὰτί ἐπέμενε νὰ ζῇ ἔτσι μόνος κ' ἐρημος, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον; Ἐνας ἄνθρωπος μονάχα θὰ μποροῦσε ἴσως ν' ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ: ὁ Φίλιπ Κούρτις.

... Σὲ ἀπόσταση ὀκτακοσίων λευγῶν πρὸς νότον, ὁ Φίλιπ Κούρτις ἦταν καθισμένος, μπρὸς σ' ἓνα τραπεζάκι, ἐνὸς κοσμικοῦ μπάρ φωτισμένου ἀπλῶς. Εἶχε γυρίσει πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τὶς θόρειες ἀρκτικὲς χῶρες καὶ τὸν ἐθαύμαζε μὲ τὸν ἐσθὺ-πλοῦτο Μπάρροου, στὸν ὁποῖον εἶχε πούλησει πρὸ ὀλίγου, ἀντὶ ἑκατὸ χιλιάδων δολларίων, μιά φλέβα μίκας

Ἐνα περιπετειῶδες διήγημα τοῦ

Τζ.-Ὁλιβερ Κούργουντ

πού εἶχε ἀνακαλύψει στὸ Μάκενζι. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐτρίβε τώρα τὰ χέρια του μὲ χαρὰ.

Τὸ πιὸ τοῦ εἶχε λύσει τὴ γλῶσσα. Διηγείτο ὁλοένα διαφορὲς περιπέτειες πού τοῦ εἶχαν συμβῇ ἐκεῖ κάτω, στὶς παγωμένες γῆδες... Ἀπὸ κουδέντα σὲ κουδέντα ἦρθε ὁ λόγος γιὰ τὸν Πέτερ Γκόντ.

Καὶ τότε ἀκριβῶς, κάποια στιγμή πού ἀνέφερε δυνατώτερα τὸ ὄνομα αὐτοῦ, συνέβη κάτι πού ἐπρόκειτο νὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ του—σπουδαιότερο κ' ἀπὸ τὴν φλέβα μίκας πού εἶχε ἀνακαλύψει, κ' ἀπὸ τὶς ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια πού εἶχεν εἰσπράξει.

Ὅταν ἐπρόφερε τὴ λέξη Πέτερ Γκόντ, εἶδε μιά γυναῖκα πού καθόταν στὸ ἀντικρινὸ τραπέζι, νὰ σηκώνεται ὀρθία, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μ' ἓνα ὕφος ἐμβρόντητο καὶ τρομαγμένο τὸ παράξενο αὐτὸ ὄνομα, καὶ κατόπιν νὰ ξανακάθεται σιωπηλὴ στὴν καρέκλα της.

Δὲν ἦταν μόνη στὸ τραπεζάκι της. Πλάι της καθόταν ἓνας ἡλικιωμένος κύριος, σοδάρης καὶ συμπαιθτικός, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε κοντὰ της, καὶ κάτι τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ἡ καρδιά τοῦ Φίλιπ χτυποῦσε δυνατὰ. Κατάλαβε ὅτι οἱ δυὸ ἀγνώ-

στοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦταν θέβαια πρώτης νεότητος. Θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ τριάντα χρονῶν. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ὅμως ἦταν ἐξαιρετικὰ γλυκεῖα, καὶ μιά ξεχωριστὴ γοητεία σκορπίζονταν ἀπὸ ὅλο τὸ ἀτομὸ της.

Κάποια στιγμή, ὁ Μπάρροου σηκώθηκε, ἐξήγησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν φίλο του, καὶ ἐπῆγε νὰ κουβεντιάσῃ μὲ κάποιον γνωστὸ του γιὰ μιά υπόθεση.

Ὁ γέρος συνοδός τῆς παράδοξης γυναικὸς τότε, σηκώθηκε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴ θέση του, καὶ διευδύνθηκε πρὸς τὸν Φίλιπ, ἐπῆρε μιά καρέκλα καὶ ἐκάθισε κοντὰ του σὰν νὰ ἐγγωρίζοντο ἀπὸ καιρὸ.

—Μὲ συγγαίρετε, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή. Εἶμαι ὁ συνταγματάρχης Μάκ Κλούντ. Συνοδεύω τὴν κόρη μου. Εἶμαι θέβαιος πὺς εἰσθε πραγματικὰ κ ὁ ρ ι ο ς. Ἐὰν ἀμφέβαλα γι' αὐτὸ ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν δὲν θὰ τὸ ἀπεφάσιζα νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἑρῶ. Ἐ' ἀκούσατε, θέβαια, προηγουμένως τὴν κραυγὴ ἐκπλήξεως πού ἔρριξε ἡ κόρη μου. Θὰ παρετηρήσατε τὴν ταραχὴ της...

—Δὲν μποροῦσα νὰ κάμω διαφορικά, εἶπε ὁ Κούρτις: τὸ τραπεζάκι σας εἶνε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δικό μου. Ὑπέθεσα ὅτι ἐγὼ ἐπροκάλεσα, ἄθελά μου, τὴ συγκίνησή της... Ὀνομάζομαι Φίλιπ Κούρτις, συνταγματάρχης Μάκ Κλούντ, κ' ἔρχομαι ἀπὸ τὸ φρούριο Μάκ Φέρσεν πού ἐρίσκεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ, στὸ Μάκενζι. Θὰ πρόκειται, συνεπῶς, περὶ παρεξηγήσεως... Ἡ κόρη σας θὰ μὲ πῇ γιὰ κάποιον ἄλλον...

—Ὅχι! Ὅχι! δὲν εἶνε αὐτό! τὸν διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης. Ἡ κόρη μου σᾶς ἄκουσε νὰ προφέρετε μιά λέξη.. ἓνα ὄνομα.. Ἰσως νὰ ἔκανε λάθος... Ἀκούσε τὸ ὄνομα «Πέτερ Γκόντ»...

—Ναί, πράγματι, γνωρίζω τὸν Πέτερ Γκόντ... Εἶνε φίλος μου.

Ὁ Μπάρροου εἶπε τελειώσει τὴ συζήτησή του καὶ ἐγύριζε στὴ θέση του.

Ὁ συνταγματάρχης εἶπε τότε θιαστικά στὸν νεό, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση:

—Ἐρχεται, βλέπω, ὁ φίλος σας... Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς, δὲν πρέπει νὰ ξέρῃ ὅτι ἡ κόρη μου ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν... τὸν Πέτερ Γκόντ.

Ἀκούστε... Ἡ κόρη μου ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς... Αὐτὴ, ἄλλωστε μ' ἔστειλε νὰ σᾶς ἑρῶ... Ὅθ' ἐπιθυμοῦσε νὰ σᾶς δὴ ἀπόψε τὴ νύχτα.. Τὸ πρᾶγμα δ' ἐν παίρνει ἀναβολή, θὰ ἤθελε νὰ συζητήσῃ μαζί σας γιὰ σοβαρώτατα ζητήματα...

«Θα σ'ας περιμένω μέσα σ' ένα ταξί, για να πάμε στο σπίτι. Μπορώ να έχω πεποίθηση πως θάρθετε;

Είχε σηκωθεί καθώς έλεγε τα τελευταία αυτά λόγια.

Ο Φίλιπ άκουσε από πίσω του τα βήματα του Μπάρρου.

—Ναί, θα έλθω, είπε.

«Υστερ' από λίγη ώρα, ο συνταγματάρχης Μάκ Κλούντ και η κόρη του έφυγαν από το μπάρ.

Σε λίγο, έφθασαν δυο φίλοι του Μπάρρου, κι έτσι ο Φίλιπ θρήνησε την ευκαιρία να φύγει.

«Έξω από το μπάρ, ο συνταγματάρχης Μάκ Κλούντ τον περίμενε. Μπήκε μαζί του στο ταξί.

—Η κόρη μου ήταν λίγο αδιάθετη, του είπε, και έπληγε ήδη να μ'ας περιμένει στο σπίτι. Θα την θρؤύμε εκεί. Καπνίζετε, κ. Κούρτις;

«Εφθασαν. Ο Φίλιπ μπήκε σ' ένα δωμάτιο επιπλωμένο πολυτελώς και φωτισμένο θαμπά.

Εκάθησε κι' έπεριμενε.

Η κόρη του θα έλθει σε λίγο.. του είπε ο συνταγματάρχης.

Κι' έφυγε.

Ο Φίλιπ ένοιωσε μιά μεγάλη συγκίνηση να του σφίγγει την καρδιά. Έξαφνα, άκουσε ελαφρούς ηχητισμούς στον διάδρομο. Σηκώθηκε. Και η ώραία άγνωστη μπήκε.

—

Επί μερικές στιγμές ο Φίλιπ και η κόρη του συνταγματάρχου Μάκ Κλούντ κυττάζονταν σιωπηλοί. Κατόπιν αυτή προχώρησε και του έδωσε τα χέρια της. Ο Φίλιπ τ'α έσφιξε μέσα στα δικά του: ήταν θερμά και απαλά...

—Ονομάζομαι Ζοζεφίνα Μάκ Κλούντ, του είπε η νέα. Θα σ'ας είπω ο πατέρας μου.. Γνωρίζετε έναν άνθρωπο... που τον λένε Γκόντ;

Επερίμενε με φανερά αγωνία την απάντησή του.

—Ναί, γνωρίζω έναν άνθρωπο που ονομάζεται Πέτερ Γκόντ.

—Πέστε μου πώς είναι;... Περιγράψτε τον.. Είναι ψηλός.. σ'άν κι' έσας;

—Οχι. Είναι μετρίου αναστήματος.

—Έχει.. μαύρα μαλλιά, σ'άν τ'α δικά σας;...

—Οχι. Είναι ξανθός στους κροτάφους, μάλιστα έχει άσπρες τρίχες.

—Είναι νέος; Πιο νέος από σ'ας;

—Είναι πιο ηλικιωμένος.

—Και τ'α μάτια του... είναι μαύρα; Είδη τ'α νέα να τον κυττάζει με αγωνία περιμένοντας την απάντησή του.

—Άλλοτε, είπε, είναι γαλάζια... κι' άλλοτε είναι γκριζά...

Η Ζοζεφίνα Μάκ Κλούντ, τότε, έριξε μιά κραυγή. Τό πρόσωπό της φωτίσθηκε, σ'άν από μιά υπέρτατη έσωτερική χαρά.

Ο Κούρτις ένοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα. Τί διάβολο! Την έζηλευσε, λοιπόν; Η παράξενη νυχτερινή περιπέτειά του, τον είχε αναστατώσει.. Η επίσκεψή του στην Ζοζεφίνα Μάκ Κλούντ, τού φαινόταν σ'άν κάτι τ'ο φανταστικό, τ'ο μη πραγματικό.

Κι' όμως δεν ήταν όνειρο... Η αίθερία αυτή γυναίκα, τ'ο γοητευτικό αυτό πλάσμα που με τ'ο χαμόγελό της λές κι' έσκόρπιζε την ετυχία, θρισκόταν εκεί, μπροστά του, και τ'ο χαμογέλοιζε...

Κι' αυτός θαρρούσε πως άνοιγαν έμπρός του τ'α ουράνια...

—Κι' αυτός ο Πέτερ Γκόντ, είπε

ΠΕΤΕΡ ΓΚΟΝΤ

.....

προσπαθώντας να μ'η δείξη την ταραχή του, τί σ'ας είναι;

Αυτή, τ'α έχασε. Έχλώμιασε, και σ'τα μάτια της εξωγραφήθηκε τ'ο τρόμος.

—Εμείς.. ο πατέρας μου κι' εγώ.. ένδιαφερόμεθα γι' αυτόν.. έζηγησε καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια.

Επέρασαν δυο λεπτά σιωπής. «Οταν ξανάγινε κυρία τ'ο έαυτού της, επρόσθεσε:

—Ελπίζω να μ'ε συγχωρήσετε, κ. Φίλιπ.. για τ'ην ταραχή μου που δεν μ'όρεσα να κρύψω... και πού θα σ'ας φαίνεται ανεξήγητη... Άργότερα, θα καταλάβετε ίσως... Υπάρχει κάποιος λόγος, θέβαια... Κάποιος λόγος σοδαρός!

—Ήσυχάστε.. Δεν πρόκειται να σ'ας ζητήσω ν' αποκλύψετε τ'ο μυστικό σας, τ'ης απάντησε αυτός σιγά.

Η Ζοζεφίνα Μάκ Κλούντ τον εκύτταξε μ' εύγνωμοσύνη.

—Σ'ας ευχαριστώ... τ'ο έλεπε. Μιλήστε για τ'ον Πέτερ Γκόντ... Πατέρα! επρόσθεσε γυρίζοντας.

Και ο συνταγματάρχης Μάκ Κλούντ μπήκε στο δωμάτιο.

—

«Οταν, άργά, κατά τις τρεις, τ'ο πρωί, ο Φίλιπ έφυγε από τ'ο σπίτι τ'ο συνταγματάρχου Μάκ Κλούντ, φαινόταν σ'άν άνθρωπος μεθυμένος.

Και ήταν πράγματι μεθυμένος... Μεθυμένος από ετυχία, από έρωτα...

Μπροστά του θαρρούσε πως έβλεπε ακόμη τ'ην εικόνα τ'ης γοητευτικής κόρης τ'ο συνταγματάρχου... Θαρρούσε πως άκουγε τ'η φωνή της, τ'ην χαϊδευτική και τρεμουλιαστή φωνή της, όταν τ'ο έλεγε να ξαναπαη τ'ην έπομένη...

Είχε μιλήσει επί πολύ για τ'ον Πέτερ Γκόντ εκείνο τ'ο θράδυ. Είχε περιγράψει τ'ον μυστηριώδη τρόπον με τ'ον όποιον ζούσε ο εκκεντρικός αυτός άνθρωπος στο θάθος τ'ης έρήμου...

Δυο - τρεις φορές — όταν είχε αναφέρει τις σύντομες επισκέψεις τ'ο Πέτερ Γκόντ στο φρούριο Μάκ Φέρσεν, ή όταν είχε μιλήσει για τ'ην διάβαση μιάς αστυνομικής περιπόλου έξω από τ'ην καλύβα του — είχε παρατηρήσει μιά λάμψη τρώμου σ'τα μάτια τ'ο συνταγματάρχου και τ'ης κόρης του.

«Οταν έμεινε μόνος, άργότερα, στο δωμάτιό του, τ'ο ξανασυλλογίσθηκε αυτό. Ποιός να ήταν άραγε αυτός ο Πέτερ Γκόντ; Και, κυρίως, τί να τ'ον συνέδεε με τ'ον συνταγματάρχη και τ'ην κόρη του;

Πέτερ Γκόντ, θέβαια, δεν θα ήταν τ'ο πραγματικό του όνομα. Μήπως ήταν κανένας αδελφός τ'ης Ζοζεφίνας;...

Η σκέψις αυτή τ'ον ήσυχασε λίγο. Άλλά όχι... Δεν ήταν δυνατόν! Δεν μπορούσε να είναι γιουός τ'ο τ'οσον λεπτό, τ'ο τ'οσον ραφιναρισμένου συνταγματάρχου Μάκ Κλούντ, ο μισάγχιος αυτός κυνηγός θηρίων...

Τ'ην έπομένη, ξαναπήγε, όπως είχε υποσχεθί, στο σπίτι τ'ο συνταγματάρχου.

τάρχου.

Τον υποδέχθηκε ή Ζοζεφίνα, φέρώντας ένα λεπτό γαλαζιο φόρεμα που έκανε πιο αϊθερία ακόμη τ'ην όμορφιά της. Μόλις τ'ην αντίκρισε, ο Φίλιπ ένοιωσε τ'ην έπιθυμία να τ'ην αγκαλιάσει, να τ'ην σφιξη πάνω στο στήθος του...

Και ή έραδουά αυτή επέρασε σ'άν όνειρο, όπως ή προηγούμενη.

Η Ζοζεφίνα, με τ'ο χαμόγελό της, τ'ο έδειχνε ότι εύρισκε και αυτή μεγάλη ευχαρίστηση σ'τη συντροφιά του. Τ'ο έφερε μόνη της τ'ο κουτί με τ'α πούρα...

Μίλησαν και πάλι, φυσικά, για τ'ην παγωμένη έρημο, για τ'ο φρούριο Μάκ Φέρσεν. Ο Φίλιπ τ'ης έζηγησε πώς, για να τ'η φθάση κανένας εκεί έπρεπε να διασχίση τετρακόσιες λεύγες μέσα στο παρθένο δάσος. Αφηγήθηκε σ'τη Ζοζεφίνα τις περιπέτειές του, τ'ην ανακάλυψή του τ'ης φλέβας τ'ης μίκα.

—Σκέπτομαι να ξαναπάω εκεί, έλεπε, σ'τα μέσα Αυγούστου...

Τ'ο θέμμα τ'ης Ζοζεφίνας ξαναπήρε πάλι μιά έκφραση τρώμου όπως χθές.

—Θα ξαναπάτε, λοιπόν; «Ωστε θα ξαναδείτε τ'ον Πέτερ Γκόντ;

—Ναί, θα ξαναπάω. Και θα μ'οι ήταν δυνατόν να τ'ον ξαναδω, ή καλύβα τ'ο Πέτερ Γκόντ απέχει έκ'ατον εξήντα χιλιόμετρα περίπου από τ'ο φρούριο Μάκ Φέρσεν, επρόσθεσε.

Υπολογίζω πως όταν θα τ'η φθάσω, εκεί, θα κυνηγώ αυτός τις άλεπούδες του.

—Θέλετε να π'ητε ότι... θα τ'η φθάσετε τ'ον χειμώνα;

—Ναί. Είναι μεγάλο ταξίδι. Και, επρόσθεσε κυττάζοντας τ'ην κατάμμου, ο Πέτερ Γκόντ δεν θα έρίσκειται, ίσως πιο εκεί όταν θα τ'η φθάσω... Δεν είναι άπίθανον να έχη εγκατασταθί σ'ε κανένα σημείον τ'ης άχανούς εκτάσεως.

Η Ζοζεφίνα άνατρίχιασε.

—Είπε τώρα έφ'τα χρόνια που θρίσκειται εκεί... ψιθύρισε. Θα μείνει σ'ε νεπός ακόμη...

—Ετσι φαντάζομαι κι' εγώ... έλεπε ο Φίλιπ με σιγανή φωνή.

Η Ζοζεφίνα τ'ο έρριξε μιά ματιά και κοκκίνησε.

Ήταν άργά ή ώρα όταν έφυγε. Κι' ένοιωσε πάλι τ'ην ίδια γλυκειά ταραχή σ'την καρδιά του, όταν, αποχαιρετώντας τ'ην, τ'ης έσφιξε απαλά τ'ο χέρι...

—

Εβλέποντο πιά κάθε θράδυ.. Κι' όλοένα ή οικειότης του έμεγάλωνε. Κι' όσο μεγάλωνε ή οικειότης τους, τ'οσον ο Φίλιπ ένοιωσε τ'ον έρωτά του γι' αυτήν να γιγαντώνη.

Σ'τα μέσα Ιουλίου, τέλος, απεφάσισε να μιλήση. «Υστερ' από δυο τρεις μήνες θα ξανάφευγε για τις παγωμένες εκτάσεις τ'ο Βορρά.

Ενα θράδυ που ήταν μόνι τους στο μεγάλο δωμάτιο, ο Φίλιπ τ'ης εκμυστηρεύθηκε τ'ην αγάπη του. Αυτή, έχλώμιασε φοδερά.

—Α.. Έγώ φταίω... έλεπε με φωνή που έτρεμε. Τ'ο είχα καταλάβει πως μ' αγαπούσατε, κι' όμως... σ'ας άφηνά να έρχεστε.. Είχα άδικο... Και τ'ώρα, δεν έχω τ'ο δικαίωμα να σ'ας πω να φύγετε... χωρίς να σ'ας δώσω κάποια έλπίδα... Θα θέλατε να μ'ε πάρετε και εάν ακόμη δεν σ'ας αγαπούσα; Θα μ'ε θέλατε και τότε ακόμη για γυναίκα σας;

—Α! Πώς χτυπούσε ή καρδιά τ'ο Φίλιπ...

—Θαρρώ πως δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς έσας, τ'ώρα πιά, Ζοζεφίνα... έλεπε με χαμηλή φωνή. Κι' όρκίζομαι ότι στο τέλος θα μ' αγαπήσετε. Είναι άδύνατον να μείνετε άδιάρρητοι... Σ'ας αγαπώ τόσο!

Η Ζοζεφίνα άναστέναξε. Τ'ον εκύτταξε στα μάτια και έλεπε:

—Άκούστε... Θέλω να φερθώ τίμια μαζί σας... Οι περισσότερες γυναίκες θα ήταν περήφανες ν' αγαπηθύν από έναν άνεραπο σ'άν κι' έσας. Και όμως, δεν είναι στο χέρι μου να δεχθώ τ'ον έρωτά σας ή να γίνω γυναίκα σας. Υπάρχει κάποιος άλλος πρόσωπο στο όποιον πρέπει ν' απευθυνθήτε...

—Και ποιος είναι αυτό τ'ο πρόσωπο;

—Ο Πέτερ Γκόντ!

—Ο Πέτερ Γκόντ... επανέλαβε με άπορία ο Φίλιπ.

—Ναί. Πρέπει να πάτε να τ'ον θρήτε... Θα τ'ο δώσετε ένα γράμμα.. εκ μέρους μου... Αυτός ο Πέτερ Γκόντ θ' αποκασίση εάν μ'οιρώ να γίνω γυναίκα σας... Είσατε τίμιος άνθρωπος. Θα σ'ας έμπιστευθώ αυτό τ'ο γράμμα να τ'ο πάτε μόνος σας. Και σ'ας υπόσχομαι να ενώσω τ'ην ζωή μου με τ'ην δική σας και να προσπαθήσω να σ'ας κάνω ετυχισμένο, εάν.. ο Πέτερ Γκόντ... πού..

Δεν μ'όρεσε ν' άποτελειώση τ'η φράση της, τόσο ήταν ή συγκίνησή της. Ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Φίλιπ τ'ην κυττάζε κατάπληκτος. Τ'ην έπλησιασε και για πρώτη φορά τ'ης έχάιδισε τ'α μαλλιά. Έσκυψε επάνω της... έκανε να τ'ην αγκαλιάσει...

—Οχι! Οχι τ'ώρα! έλεπε αυτή. Πηγαίνετε πρώτα να τ'ον θρήτε... Α.. π'ο α ό τ ο ν εξαρτάται... Εάν όμως π'η όχι, πρέπει να ξέρετε ότι δεν θα μ'οιρώ να σ'ας παντρευθώ. Τί λέτε, λοιπόν; Υπό αυτές τ'ας συνθήκες, δέχεσθε;

—Μάλιστα, έλεπε ο Φίλιπ. Είμαι έτοιμος.

—

Ο Φίλιπ έφθασε στο "Εντμοντον σ'τις αρχές τ'ο Αυγούστου.

Από κεί, έπλησε τ'ον σιδηρόδρομο για τ'ο Άταμπάσκα. Τ'ον Σεπτέμβριο έφθασε στο φρούριο Μάκ Μωρρά όπου συνήντησε έναν μιγάδα, τ'ον Πέρ Γκραβουά, ο όποιος τ'ον συνώδευσε με πιρόγα έως τ'ο φρούριο Μάκ Φέρσεν.

Από εκεί, έστειλε ένα μακροσκελέστατο γράμμα σ'τη Ζοζεφίνα. Και ξεκίνησε π'ρος άνεύρεσιν τ'ο Πέτερ Γκόντ...

«Οταν έφυγε από τ'ο φρούριο έφθασε κάποιον γράμμα γι' αυτόν. Δεν τ'ο επεδόθη όμως, γιατί δεν ήξεραν πού να τ'ο τ'ο στείλουν...

...Ο Φίλιπ προχωρούσε τ'ώρα με έλκηθρο σ'τις παγωμένες εκτάσεις... Τ'ο ταξίδι ήταν επίπονο. Κάθε τόσο οι χιονοθύελλες τ'ον άνάγκαζαν να σταματά... Έπρεπε όμως να τ'η φθάση ως τ'ην καλύβα τ'ο Πέτερ Γκόντ, αφού από αυτόν εξητ'ότο ή ετυχία του.

Πολλές φορές τ'ο ήρθε ο πειρασμός ν' άνοιξη τ'ο γράμμα να διή τί γράφει μέσα. Κάθε φορά όμως είχε τ'η δύναμη να υπενερική τ'ην ταπεινή αυτή περιέργεια. Έπρεπε να φερθί σ'άν άνδρας, τί διάβολο!

Τ'ην τετάρτη μέρα τ'ο ταξιδιού του, αντίκρυσε τέλος από μακριά τ'ην καλύβα τ'ο Πέτερ Γκόντ. «Οταν έπλησιασε όμως, έκίτρινισε.

Εξω από τ'ην καλύβα ήταν κρε-

ΠΕΤΕΡ ΓΚΟΝΤ

.....

μασμένο ένα κόκκινο πανί. Και ήξερε καλά τί έσήμαινε αυτό, ο Φίλιπ.

Εσήμαινε, ότι στο μέρος αυτό είχε σημειωθεί κρούσμα ευλογίας. Και εκ'αλούντο οι διαβάτες να τραθήχθουν πέρα, για να μ'η τ'ους μεταδοθή ή τρομερή άρρώστεια.

Ο Πέτερ Γκόντ είχε προσβληθί από τ'ην ευλογία.

Ο Φίλιπ επάγωσε. Ίσως να ήταν έτοιμοθ'άνατος ο Πέτερ Γκόντ.. ποιός ξέρει... ίσως να ήταν και πεθαμένος..

Σ'άν τρελλός ώρμησε μέσα σ'την καλύβα. Μόλις πέρασε τ'ο κατώφλι τ'ης όμως ανέπνευσε: Ο Πέτερ Γκόντ ήταν ζωντανός ακόμη...

Βρισκόταν ξαπλωμένος σε μιά γωνιά. Βλέποντας ν' άνοιξη ή πόρτα, μ'ε κόπο άνασηκώθηκε.

—Εσύ!.. Κούρτις!.. έλεπε με θραχνή φωνή. Θεέ μου! Μ'ε δεν είδες λοιπόν, έξω από τ'ην καλύβα, τ'ην κόκκινη σημαία;...

—Πώς! τ'ην είδα! Είσαι τυχερός, φίλε μου, πού έφθασα σ'την κατάλληλη στιγμή, ή; Για π'ες μου, λοιπόν! Πώς άρπαξες τ'ην ευλογία;

—Συγχρόνως, ο Φίλιπ έτεινε τ'ο χέρι του σ'τον άρρώστο.

Αυτός όμως δεν τ'ο πήρε. Όπισθοχώρησε έντρομος.

—Είπε καιρός ακόμη! φώναξε δείχνοντας τ'ην πόρτα. Μ'ην άναπνέεις αυτόν τ'ον μολυσμένο άέρα! Φύγει! Η άρρώστεια μου είναι σ'τις αρχές τ'ης άκόμα... αλλά πρόκειται περί τ'ης ευλογίας, Κούρτις!...

—Τ'ο ξέρω, διάβολο! έλεπε ο Φίλιπ θγάζοντας τ'ην γούνα του και τ'ον σκούφο του. Δεν μ'ε τρυμάζει ή ευλογία. Τ'ην έχω άρπάξει κι' εγώ π'ο τριών χρόνων, ώστε θαρρώ πως έχω πάθει άνοσία... Έξ' άλλου, έχω δύσνυσε όκτακόσιες λεύγες μόνο και μόνο για νάρθω να σε θρώ... Σ'οι φέρνω ένα γράμμα από τ'ην δεσποινίδα Μάκ Κλούντ...

Ο Πέτερ Γκόντ έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος.

Κατόπιν, επροχώρησε τρικλίζοντας.

—Ενα γράμμα... για τ'ον Πέτερ Γκόντ;... από τ'ην Ζοζεφίνα Μάκ Κλούντ; έλεπε με κατάπληξι τείνοντας τ'ο χέρι.

—Υστερ' από μιά ώρα, ο Πέτερ Γκόντ και ο Κούρτις εκάθηντο ο ένας απέναντι από τ'ον άλλο.

Ο Πέτερ Γκόντ κρατούσε στο χέρι του τ'ο γράμμα τ'ης Ζοζεφίνας πού είχε διαβάσει π'ο όλιγου.

—Τ'ώρα, έλεπε, θ'α σου τ'α αποκλύψω όλα, Κούρτις... γιατί ξέρω τί άνθρωπος είσαι. Η Ζοζεφίνα δεν μ'οι έκρυψε τίποτα. Μ'οι γράφει ότι τ'ην αγαπ'ας και μ'οι αναφέρει τ'ην άμοιβή πού σου υποσχέθηκε... εάν ο Πέτερ Γκόντ δώση κάποιαν ώρισμένη απάντηση. Μ'οι δηλώνει καθαρά ότι δεν σ' αγαπά, άλλ' ότι σ' εκτίμα περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο σ'τον κόσμο — έκτός από τ'ον πατέρα τ'ης κι' από έναν άλλον. Ο «ένας άλλος» σ'ατός, Κούρτις, είμαι εγώ...

Πριν από μερικά χρόνια, ακόμα, ή γυναίκα, που αγαπάς, Κούρτις, ήταν γυναίκα μου...

Ακολούθησε μιά μικρή σιωπή. Και ο Πέτερ Γκόντ, αφού άναστέναξε, έξακολούθησε:

—Δεν τ'ην λέγαν κυρία Πέτερ Γκόντ. Τ'ο μόνο πράγμα πού δεν θ'α σου αποκλύψω Κούρτις, είναι τ'ο άληθινό μου όνομα... Άς είναι...

«Αμφιβάλλω άν υπήρξαν σ'τη γη ευτυχέστεροι άνθρωποι απ' όσο είμαστε τότε ή Ζοζεφίνα κι' εγώ... Για μεγάλη μου δυστυχία θέλησα ν' άναμειθώ σ'την πολιτική. Και τότε απέκτησα έναν φοβερό έχθρό... Ά! ή, ήταν πραγματικός σατανάς ο άνθρωπος αυτός. Για να μ' εκδικηθί μ' ένόχλησε σ' ένα φοβερό έγκλημα...

Άρκει να σου πω ότι όλοι έπίστεψαν σ'την ένοχή μου... Άς και ή Ζοζεφίνα ακόμη!

«Και τότε, για να εκδικηθώ, έσκότωσα τ'ον έχθρό μου και κατέφυγα εδω μ' αυτό τ'ο ψευδώνυμο...

«Η Ζοζεφίνα όμως, τυχαία, έμαθε τ'ην αλήθεια. Επέισθη για τ'ην άθωότητά μου. Και μ'οι γράφει, ζητώντας μου να έρθη εδω, να μ'οιράσθι μαζί μου τ'ην έσσανισμένη μου ζωή.

—Και τ'ώρα, τί θα κάνης; έρώτησε ο Φίλιπ με φωνή πού έτρεμε.

—Εσκέφθηκα πολύ, Κούρτις. Τ'ην Ζοζεφίνα τ'ην αγαπώ περισσότερο από κάθε τι σ'τον κόσμο. Δεν έχω τ'ο δικαίωμα όμως να δηλητηριάσω τ'η ζωή της. Έγώ είμαι καταδικασμένος να ζω πάντοτε μακριά από τ'ον κόσμο... Η αστυνομία με καταζητεί θλέπεις... Π'ηγαίνει λοιπόν... Καί π'ες τ'ης ότι ο Πέτερ Γκόντ πέθανε!

Ο Φίλιπ έσηκώθηκε. Τ'α μάτια τ'οι ήταν γεμάτα δάκρυα.

Επροχώρησε άργά ως τ'ην πόρτα.

—Ωστε να... ή ετυχία τ'οι χαμογέλουσε. Θα έκανε δική του, γυναίκα τ'οι, τ'ην Ζοζεφίνα...

Κι' έτοιμάσθηκε ν' άνέβη στο έλκηθρό του.

—

Εξαφνα, όμως, άκουσε γαυγίσματα σκυλιών, θόρυβο... Και είδε ένα άλλο έλκηθρο να τ'η φθάνη και να σταματά έμπρός σ'την πόρτα τ'ης καλύβας.

Από τ'ο έλκηθρο επήδησεν ή Ζοζεφίνα.

—Ζοζεφίνα! Σ'υ εδω! φώναξε ο Φίλιπ τρέχοντας κοντά της.

—Ναί... «Οταν επύγατε έσκέφθηκα πως ήταν προτιμώτερο να έλθω μόνη μου. Σ'ας έστειλα μάλιστα κι' ένα γράμμα, αλλά δεν σ'ας τ'ο έδωσαν, φαίνεται... Αυτή είναι ή καλύβα τ'οι Πέτερ Γκόντ, δεν είν' έτσι;

«Έκανε να προχωρήση π'ρος τ'ην καλύβα. Άλλ' ο Φίλιπ τ'ην έσταμάτησε. Τ'ης έδειξε τ'ο κόκκινο πανί.

—Έχει προσβληθί από ευλογία ή τ'ης είπε.

—Τ'ο ξέρω... απήντησε αυτή. Μ'οι τ'άπαν. Και είμαι ετυχής πού φθάνω εγκαίρως για να τ'ον περιποιηθώ... Είπε καθήκον μου θλέπετε... Όσα για σ'ας... θα... μ'ε συγχωρέσετε;

Και κυττάζοντας τ'ον μελαγχολικά προχωρούσεν άργά π'ρος τ'ην καλύβα.

Ο Φίλιπ έμεινε λίγες στιγμές άκίνητος, με χαμηλωμένο τ'ο κεφάλι. Κατόπιν, άναστέναξε, άνέβηκε σ'το έλκηθρό τ'οι, και ξεκίνησε για τ'ο επίπονο ταξίδι τ'οι γυρισμού...

ΤΖΕΙΜΣ ΟΛΙΒΕΡ ΚΟΥΡΓΟΥΝΤ

Οι αὐριανοὶ Πρωταθληταί

Γ' Ἀθλ. Ἑνώσις Κωνσταντινουπόλεως

Μὲ τὴν ἐρευνα τῆς παρουσίας σελίδος ἢ «Ἐβδομάς» δίνει τὴν εὐκαιρίαν τοῖς φιλάθλοις ἀναγνώστας τῆς νὰ πάρουν μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ σημείου ἐξελίξεως στὸ ὁποῖον ὁρίζεται σήμερον ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμός.

Στὰ σημειώματα ποὺ ἀφιερώνουμε στοὺς διαφόρους γυμναστικούς συλλόγους προσπαθοῦμε μέσα σὲ λίγες γραμμὰς νὰ τοῖς παρουσιάσουμε ὅλη τὴν ἐργασία καὶ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλουν τὰ σωματεία αὐτὰ γιὰ νὰ παρουσιάσουν ἕνα σύνολο ὅσο τὸ δυνατόν ἀρτιότερα γυμνασμένο. Ἐπισκεπτόμαστε κάθε τμήμα τους χωριστά, ζητοῦμε πληροφορίες ἀπ' τοὺς ἀρμόδιους, γνωρίζουμε τοὺς ἀθλητὰς, μαθαίνουμε τὶς ἐπιδόσεις τους, κ. ἔτσι δίνουμε κάθε ἑβδομάδα ἕναν πληρὴ ἀπολογισμό τῆς δράσεως τῶν νέων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν ἀθλητισμό.

Στὰ γυμναστήρια ποὺ πηγαίνουν συναντοῦμε φυσικά, καὶ τοὺς πρωταθλητὰς, τοὺς ἄσους τοῦ ἑλληνικοῦ στίβου. Παρακολουθοῦμε μὴ ἐνδιαφέρον τὶς προπονήσεις των καὶ σημειώνουμε λεπτομερῶς κάθε τι ποὺ τοὺς ἀφορᾷ: τὰ καινούργια τους ρεκόρ καὶ τοὺς νέους τῶν θριάμβους.

Οἱ πρωταθλητὰ ὅμως δὲν εἶναι οἱ μόνοι ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν, γιατί σκοπὸς τῆς ἐρεῦνης μας εἶναι νὰ παρουσιάσῃ ἐκτὸς τῆς σημερινῆς καταστάσεως καὶ τὴν αὐριανὴ ἐξέλιξιν τοῦ ἀθλητισμοῦ μας. Γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ λαμπρὰ παράδοσις ποὺ δημιούργησαν οἱ σημερινοὶ πρωταθλητὰς μας πρέπει νὰ βρεθοῦν ὁπωσδήποτε οἱ ἱκανοὶ ἀντικαταστάται τους. Ὁ Βεργίνης, ὁ Φαραγκοῦδης, ὁ Γεωργακόπουλος ἀπεχώρησαν καὶ ἡ ἀπουσία τους ἔγινε ἄμεσως αἰσθητὴ στὴν ἐμφάνισιν τῆς ἑθνικῆς μας ομάδος. Ὅσον καιρὸ ἤγονο ὁ Βεργίνης, διαρκῶς ἡ πρώτη θέσις στὴ σφαιροβολία ἀνήκει στὴν Ἑλλάδα. Μόλις ὅμως ἀποτραβήγθηκε ἀπ' τὸ στίβο, ἐπὶ σειράν ἔτι δὲν καταρθώσαμε, ν' ἀποσπάσουμε τὴν νίκη τόσο στοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας ὅσο καὶ σ' ἄλλες συναντήσεις ποὺ ἔτυχε κατὰ καιροὺς νὰ δώσουν οἱ ἀθλητὰί μας μὲ ξένες ομάδες. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Φαραγκοῦδην ὁ ὁποῖος ἐξασφάλισε τόσα χρόνια τὶς δύο πρώτες νίκας στοὺς δρόμους τανήτητος. Μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἡ διάνοιξις τῶν Ἑλλήνων στὰ 100 καὶ 200 μέτρα καθὼς καὶ στὴ σκυταλοδρομία 4X100 κατέστη προβληματικὴ. Μήπως τὸ ἴδιο δὲν θὰ συνέβη ἔταν ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ ὁ Μάντικας;

Ἡ κατάσταση, λοιπόν, φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως ἀρκετὰ δυσάρεστη γιὰ τὴν αὐριανὴν μας ἐμφάνισιν, ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ κατέχουν σήμερον τὰ σκήπτρα ἀρχίσουν σιγά-σιγά ν' ἀποχωροῦν. Ἀν ἐξετάσῃ, ὅμως κανεὶς προσεκτικότερα τὰ πράγματα θ' ἀντιληφθῇ ὅτι ἐκτὸς ἀπ' τοὺς δρόμους ταχύτητος ποὺ εἶναι τὸ ἀδύνατο σημεῖο μας καὶ τὴ σφαιροβολία ὅπου ἐκτὸς ἀπ' τὸν Στεφανίδη δὲν ἔγινε κανέναν ἄλλο ἀξιόλογο σφαιροβόλο, στὰ λοιπὰ ἀγωνίσματα ἡ ἑθνικὴ μας ομάδα εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρουσιάσῃ ἀπὸ

δύο ἀθλητὰς πρώτης κατηγορίας ἰδίως δὲ στὰ ἄλματα, τοὺς δρόμους ἀντοχῆς καὶ τὶς ρίψεις. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἱκανοποιεῖ τοὺς ἀσχολομένους εἰδικῶς μὲ τὸν ἀθλητισμὸ, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐκρούσαν πρὸ καιροῦ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Στὴν ἐπείγουσα ἐκείνη πρόσκλησίν τους βρέθηκαν ὅλοι ἀνεξαιρέτως τοὺς γυμναστικούς συλλόγους πρόθυμους νὰ ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ συγκεντρώσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους ἐφήβους καὶ παιδιὰ

Ἡ γυναικεία ομάδα τῆς Α. Ε. Κ. κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς παρελάσεως.

στὰ γυμναστήριά τους. Οἱ προπονητὰ τῶν διαφόρων σωματείων δὲν ἠσυχολοῦντο πρὸς ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο μὲ τοὺς πρωταθλητὰς ὅπως συνέβαινε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἀλλ' ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τους πρὸς τοὺς νέους ἀθλητὰς, σ' ἐκείνους ποὺ τιάνουν τὴ σφαῖρα ἢ τὸ ἀκόντιο γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τους, γιὰ νὰ τοὺς δώσουν ἀπ' τὰ πρῶτα δῆμά τους τὴ σωστὴ κατεύθυνσιν. Ἀρχισε λοιπόν, ἕνας πραγματικὸς ἀθλητικὸς ὁργασμὸς ἀπ' τὸν ὁποῖον θ' ἀναπηδήσουν μὲ λίγο καιρὸ οἱ αὐριανοὶ πρωταθλητὰί μας.

Ἡ νέα προσπάθεια τῶν συλλόγων μας

Ὁ ἀήττητος τερατοφύλαξ τῆς Α.Ε.Κ. Γιάμνης.

νὰ καλλιεργήσουν σὲ μεγάλη ἔκτασιν τὴ σωματικὴ ἀγωγή χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ πολλοὺς ὡς ἀγὼν κατὰ τοῦ «πρωταθλητισμοῦ» ὡς σταυροφορία ἐναντίον τῶν «ρεκόρ». Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει πρὸς λαμβασμένη ἀντίληψιν ἀπ' αὐτήν. Γιατί, ἐνῶ μὲ τὸ παλαιὸ σύστημα ὁ γυμναστής, ἀφωσιωμένος στοὺς πέντε-δέκα διαικτοὺς τοῦ σωματείου του, εἶχε ὡς μόνον μέριμνα νὰ καλλιεργήσῃ τὶς ἐπιδόσεις τῶν ὠρισμένων αὐτῶν ἀθλητῶν σήμερον μὲ τὶς νέες κατευθύνσεις, ἔχει στὴ διάθεσίν του ἀφθονώτατο ὕλικὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλεῖται καὶ ν' ἀναδείξῃ δύναμι καὶ τρεῖς φορὲς περισσότερους ἀθλητὰς μὲ θανάσιμες ἐπιδόσεις. Ὅσο πρὸς πολλοὺς νέους συγκεντρώνουν τὰ γυμναστήρια τόσο αὐξάνονται οἱ ἐλπίδες μας ὅτι θὰ καλυτερεύσουν μιὰ μέρα τὰ ἑλληνικὰ ρεκόρ καὶ ὅτι ἡ νίκη μας σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἀγώνισμα δὲν θὰ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν ἱκανότητα ἐνός καὶ μόνου ἀθλητοῦ ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὸ Σ. Ε. Γ. Α. Σ. τὴν εὐχέρεια, προκειμένου νὰ κατάρτισιν τὴν ἑθνικὴν μας ομάδα, νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τριῶν καὶ τεσσάρων ἀθλητῶν ἐξαιρετικῆς κλάσεως.

Ἡ συστηματικὴ ἐργασία ἡ ὁποία γίνεται αὐτὴ τὴ στιγμὴν σ' ἀθλητικά μας σωματεία δὲν ἔχει ἀκόμη νὰ παρουσιάσῃ συγκεκριμένα ἀποτελέσματα ἀλλὰ μετὰ ἕνα ἢ δύο τὸ πολὺ χρόνια ὁ καρπὸς τῆς ἐπιτακτικῆς αὐτῆς προσπάθειας θὰ ἔχῃ τελείως ὀριανθῇ.

Ἦδη ἀπὸ σήμερον μπορεῖ κανεὶς μ' εὐνεία νὰ διακρίνῃ ἐκείνους ποὺ θὰ τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ. Στοὺς δρόμους ταχύτητος, ὅπου ἴσπερ ποὺς τὸ παρὸν, ἀσθενοὶ νέοι δρῶντες ἐπιδίδονται μὲ μεγάλες ἐλπίδες ἔξελξεως. Ἰδίως ὁ Σαρικαβάτης τοῦ Ἑθνικοῦ, ὁ Πετροπουλάκης, ὁ Μαστοργιάννης καὶ ὁ Νταῖς τοῦ Πανιωνίου καὶ ὁ Κολοδώνης, Καταπόδης καὶ Βεργῆς τοῦ Πανελληνίου.

Στὰ 400 ὁ Πανιώνιος ἔχει τὸν Γρηγόρη καὶ τὸν Κτενῆ. Ὁ Πανελλήνιος τὸν Ἀντωνίου τὸν Κοτσῶνη καὶ τὸν Λαμπρινίδη. Καὶ ὁ Ἑθνικὸς τὸν Τράγκα καὶ τὸν Ἐρρίκη.

Στοὺς δρόμους ἡμιαντοχῆς ἀξίζει ν' ἀναφέρω τὸν Λοξόπουλο καὶ τὸν Μισοῦ τοῦ Πανιωνίου, τὸν Μπελὲ καὶ τὸν Λίσσον τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ τοὺς Μωσιτίτη, Λίτωνα καὶ Μπισκινιώτη τοῦ Πανελληνίου.

Στὴ σφαιροβολία ὁ Ἑθνικὸς περιλαμβάνει στὴ δύναμήν του δύο ἐξαιρετικὸς ἀθλητὰς, τὸν Τερίτζο καὶ τὸν Γιαταλάνα, ὁ Πανελλήνιος, τὸν Δαλιάνη καὶ τὸν Σταυράκη καὶ ὁ Πανιώνιος τὸν Ρουσόπουλο καὶ τὸν Δρίτσα.

Στὸν ἀκοντισμὸ, στὰ ἄλματα καὶ στὰ λοιπὰ ἀγωνίσματα κάθε σύλλογος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀπὸ δύο, τρεῖς ἢ καὶ περισσότερους νεαροὺς ἀθλητὰς οἱ ὁποῖοι μὲ

σὰ σ' ἕνα ὠρισμένο χρονικὸ διάστημα θὰ εἶναι τελείως εἰς θέσιν ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τοὺς παλαιότερους. Τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων πρωταθλητῶν ποὺ ἀναφέραμε μέχρι τῆς στιγμῆς στὰ σημειώματά μας δὲν ἀντιπροσωπεύουν παρὰ ἕνα ἐλάχιστο ποσοστὸ ἐμπρὸς στὸν ὄγκο ποὺ εἶναι διεσπαρμένον στὰ διάφορα σωματεία τόσο τῆς πρωτεύουσας ὅσο καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ὁ γυμναστικὸς σύλλογος ποὺ ἐπισκεφθῆκαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἶναι ἡ Ἀθλητικὴ Ἑνώσις Κωνσταντινουπόλεως ποὺ ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ δώδεκα ἀκριβῶς χρόνια.

Ἡ Α. Ε. Κ. κατατάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλύτερων γυμναστικῶν συλλόγων τοῦ τόπου μας καὶ τὴν χαρακτηρίζει μιὰ δημιουργικὴ, ἐντατικὴ καὶ πολυσχιδὴ δράσις. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἰσχυροτάτῃ ἀθλητικῇ τῆς ομάδας στίβου περιλαμβάνει καὶ ἀφθονὰ ἄλλα τμήματα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι τὰ ἑξῆς: τμήμα ἀθλοπαιδιῶν, γυμναστικῶν, ποδηλατικῶν καὶ ποδοσφαιρικῶν. Ἡ ἱστορία τοῦ τελευταίου εἶναι σχεδὸν συνωστισμένη μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου.

Ὅταν ἱδρύθηκε τὸ 1926 ἡ Α. Ε. Κ. συνεκρότησε ἀμέσως καὶ τὴν ποδοσφαιρικὴν τῆς ομάδα μὲ τερατοφύλακα τὸν Ἀρμάου, ὁλοσφύλακες τὸν Γεωργιάδη καὶ τὸν Ἀσκητόπουλο, μεσαιῶς (χάφ) τὸν Κεχαγιά, τὸν Δημόπουλο καὶ τὸν Παρασκευῆ καὶ κληννοὺς τὸν Μίλα, Νέγγρη, Μούγγρη, Μπαλτὰ καὶ Ἠλιάσκο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχαν ἤδη στὰς Ἀθήνας τέσσερις μεγάλοι σύλλογοι: τὸ «Γουδί», ὁ «Παναθηναϊκός», ὁ «Ἀπόλλων» καὶ ὁ «Ἀτρόμητος» ἀλλ' ἡ ποδοσφαιρικὴ κίνησις δὲν ἦταν ἐξαιρετικὴ. Μόνον μετὰ δύο-τρεῖς χρόνια ἐπέπεσαν τὸ φουτ-μπὸλ νὰ μετατραπῇ σὲ πραγματικὴ ἐπιδημία. Καὶ βλέπατε τότε κάθε Κυριακὴν δεκάδες χιλιάδων Ἀθηναίων καὶ Πειραιωτῶν νὰ συρρέουν καὶ νὰ κατακλύζον τὰ στάδια τῶν Ἀυτολοκήπων καὶ τοῦ Ποδηλατοδρομίου γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ χειροκροτήσουν μὲ φανατισμὸ τὰ «φαβορί» τους καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀποφασισμένοι νὰ κατεβούν οἱ ἴδιοι στὸ στίβο γιὰ νὰ συμπλακοῦν ὅταν ἐσχηματίζαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ομάδα τους εἶχε ἀδίκηθῃ ἀπὸ τὴν ἀσφυρίχτρα τοῦ διαιτητοῦ ἢ ἀπὸ τὰ «φάουλ» τῶν ἀντιπάλων.

Στὶς ἀρχὲς ἡ Α. Ε. Κ. ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε μὲ κάθε νεοσύστατο σωματεῖο, δὲν ὁριζοῦντο σὲ πολὺ καλὴ μοῖρα. Μετὰ πάροδον, ὅμως, ἐνὸς ἔτους ἡ θέσις τῆς καλύτερου ἀρκετὰ χάρις στὴν ἀφίξιν τοῦ Νεγγερόντη ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἐξ ἄλλου τὴν αὐτὴ ἐποχὴν τρεῖς ἱκανότατοι ποδοσφαιριστὰί, ὁ Μάλλιος, ὁ Ἐμμανουηλίδης καὶ ὁ Γιάννης ἐνίσχυσαν σημαντικὰ τὴν ομάδα, εἰς τρόπον ὥστε ἀπ' τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ἱδρύσεώς της κατετάχθη μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπ' τὶς διαφορὰς συναντήσεως τῆς ἡ Α. Ε. Κ. ἐκέρδιζε ἀρκετὰ κύπελλα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὸ κύπελλον Πόλεων ποὺ πῆρε τὸ 1930 νικῆσας στὴν τελικὴ συνάντησιν τὸν Ἀρη μὲ τέρματα 5-3 καὶ τὸ κύπελλον τῆς «Ἀκροπόλεως» τὸ 1931. Ἐκεῖ, ὅμως ποὺ διεκρίνετο ἀνέκαθεν, ἡ Ἑνώσις

Κωνσταντινουπόλεως εἶναι στὶς συναντήσεις μὲ τὶς ξένες ποδοσφαιρικὰς ομάδες ποὺ ἐπισκεφθῆκαμε κατὰ καιροὺς τὰς Ἀθήνας, ἰδίως τὴν ἐποχὴν ποὺ ἱδρύθηκε τὸ περίφημο Π. Ο. Κ. δηλαδὴ ὁ οἰκονομικὸς συνασπισμὸς τῶν τριῶν μεγαλύτερων συλλόγων τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιῶς: τοῦ Παναθηναϊκοῦ, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ τῆς Α. Ε. Κ. Οἱ ἀρχηγοί, μάλιστα, τῶν περισσοτέρων ξένων ομάδων τῆς «Μεσογείου» τῆς «Φερεγκσβόρος» τῆς «Μπόλτοκ» τῆς «Βάκερ» προέβησαν σὲ ἐπισήμους δηλώσεις καὶ ἐξεφράσθησαν μὴ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ τεχνικὸ παιχνίδι τῆς Ἑνώσεως Κωνσταντινουπόλεως.

Σήμερον τὸ ποδοσφαιρικὸν τμήμα τῆς Α. Ε. Κ. ἀπαρτίζεται ἀπὸ τρεῖς ομάδες

Ἡ παλαιὰ ποδοσφαιρικὴ ομάδα τῆς Α. Ε. Κ.: Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ. Ὁρῶντες: Ἀγαθοκλῆς, Ἰερειμιάδης, Ἀσδεῖρης, Ἀργυρόπουλος, Μούγγρης, Γονατιστοῖ: Τζιραλδῆς, Παντεμαλῆς, Γιάννης, Νεγγερόντης, Παρασκευῆς, Ἠλιάσκος.

Ἡ νέα ποδοσφαιρικὴ ομάδα τῆς Α. Ε. Κ.: Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: κ. Παζιναῖος, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως, Κωνσταντίνος, Λουσιδῆς, Τζαννέτης, Πάτροκλος, Παπαδόπουλος, Ρίμπας, Καπάντζης, Βασιλεῖου, Μανέττας, Π. Μαρρόπουλος, Φίλης.

μὲ τοὺς ἔντεκα ἀναπληρωματικούς της ἢ κάθε μία καὶ ἀπὸ δύο ομάδες «Ταϊκὸ» ἐφῆβων καὶ παίδων ποὺ φέτος θὰ κάνουν γιὰ πρώτη φορὰ παιχνίδι.

Ἡ πρώτη ὁμάς τῆς Ἑνώσεως ἀπαρτίζεται ἀπ' τοὺς ἑξῆς παίκτας:

Ρίμπας καὶ Σκλαβοῦνος οἱ ὁποῖοι ἀνεπιφύλακτος μποροῦν νὰ χαρακτηρηθοῦν ὡς οἱ καλύτεροι τερατοφύλακες τῆς Ἑλλάδος.

Παπαδόπουλος, ἀπ' τοὺς ἱκανοτέρους Ἑλλήνας ὀπισθοφύλακας.

Γάσπαρης, σπουδαιότατος συντελεστής στὴν ἄμυνα τῆς ομάδος.

Κοντινὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ διεθνὴς ἐν ἐνεργείᾳ μαζί μὲ τοὺς πέντε προηγουμένους.

Καπάντζης, ποδοσφαιριστὴς μὲ μεγάλη ἀντίληψιν καὶ πολλὰ προσόντα.

Μανέττας, ἰσχυρὸς κεντρικὸς γιὰ τὸ τεχνικὸν τοῦ παιχνιδι.

Μανέττας, ἑνὸς ἀπ' τοὺς καλύτερους Ἑλλήνας ποδοσφαιριστὰς. Χάτση, ἑνὸς ἀπ' τὰ πρὸ διαλεχτὰ στελέχη τῆς ἐπιθετικῆς γῆρας τῆς ομάδος.

Τζαννέτης, παίκτης μὲ πείρα καὶ μὲ ἐξαιρετικὰ προσόντα.

Μαρόπουλος, ἀριστὸς κεντρικὸς καὶ διεθνὴς ἐν ἐνεργείᾳ.

Χριστοδούλου, ἀπ' τοὺς πρὸ ἐκλεκτοὺς Ἑλλήνας ποδοσφαιριστὰς.

Καὶ Βασιλείου, ταχύτατος παίκτης μὲ προσόντα ἀξιοσημείωτα.

Ἡ δευτέρη ὁμάς τῆς Ἑνώσεως Κωνσταντινουπόλεως εἶναι μία ἀπ' τὶς ἰσχυρότερες τῆς κλάσεώς της καὶ ἔχει διακρίσῃ γιὰ τὸ τεχνικὸν τοῦ παιχνιδι στὶς περισσότερες ἐπίσημες συναντήσεις ποὺ ἔχει δώσει ὡς σήμερον.

Οἱ παίκται οἱ ὁποῖοι τὴν ἀποτελοῦν εἶναι οἱ ἑξῆς:

Δελιβίνιας, ἕνας ἱκανώτατος τερατοφύλαξ γιὰ τὸν ὁποῖον προβλέπεται ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν καλύτερα ἐξέλιξιν.

Παυλῆς, τερατοφύλαξ ἐπίσης: τῆς δευτέρας ομάδος. μὲ ἀρκετὴ πείρα καὶ μεγάλη ἀντίληψιν.

Σελτζίκας, καλογυμνασμένος ἀθλητὴς καὶ ἀπ' τοὺς πρὸ ἐκλεκτοὺς παράγοντας τῆς ομάδος.

Τσιμπιδῆς, ἱκανὸς ὀπισθοφύλαξ καὶ ἀξιοσημείωτος συντελεστής γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς Ἑνώσεως.

Κόκοτσης, καλὸς ποδοσφαιριστὴς μὲ ωραϊότατο καὶ τεχνικὸν παιχνίδι.

Κοσιδῆς, ἀπ' τοὺς πρὸ διαλεχτοὺς ποίκτας τῆς ομάδος.

Σίμος, παίκτης μὲ ἐξαιρετικὰ προσόντα καὶ δέξιο μέλλον.

Φίλης, ἀπ' τοὺς καλύτερους κληννοὺς τῆς ἐπιθετικῆς γραμμῆς.

Σπυρίδης, ταχύτατος ἀθλητὴς μὲ ἄπειρα προσόντα.

Λουσιδῆς, ποδοσφαιριστὴς μὲ τεχνικὸν παιχνίδι καὶ μὲ μεγάλη μαχητικότητα.

Λιβανός, λαμπρὸς παίκτης ἀπ' τοὺς καλύτερους τῆς δευτέρας ομάδος.

Καὶ Τζιραλδῆς, ταχύτατος κληννὸς μεγάλῃ ἐξελίξεως. Οἱ προπονήσεις τῆς πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης ομάδος γίνονται κάθε Τρίτη καὶ Πέμπτη. Γιὰ τὰ Τετάρτη ἡμέρα προπονήσεως ἔχει ὁρισθῇ τὸ Σάββατο.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Α. Ε. Κ. εἶναι ἡ μόνη ομάδα ποὺ νίκησε τρεῖς φορές τὸν Ὀλυμπικὸν στὸ φετιγὸν πρωτάθλημα. Τὰ γεγονότα αὐτὰ τὸ ἀναφέρουμε ἐπειδὴ ὁ Ὀλυμπικὸς ὑπῆρξε ἡ πρωταθλήτρια ὁμάς τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν.

Προπονητὴς τῶν ποδοσφαιρικῶν ομάδων τῆς Ἑνώσεως εἶναι ὁ Νεγγερόντης, ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους καὶ ταχύτερους κληννοὺς ποὺ γνωρίσει τὸ ἑλληνικὸ ποδοσφαῖρον καὶ Ἐφορὸς ὁ Γιάννης, ὁ θρυλικὸς τερατοφύλαξ τῆς Α.Ε.Κ.

Τὰ λοιπὰ τμήματα τῆς Ἑνώσεως Κωνσταντινουπόλεως θὰ τὰ ἐπισκεφθοῦμε στὸ προσεχὲς φύλλο τῆς «Ἐβδομάδος».

Ο ΤΑΝ έφθασε στο σπίτι της Ζακελίνας Λεμονιέ, το πρώτο που είδα ήταν ένα μεγάλο μπουκέτο από υπέροχες τουλίπες ρόζ - μώβ, τακτοποιημένο με ξεχωριστή φροντίδα, σ' ένα κρυστάλλινο βάζο.

— Στοιχηματίζω ότι σου τώστειλε ο Ζάν! είπα.

Η Ζακελίνα έκανε «ναί» με μία ελαφρή κλίση της κεφαλής και μ' έσπρωξε άπαλά προς το στούντιό της, όπου είδα μία βαλίτσα μισοανοιγμένη, με διάφορα ρούχα σκορπισμένα τριγύρω.

— Φεύγεις για ταξίδι; ρώτησα ξαφνικαμένη.

— Όχι! Όχι για πολλές μέρες, απήντησε η Ζακελίνα. Για «γούγκ-έντ» μονάχα.

Η μελωδική φωνή της είχε έναν ελαφρό τόνο μελαγχολίας.

— Για «γούγκ-έντ»; Αλλά συνήθως, το Σαββατοκύριακό σου το περνάς σε περιπάτους με τον Ζάν!

— Ακριβώς γι' αυτό φεύγω, απήντησε η Ζακελίνα, μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο. Αυτή τη φορά φεύγω μόνη μου, για να μην είμαι δώ το Σαββατοκύριακο.

Και προσέθεσε με κάποια νευρικήτητα:

— Έχω ανάγκη από μοναξιά. Θέλω να περπατήσω μόνη μου μέσα στο δάσος, πάνω στα ξερά φύλλα. Έχω ανάγκη από καθαρόν αέρα, από μοναξιά...

— Ζακελίνα, τί συμβαίνει, λοιπόν;

Είμασταν καθισμένες σ' ένα ντιβάνι. Την έπιασα ελαφρά από τους ώμους. Σήκωσε πάνω μου τα μεγάλα γαλανά μάτια της και με ύψος λυπημένο ψιθύρισε:

— Μά δεν μαντεύεις, τί συμβαίνει;

— Μήπως μαλώσατε με τον Ζάν;

— Όχι! Όχι...

— Αλλά τότε; Δεν πιστεύω να θέλεις να μου πής ότι έπαψες να τον αγαπάς; Αναστέναξε.

— Θα ήθελα πολύ να πάψω να τον αγαπώ, ψιθύρισε.

Και παίρνοντας ξαφνικά κουράγιο, άρχισε:

— Ξέρεις πολύ καλά, ότι μόλις ανταμώθηκα τυχαίως, εδώ κι' ένα χρόνο, στη φιλολογική εκείνη συγκέντρωση, ο Ζάν με μάγεψε άμέσως με τη σπιρτόζα έξυπνάδας του. Δεν του είχα ποτέ μέχρι τότε απευθύνει τον λόγο. Αυτός ήλθε σ' έμένα. Μου μίλησε για το τελευταίο μου βιβλίο, μουδωσε ωραίες κι' ενδιαφέρουσες συμβουλές... Τα πενήντα πέντε χρόνια του δεν εδάραιναν καθόλου τη ζυγαριά. Μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας, με είχε κατακτήσει...

— Μα κι' αυτός, Ζακελίνα μου, είχε κατακτηθί από σένα, της είπα. Πόσες φορές δεν μου είπες: «Ποτέ δεν θα υποφέρω ν' αποχωρισθώ τη Ζακελίνα. Είναι σαν ένας δεύτερος εαυτός μου!»

— Σούτ! Σούτ! με διέκοψε η Ζακελίνα. Δεν είχε το δικαίωμα να μιλάει έτσι.

— Δεν είχε το δικαίωμα; ρώτησα εκπληκτική.

— Όχι... Αλλωστε, θα κρίνεις και μόνη σου, όταν μάθεις...

Κύτταξα τη φίλη μου, που ή ζωή την είχε με πάλι πρόωγο. Παντρεμένη από λίγους μήνες μ' έναν άπειρο και

Σιμόνης Σαίν-Κλαίρ

Αυτή είναι ΑΓΑΠΗ!

σπάταλο άνδρα, ναγκάσθηκε ύστερ' από συμβίωση όκτώ χρόνων, να τον χωρίσει. Τώρα ήταν τριάντα τεσσάρων ετών. Και όλη αυτή την περίοδο της μοναχικής της ζωής της είχαν κάνει πολλές προτάσεις γάμου. Κι' από φέρετ, όσα ήθελες. Η Ζακελίνα, όμως, τους απέκρουε όλους, γιατί κανένας δεν ήξερε πώς να την κατακτήσει.

Έτσι, η χαρά μου ήταν άπεριόριστη, όταν ένα βράδυ του περασμένου Μαΐου, είδα να έρχεται στο σπίτι μου μια Ζακελίνα με πρόσωπο φωτισμένο από μιά άγνωστη λάμψη και να πέφτει στην άγκαλιά μου, λέγοντας: «Όχι! Μαργαρίτα, νάξερεις πόσο είμαι ευτυχισμένη!» Αγαπώ και αγαπιέμαι!... Ένα μή-

— Ζακελίνα, της είπα, θάπρεπε να εξηγηθής με τον Ζάν.

να τώρα σου κρύβω το μυστικό της καρδιάς μου... Ηθέλα να βεβαιωθώ ότι δεν γελοιοιούνα. Τώρα είμαι απόλυτως βεβαία... Όχι! Τί άπέραντη εύτυχια...

Λίγες μέρες αργότερα, μου παρουσίαζε τον Ζάν Ρουβέρ, τον γνωστό συγγραφέα, που φαινόταν κι' αυτός ότι αγαπούσε με την ίδια ελκυστική τη φίλη μου. Και να τώρα που άκουγα από το στόμα της, αυτά τα λόγια:

— Η τύχη, μόνον ή τύχη με τις παράξενες καίριες της, φτάνει για το σόμιο του όραίου αυτού όνειρου. Μία μέρα, συνήντησα στο δρόμο την κυρία Λ... τη γνωστή ποιήτρια και μουσική, μία φιλαρία που δεν είχε ούτε άρχή, ούτε έλκρο. Μου είπε για τον ένα και για τον άλλον και τέλος ανέφερε και το όνομα του Ζάν. «Όχι! Αυτός περνάει τη ζωή του περιφρονημένος. Τίποτε δεν του λείπει. Ούτε ή ψήμη, ούτε το χαρμυ-

οίτη ό έρωας. Έκείνη ή Κλαίρη που μένει στην όδον Όμόν-Τιενβίλλ, άριθμός 6...».

Δεν ξέρω τί άλλο μου είπε ή γρηά αυτή κουτσουπόλα. Σε βεβαιώ, Μαργαρίτα μου, ότι κάτι έσπασε μέσα μου. Κι' άφού επί δύο μέρες βασανίσθηκα με χίλιες δυό μαύρες σκέψεις, πήρα στο τέλος την άπόφασή μου και πήγα να γνωρίσω αυτή την Κλαίρη.

Δεν δυσκολεύθηκα και πολύ. Στο άκίνητο που μένει αυτή ή κυρία, είδα μία έπιγραφή που έγραφε ότι «ένοικιάζεται διαμέρισμα». Έπειδή ή θυρωρός έλεπε, χτύπησα στην πόρτα της Κλαίρης και τη ρώτησα ποιό ήταν το διαμέρισμα που νοίκιαζαν. «Αυτό έδώ είναι, μου είπε. Περάστε μέσα να το έπισκεφθήτε». Έτσι, Μαργαρίτα μου, βρέθηκα μέσα στο διαμέρισμα αυτής της γυναίκας, της οποίας το πρόσωπο δεν μου κανε κιόλας καμία ξεχωριστή εντύπωση... Αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Εκείνο που ήθελα, ήταν να την κάνω να μιλήσει για τον Ζάν. Σε μία μικρή έταξοσα, είδα κάτι βιβλία του φίλου μου. Και άμέσως είπα:

— Έχετε βλέπω τα βιβλία ένός συγγραφέα που τον αγαπώ έξαιρετικά: Τού Ζάν Ρουβέρ...

Με κύτταξε κι' ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωσύνη και είπε: «Όχι! Κι' έγώ τον θαυμάζω... Είναι από τους πιο άγαπημένους μου συγγραφείς... Κι' από τους καλλιτέρες μου φίλους... Έρχεται συχνά, πολύ συχνά και με βλέπει».

Αυτό ήταν αρκετό για μένα, Μαργαρίτα. Από την έκφραση της γυναίκας αυτής, κατάλαβα ότι μιλούσε με ειλικρίνεια κι' ότι έτρεφε για τον Ζάν άληθινή συμπάθεια, ή οποία άσφαλώς ήταν άμοιβαία...

— Μα για στάσου, Ζακελίνα, της είπα. Θάπρεπε να εξηγηθής με τον Ζάν, να του πής ότι...

Δεν θα πώ τίποτε στον Ζάν, γιατί ξέρω ότι του είμαι άπαραίτητη και δεν θέλω να του καταστήσω τη ζωή περίπλοκη. Άφού επί ένα χρόνο τώρα δεν έκρινε μόνος του άναγκαίο ν' αλλάξει τη ζωή του, αυτό σημαίνει ότι είναι εύχαριστος μένος κι' εύτυχής... Έχει την τρυφερότητα από μένα και τη φίλη από τη φίλη... Ό έρωας, Μαργαρίτα μου, δεν είναι παρά μία διαρκής θυσία. Και στη θυσία αυτή υποβάλλομαι χωρίς παράπονο... Θα του πώ ότι είχα μία πρόσκληση από μία παλιά μου φίλη κι' έτσι θα τον άφήσω έλεύθερον το Σαββατοκύριακο...

ΣΙΜΟΝΗ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

Το "αρωγότο κρίνο"

330N

Και πώς θα έξηγουσε την παρουσία του, τέτοια ώρα, σ' αυτά τα μέρη;

Εάν άνέφερε το όνομα του πατέρα του, αν ώμολογούσε ότι είχε πάει εκεί για να τον βοήθ. δεν θα υποψιάζονταν τον Μαρινιάν;

Το τραίνο, τέλος έφθασε. Ο Μαρινιάν, βοηθούμενος από τον Γκωτιέ, ανέβηκε σ' ένα βαγόνι.

— Πατέρα... Άκουσες τί έλεγαν αυτοί οι χωριότες προηγουμένως;... είπεν ο Γκωτιέ.

— Τί έλεγαν;

— Έλεγαν ότι ή πυρκαϊά δεν ήταν τυχαία. Ότι κάποιος την έβαλε...

— Μά... για ποιο λόγο;...

Δεν το ξέρουν ακόμα, αλλά υποψιάζονται... Η τύχη απέκάλυψε κάποια λεπτομέρεια χάρις στην όποία έλπίζουν ν' ανακαλύψουν τον ένοχο...

Ο Μαρινιάν έσήκωσε άργά το κεφάλι.

Είχεν άρχίσει να καταλαβαίνει.

— Ποιόν υποψιάζονται;

— Σήμερα δεν υποψιάζονται ακόμα κανέναν...

— Σήμερα ναι... Αύριο όμως;

— Αύριο θα υποψιασθούν βέβαια κάποιον...

— Ποιόν;

— Εμένα!

— Έσένα!; Έσένα!;

Ο Γκωτιέ επανέλαβε τότε τα λόγια που είχε άκούσει προηγουμένως ν' ανταλλάσσουν οι χωρικοί.

Ο Μαρινιάν τα είχε χαμένα.

— Είναι δυνατόν;... έψιθύρισε.

— Όπως βλέπεις, πατέρα, τα πράγματα έχουν φθάσει στο άπροχώρητο...

— Θεέ μου...

Δεν σου έκφραζω παράπονα... Όσον άφορά έμένα, εάν ή άπώλεια της τιμής και της ζωής μου μπορούσε να σε σώσει δεν θα έδίσταζα ούτε στιγμή. Δυστυχώς όμως δεν θα κατόρθωνε να έξελείψη το σφάλμα του παρελθόντος σου... Και θα όπληγαν πάντα μία γυναίκα και δύο κοπέλλες που θα έκλαιγαν χάριν σου...

Το τραίνο έπλησίαζε στον σταθμό του Τούρ.

— Να λοιπόν, πατέρα, ποία είναι ή θέλησίς μου...

— Μίλα...

Θα έκτελέσεις το καθήκον σου... Θα κάμεις ό,τι εξαρτάται από σένα για να άποκαταστήσης την τιμή της Σαλδόττας Λαμάρ.

Ακολουθούσε μία μικρή σιωπή.

Ο Γκωτιέ επρόσθεσε:

— Σου δίνω διαόρα τριών ήμερών για να το κάνεις αυτό!

— Και εάν άρνηθώ;

— Δεν θ' άρνηθής, πατέρα...

Ο Μαρινιάν επανέλαβε με ύφος σκοτεινό:

— Άν άρνηθώ;

— Θα σκοτωθώ, πατέρα!

— Παι...

Την νύχτα εκείνη δεν ύπόρεσε να κλείσει μάτι ο Μαρινιάν.

Μέσα σε τρεις ήμέρες έπρεπε ν' άποκαταστήσει την τιμή της Σαλδόττας. Διαφορετικά ό γυιός του θ' άποκτονούσε. Το θ' είχε δηλώσει καθαρά. Και θα το έκανε, άσφαλώς.

Το πρωί, όταν βγήκε από το δωμάτιό του άποκαμωμένος από την εξαγρύπνια, ρώτησε τον ύπηρέτη τί έκανε ο Γκωτιέ.

Ο νέος είχε φύγει χωρίς να πής που έπηγαίνε.

Ο Μαρινιάν περίμενε. Δεν είχε λάβει ακόμη καμμία άπόφαση.

Κατά το μεσημέρι του έδωσαν ένα γράμμα από τον Γκωτιέ.

«Δεν θα με ξαναδώς—το έγραφε ο γυιός του— παρά μετά τρεις ήμέρες μόνο, και έφ' όσον έκτελέσης εν τώ μεταξύ το καθήκον σου... Έπειδή είναι όρθον να ξέρης που εύρίσκουσαι σε πληροφόρω ότι έζήτησα φιλοξενία από τον Ζάν Μπερτελέν. Στο σπίτι του εύρηκα την Σαρλόττα Λαμάρ, εύτυχισμένη, άπόλυτα εύτυχισμένη σχεδόν, άφού είχε κοντά της τα κορίτσια της που ξαναβρήκε.

«Εκεί, πατέρα, στο σπίτι του Μπερτελέν, θα περιμένω—τρείς ήμέρες, όχι περισσότερες— το άποτέλεσμα των ένεργειών σου... και ίσως—ίσως την θανατική καταδίκη μου...»

Διαβάζοντας το γράμμα αυτό ο Μαρινιάν επανέλαβε:

— Ναι... ναι... Θα σκοτωθώ... Κι' έγώ θα είμαι ο δολοφόνος του... Ένοιώθε να το έρχεται σαν τρέλλα.

Όλη την ήμέρα σχεδόν έμεινε άκίνητος στην πολυθρόνα του.

Τη νύχτα κατάρθωσε, ώστόσο, ν' άναπαυθώ.

Και την έπομένη έξύπνησε εξααφρομένος, με το πνεύμα πιο ήρεμο.

Έλαβε και κάποιο έγγραφο από το άνακριτικό γραφείο, άπευθυνόμενο στον Γκωτιέ, το όποιοι και του έστειλε στο σπίτι του Μπερτελέν. Ήταν μία πρόσκλησις έκ μέρους του άνακριτού κ. Μπαρλιέ, ο όποιος είχε άσοληθώ, άλλοτε, με την ύπόθεση της «Μπεκρούς».

Ο Γκωτιέ έσπευσε να πάη στο γραφείο του.

Ο άνακριτής μόλις τον είδε έσηκώθηκε και του έδωσε το χέρι.

— Το γράμμα μου θα σάς εξέπληξε κάπως, αγαπητέ μου φίλε... του είπε.

— Άπεναντίας, κ. Μπαρλιέ. Ό φείλω να σας όμολογήσω ότι το έπερίμενα σχεδόν.

— Τότε τα πράγματα άπλοποιούνται. Θα έμιαντέυσατε τον λόγο της πρόσκλησέως σας.

— Άπευθύνάτέ μου, πάντως, τις έρωτήσεις που έχετε να μου κάνετε...

Η ιστορία
ένός μαρτυρικού
έρωτος
γραμμένη
από τον

Ιούλιο Μαρύ

Τὸ ἄρρωστο κρίνο

— Μήπως σὰς ἐκλάπη τὸ ποδήλατό σας;

— "Οχι.

— "Ὡστε σεις εἴχατε πάει, προχθές τὴ νύχτα, σὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας Λαμάρς;

— Μάλιστα.

— Θὰ γνωρίζετε ἴσως ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἔχει λόγους νὰ πιστεῦθαι ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ποὺ κατέστρεψε τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν βέλτῃ... Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μὰς δώσετε καμμιά πληροφορία ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος;

— "Οχι.

Μερικοὶ χωρικοὶ συνήντησαν τὸν πατέρα σας, ὁ ὁποῖος περιεπλανᾶτο τὴ νύχτα στὰ περὶχωρα...

— Εἶναι πιθανότατον αὐτό. 'Εκεῖ τὸν συνήντησαν καὶ ἐγώ.

— Εἰσάστε βέβαιος, λοιπόν, ὅτι θὰ τὸν συναντούσατε;

— Κατὰ σύμπτωσην, σὰς βεβαιώνω, συναντήθηκε...

— Θὰ παραδεχθῆτε καὶ σεις ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πολὺ παραδόξου συμπτώσεως, ὅταν ἀκούσατε πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. 'Ο πατέρας σας ἐπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ 'Αζαί. 'Ὅταν τὸ πληροφορηθήκατε αὐτό, καβαλλικέψατε τὸ ποδήλατό σας καὶ διεθυνθήκατε ἀπ' εὐθείας σὸ σπίτι τῆς Μπεκρούς χωρὶς οὐτε καν νὰ περάσατε ἀπὸ τὸ 'Αζαί. Εἰσαίτε συνεπῶς βέβαιος πῶς θὰ συναντούσατε ἐκεῖ, καὶ ὅχι ἀλλοῦ πουθενά, τὸν γιατρὸν Μαρινιάν.

'Ο Γκωτιέ ἐννόησε τὸν κίνδυνον. 'Επρόκειτο σχεδὸν περὶ ἀπροκαλύπτου κατηγορίας.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλήσετε μὲ κά-θε εἰλικρίνεια, ἐξακολουθήσεν ὁ ἀνάκριτής. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἰμαι φίλος δικός σας καὶ τοῦ πατέρα σας...

— Δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτε...

— Θὰ ἐταραχθῆκατε, ἐν τούτοις, πολὺ, ἀφοῦ μετὰ τὴ συνάντησή σας μὲ τὸν πατέρα σας δὲν σκεφθήκατε οὐτε καν νὰ πάρετε μαζί σας τὸ ποδήλατό σας ποὺ εἴχατε κρύψει πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους...

'Ο πατέρας μου εἶναι πολὺ ἄρρωστος... Δὲν τὸ ἀγνοεῖτε αὐτό... Σὰς πληροφορῶ ἀκόμη ὅτι μὰς ἀπειλεῖ μὴ καταστrophῇ... Κι' ὅταν τὸν ξαναβῇκα δὲν ἐσυλλογίσθηκα παρὰ αὐτόν... Εἶναι ἀπλούστατο, μοῦ φαίνεται...

— Ναι... ναι... βέβαια... εἶπεν ὁ ἀνάκριτής. Εἶναι πολὺ ἀπλό...

Καὶ μετὰ μίαν μικρὴ σιωπὴ, ξαναρώτησε:

— 'Αφοῦ ὁ πατέρας σας εἶναι τόσο πολὺ ἄρρωστος... ἀφοῦ σὰς ἀπειλεῖ μὴ καταστrophῇ, ὅπως μοῦ λέτε... πῶς συνέβη νὰ τὸν ἀφίστατε μόνο του, τελευτήσας, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε σὸ Παρίσι... ἀπ' ὅπου δὲν ἐγυρίσατε παρὰ μόνον κατόπιν εἰδικῶν προσκλήσεων ἐκ μέρους τῶν ἐδῶ γιαντρῶν;

— 'Ο πατέρας μου ἦταν καλλίτερα στὴν ὕψαι του...

— Καὶ μόλις ἐφύγατε, ξαφνικά, ἐχειροτέρευσε πάλι ἡ κατάστασίς του... Χμ... Περιέργω ὅλ' αὐτά, ἀγαπητέ μου Γκωτιέ... 'Ὅπως ἐπίσης εἶναι περίεργω καὶ ὅτι, ἐνῶ ἐξούσατε ὅτι ὁ γιατρὸς Μαρινιάν ἦταν τόσο βραβεῖα ἄρρωστος, μετὰ τὴν νύχτα ὅπου ἐτρέ-

χατε γιὰ νὰ τὸν βρῆτε, ἐπήγατε νὰ ζητήσετε φιλοξενία στὴν Σαρλόττα Λαμάρς, στὴν γυναικα, δηλαδὴ, ποὺ εἶχε κατακοσθῇ ἀκριβῶς χάριν τοῦ γιατροῦ Μαρινιάν!

'Ο Γκωτιέ τὰ ἔχασε κᾶπως.

Μὲ σιγανὴ φωνή, ὡστόσο, εἶπε:

— Κύριε Μπαρτυλιέ... επιτρέψτε μου νὰ μὴν ἀπαντήσω σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησί...

— 'Εστω. Δὲν σὰς ἐκάλεσα, ἄλλως τε, γι' αὐτὸ ἐδῶ. Εἶναι βέβαια πιθανόν ὁ γιατρὸς Μαρινιάν, σὲ μὴ σιγανὴ ἑξαφνικῇ τρέλλας, νὰ ἔβαλε φωτιά σὸ σπίτι τῆς Λαμάρς... Ποιὸς ζέρει γιὰ ποῖο λόγο... Οἱ τρελλοὶ δὲν ἀ-

κολουθοῦν καμμιά λογική, δὲν εἰν' ἐκλογισμένη κι' αὐτή, δὲν νομίζει ὅτι θὰ ἔπρεπε, χάριν τοῦ ἰδιοῦ τοῦ γιατροῦ Μαρινιάν κυρίως, νὰ ληφθῇ ἕνα μέτρο;... Νὰ κλεισθῇ, ἐπὶ παραδείγματι, σὲ καμμιά κλινικὴ γιὰ νὰ γίνῃ καλά;

— 'Ισως...

— "Οχι. Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσετε κατηγορηματικά.

— 'Εστω. Θὰ σὰς ἀπαντήσω... μετὰ δύο ἡμέρες ὁμως...

'Ο ἀνακριτής ἐσηκώθηκε.

'Ο Γκωτιέ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, καὶ διεθυμήθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴν στιγμὴν ὁμως ποὺ τὴν ἀνοίγει κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὁ ἀνακριτής τὸν ἄρπαξε ξαφνικά ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μιὰ λέξη ἀκόμα, Γκωτιέ...

— Μιλήστε...

— 'Εχει γίνῃ γνωστὸν — ἐγὼ μάλιστα, σὰν φίλος τῆς οἰκογενείας σας τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ — ὅτι ἔχετε ἔλθει εἰς ρῆξιν μὲ τὸν πατέρα σας.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια.

— 'Ετσι εἶναι, ἐν τούτοις, φίλε μου. Εἶναι περιττὸν νὰ θέλετε νὰ μοῦ τὸ ἀποκρύψετε. Καὶ ὅταν ἀκριβῶς ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ ρῆξις, πρὸ ἀρκετοῦ καιροῦ, ἤρθατε καὶ μὲ ἡύρατε ἐδῶ, ταραγμένος, συγχισμένος, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε κάτι. Τὸ ἐμάντευσα αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὕψος σας... Καὶ ὅστερα ἐφύγατε χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε τίποτα... Τὸ θυμόσατε αὐτό;

— Τὸ θυμάμαι.

— Μήπως θυμάστε καὶ τί σὰς εἶπα ἐγώ;

— Ναι. Μοῦ εἶπατε νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου...

'Ο κ. Μπαρτυλιέ ἔσφιξε πάλι τὸ χέρι τοῦ νέου.

— Καὶ τώρα σὰς ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια. 'Ανοίξτε μοῦ τὴν καρδιά σας. Μὴ λησμονήτε πῶς εἰμαι φίλος τοῦ πατέρα σας καὶ δικός σας.

'Ο Γκωτιέ ἐνόησε τὰ μάτια του νὰ ὑγραίνωνται.

Κάποια στιγμὴ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τοῦ ἀνακριτοῦ.

— 'Υποφέρετε πολὺ; τὸν ρώτησε αὐτὸς σιγὰ, σπορνικά.

— "Ω, ναι... Πολύ...

— 'Ελα λοιπόν. 'Εμπιστέψου μου τὸν πόνο σου...

'Ο Γκωτιέ ἐσκύπισε τὰ μάτια του.

— Σὲ λίγο... Σὲ λίγο, ναι, θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα...

Κι' ἔφυνε, τρέχοντας σχεδόν, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του...

— — —

'Ο Γκωτιέ ἐπέστρεψε σὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν.

'Εκεῖ ἤθελε νὰ ἀναμείνῃ τὴν ἀπόφαση τοῦ πατέρα του. 'Ανάμεσα στὸν καλὸ Μπερτελέν, στὴν Σαρλόττα καὶ στὶς δύο κόρες τῆς...

'Εκεῖ θ' ἀνέμενε τὴν ἀπόφαση ποὺ θὰ ἔκρινε τὴ ζωὴν του. Ποῦ θὰ τὸν ὁ-

δηγοῦσε ἴσως σὸ θάνατον...

Μὲ τὴν Κλαίρη δὲν ἀντάλλαξαν οὐτε λέξιν γιὰ τὴν ἀγάπην τους.

Δὲν εἶχαν ἀνάγκη ὁμως νὰ μιλήσουν, γιὰ νὰ μὴ ὁ ἕνας στὴ σκέψη τοῦ ἄλλου. Τὰ μάτια τους ἦταν τόσο εὐγλωττα...

— Δὲν ἦταν μοιραῖο νὰ ἐνωθούμε... συλλογιζόταν μελαγχολικά ἡ Κλαίρη, ὑπονοώντας τὸ σφάλμα τῆς.

— "Οχι... δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐνωθούμε ποτέ!... συλλογιζόταν κι' ὁ Γκωτιέ, ἔχοντας ὅπ' ὅσιν του τὸν προσεγγί ἴσως θάνατό του.

Οὕτῃ ὁ Μπερτελέν, οὕτῃ ἡ Σαρλόττα ἐμάντευαν τὸ μυστικόν τους.

Μόνον ἡ Λουίζα τὸ ἤξερε. Δὲν μιλοῦσε ὁμως. 'Ηταν, ἄλλως τε, τόσο δυστυχισμένη κι' αὐτή.

Δὲν ἔβλεπε πλέον τὸν Οὐρβανό. 'Ο νέος δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ σὲ φανερὴ ρῆξιν μὲ τὸν πατέρα του.

Οἱ δύο νέοι ὁμως ἀντλήσασαν γράμματα. Εἶχαν συμφωνήσει νὰ τὰ τοποθετοῦν στὴν κουφάλα ἐνὸς γερικοῦ δέντρου. Κι' ἐκεῖ τὰ εὗρισκαν, μέρα, παρὰ μέρα...

— — —

'Ο Γκωτιέ μετροῦσε πλέον τὶς ὥρες ποὺ περνοῦσαν.

'Ο Μαρινιάν δὲν εἶχε δώσει ἴσως ζωῆς καὶ ἡ τελευταία μέρα τῆς διορίας εἶχε φθάσει.

— 'Απόψε τὸ βράδυ, συλλογίσθηκε ὁ Γκωτιέ, θὰ λάβῃ τέλος τὸ μαρτυριο αὐτό!

'Ηταν μὴ ὑπέροχη μέρα. Χαρὰ Θεοῦ!

Κι' ὁμως... Κι' ὁμως ὅλα θὰ τελείωναν σὲ λίγο...

Αὐτὸ συλλογιζόταν ὁ Γκωτιέ καὶ ἀνυστέναζε.

'Οχι γιὰτὶ δειλοῦσε μπρὸς στὸν θάνατον, γιατί δὲν τὸν ἐνοιαζε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του... 'Οχι...

'Αναστένανε, γιατί ἔκανε τὴν σκέψη πῶς ἂν πέθαινε, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι ὁ Μαρινιάν εἶχεν ἐπιμείνει ὡς στὴν τελευταία στιγμὴν σὸ ἐγκλημά του...

— 'Εξαφνὰ, ἄκουσε τὸν Μπερτελέν νὰ τοῦ φωνάζῃ ἀπὸ κάτω:

— Πῆαι νὰ κυνηγήσουμε σὸ δάσος τοῦ Βού. Θὰ γυρίσουμε τὸ μεσημέρι νὰ φάμε... Κι' ἂν εἶναι ἀκόμη ὁ καιρὸς τόσο καλός, θὰ ξαναπάμε κυνηγι...

'Ο Γκωτιέ κατέβηκε.

Ναι, τὴν τελευταία αὐτὴν ἡμέρα θὰ τὴν περνοῦσε στὴν ἐξοχὴ, στὸν καθαρὸν ἀέρα...

— "Ὅλο τὸ πρωὶ ἐκυνηγοῦσαν. Τὸ ἀπόγευμα, ὁ καιρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι θαυμάσιος. Ξανακάναν μὴ βόλτα σὸ δάσος.

— "Ὅταν ἐπέστρεψαν, κατὰ τὶς πέντε, ὁ Γκωτιέ ἐρώτησε μὲ ἀγωνία ἕναν ὑπηρετή:

— Μήπως μ' ἐζήτησε κανένας;

— "Οχι, κύριε Γκωτιέ.

— 'Επῆγες σὸ 'Αζαί, σήμερα τ' ἀπόγευμα;

— Βέβαια. Κατὰ τὶς τρεῖς.

— Πέρασα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο; 'Υπῆρχε τίποτα ἐκεῖ;

— Ναι. 'Εφερα ἐφημερίδες καὶ μερικὰ γράμματα.

— Μερικά γράμματα;

— Ναι. Κανένα ὁμως δὲν ἦταν γιὰ τὸν κύριο...

— "Α!

'Ο Γκωτιέ ἐνόησε σὰν μὴ μαχαίριὰ στὴν καρδιά.

— "Ὡστε ὅλα εἶχαν τελειώσει πλέον...

'Ο Μαρινιάν εἶχε θυσιάσει τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν ταπεινωθῇ, γιὰ νὰ μὴν

ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του... 'Ὡς καὶ τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ του ἀκόμη...

'Ο Γκωτιέ ἐκάθησε καὶ τοῦ ἔγραψε:

«Πατέρα, σ' ἀποχαιρετῶ γιὰ πάντα. Δὲν σοῦ ἐκφράζω κανένα παράπονο σ' ἀφῆσω στὶς τύψεις σου. Σοῦ εἶχα δώσει τρεῖς μέρες διορία γιὰ νὰ κἀνης τὸ καθήκον σου. Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἡμέρες ἐπέρασαν. Δὲν μετενόησες, κι, οὔτε ἔκανες τὸ καθήκον σου. 'Εγώ, θὰ κρατήσω τὸν λόγο μου καὶ θὰ πεθάνω».

— 'Εκλῖσε τὸ γράμμα σ' ἕναν φάκελλο, ἔγραψε σ' αὐτὸν τὴ διεύθυνση τοῦ πατέρα του...

Κατόπιν κατέβηκε.

Εἶχε νυχτώσει πιά...

Καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι ἄκουσε φωνές. 'Εστάθηκε κι' ἐτέντωσε τ' ἀφτί του. 'Ανεγνώρισε τὶς φωνές τῆς Σαρλόττας καὶ τῆς Λουίζας.

— 'Εκεῖ θὰ βρισκόταν βέβαια καὶ ἡ Κλαίρη.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Γκωτιέ σκέφθηκε νὰ μὴ μέσῃ.

Μὴ τρομερὴ πάλι ἔγινε στὴν ψυχὴ του.

Βῆκε ὁμως νικητής.

— "Οχι... ὅχι... Δὲν θὰ δειλιάσω!... ἐπιθύρησε μέσ' στὰ δόντια του.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν.

Βῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν γκρεμὸν, πρὸς τὸν θάνατον, ὅταν ἄκουσε ἑξαφνὰ μὴ σιγανὴ φωνὴ πλάι του:

— Γκωτιέ! Γκωτιέ!

— 'Ανατρίχιασε.

— 'Η τρεμουλιαστὴ αὐτὴ φωνή, ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Κλαίρης.

— Πράγματι... 'Ηταν αὐτή...

— Ποῦ πηγαίνεις, Γκωτιέ;

— 'Ο νέος τὰ ἔχασε.

— Μά... ἐτραύλισε.

— Ποῦ πηγαίνεις τόσο βιαστικά!

— 'Ο Γκωτιέ δὲν εὗρισκε κατ'ἀλληλῇ ἀπάντησιν.

— 'Η Κλαίρη ἐπῆρε τὸ χέρι του μέσας σὸ δικό της.

— Γκωτιέ, κατὶ μοῦ κρύβης...

— Σοῦ ὀρκίζομαι...

— Μὴ λὲς ψέμματα... Σ' ἀγαπῶ τόσο, Γκωτιέ, ὥστε ἀθελά μου μαντεύω τὴ συμβαίνει μέσα στὴν ψυχὴ σου...

Γκωτιέ, γιατί εἶσαι τόσο λυπημένος!... Καὶ πῶς σὺ εἰς ἐρώτησε:

— Πηγαίνεις ν' αὐτοκτονήσῃς;

— 'Απὸ τὸ τρεμουλιασμά των χειρῶν του κατ'ἀλαβε ὅτι εἶχε μαντεύσει ὀρθά.

— Γιατί, Γκωτιέ; Γιατί;

— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι κάνεις λάθος, Κλαίρη... Εἶμαι λίγο ἀδιάθετος, ἀπλούστατα, καὶ βγήκα γιὰ ν' ἀναπνεύσω...

— Γκωτιέ, μοῦ λὲς ψέμματα! Γκωτιέ, εἰσαι δυστυχισμένος...

'Ο νέος χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῆς γιὰ ποῖο λόγο υποφέρεis;

— "Οχι.

— Καὶ ἂν τὸν μαντεύσω ἐγὼ αὐτὸν τὸν λόγο;

— Εἶναι ἀδύνατον!

— Ποῦ ξέρεις...

— Ἐσκύψε κοντὰ του ἀκόμη περισσότερο:

— 'Υποφέρεis, ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾷς καὶ ξέρεις πῶς κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ... Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος τῆς φρικτῆς ζωῆς μου, σὲ κυνηγᾷ παντοῦ... σὲ καταδιώκει...

(Συνέχεια σὸ ἐπόμενο).

ΜΙΑ ΤΙΜΗΤΙΚΗ

'Ο ἐκλεκτός καὶ δημοφιλὴς εἰς τὸ ἄθῃ ναῖκον Κοινὸν διασάργης τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ κ. Ν. Μηλιάδης δίδει τὴν Παρασκευὴν 16 Σεπτεμβρίου τὴν τιμητικὴν του μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τῆς σαζόν «Σιλουέττα» τῶν κ. κ. Παπαδόπουλου — Σπυροπούλου — Γιαννιδῆ.

Γι' αὐτὴ τὴν βραδύαν ἔχουν γραφεῖ εἰδικῶς ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς νέες σκηνές, εἰς τὶς ὁποῖες θὰ ἐμφανισθῇ ὁ κ. Ν. Μηλιάδης.

'Η ἐπιτυχία τῆς τιμητικῆς αὐτῆς εἶναι ἐξασφαλισμένη ἐκ τῶν προτέρων, διότι ὁ κ. Ν. Μηλιάδης εἶναι ὁ ἀγαπημένος καλλιτέχνης καὶ διασάργης τοῦ ἀθηναίου κοινού.

Ἑλληνικὸ θέατρο

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 34)

καὶ τὸ περίφημο «Ὁ μπαμπὰς ἐκπαίδευεται», διακηρύττει ὅτι ἔχει τρία νέα ἔργα ὑπὸ συγγραφῆν. 'Ενα ἱστορικόν, τὴν «Μαντὰ Μαυρογένους» διὰ τὸ «Βασιλικὸν θέατρον», μὴ κωμωδία, τὸ «Λογχορυσμὸς μὲ τὸν... ξενοδόχο!» γιὰ τὴν Μαρίκα καὶ μὴ ἄλλη κομμένη διὰ τὴν 'Ανδρεάδην. 'Ο Θεὸς ὁμως ξέρει, ἂν, πότε καὶ ποῖο θ' ἀποφασίσῃ νὰ γράψῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ πρῶτον, ὁ κ. Γ. Ξενοπούλου, ἔχει ἀπὸ πέρουσιν ἔτοιμην μὴ κομμένην, τὴν «Ὁ βασιλεὺς μαμάς». 'Επὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐτοιμάζει τίποτε ἄλλο.

'Ο Λιδωρικὸς μαθαίνει ὅτι κατὰ γράφει. 'Ο Μπόγρης ἀσχολεῖται ἐπὶ τοῦ παρόντος γιὰ τὸ μουσικὸν θέατρον. Σκαρώνει μὴ ἡθογραφικὴν ὀπερέτταν. Λένεται ἐπιμόνος — παρὰ τὶς διαφεύσεις τοῦ συγγραφέως — ὅτι μὴ ἡθογραφικὴ ὀπερέττα θὰ γράψῃ διὰ τὸν θίασον Σαμαρτζῆ καὶ ὁ κ. Θεόδ. Συναδινός. 'Ο 'Αργυρόπουλος, ἐξ ἄλλου, ἔχει διὰ νὰ πᾶσῃ μὴ κομωδία τοῦ συγγραφέως κ. Λεκοπούλου ποῦ ὁ ἴδιος πρωτοπαρουσίασε πέρουσιν. 'Εχει ἐπίσης ἕνα ἔργο τοῦ Δεβέρη καὶ μερικὰ ἄλλα νέων δραματούργων. 'Εφέτος — ἄλλως τε —

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

ΜΕ πραγματική θλίψη και με αληθινό πόνο καρδιάς, θα σας διηγηθώ σήμερα την τελευταία περιπέτεια του συμπαθεστάτου ήρωός μας, του Παρασκευά Κουτρομούτη, που τόσο τον άναψαμε όλοι μας.

—22—

Κουτσαίνοντας και με κάτι μάτια που διατηρούσαν ακόμα φανερά τα ίχνη από τις γροθιές ποδών φάει, βγήκε εκείνο το απόγευμα, ο Παρασκευάς, από το νοσοκομείο. Δεκαπέντε ολόκληρες μέρες κλεισμένος εκεί μέσα είχε πλήξει φοδερά, γι αυτό, μόλις βγήκε, έτρεξε κατευθείαν στο καφενεδάκι της γειτονιάς του «Η σεινάντισ» που κάθε απόγευμα ταχτικά, μαζεύονταν όλη του η παρέα.

Ο Λάζαρος, ο Χαρίλαος, ο Πίπης και οι λοιποί που αποτελούσαν τη συντροφιά, τον υπεδέχθησαν με αλαλαγμούς ενθουσιασμού.

—Γεια σου Παρασκευά...

—Περαστικά Παρασκευά...

—Σιδεροκέφαλος...

Κι' ο Παρασκευάς, πανευτυχής για τις τόσες εκδηλώσεις συμπαιδείας προς το άτομόν του, μοίραζε παντού ευχαριστίες και χαμόγελα.

—Ευχαριστώ Πίπη μου...

—Χαρίλαε με συγκινείς...

—Ευχαριστώ παιδιά... Ευχαριστώ...

Του προσεφέρθη καρέκλα, του προσεφέρθη και καφές κι' η κουβεντί-
τα, ως ήτο επόμενο, άρχισε:

—Λοιπόν;

—Τί λοιπόν;...

—Δέν μάς είπες, ρε Παρασκευά, πώς τις έφαγες!

—Δέν τις έφαγα. Τις μοιραστήκαμε. Μούδωσε κι' αυτός, τούδωσε κι' εγώ...

—Τούδωσες κι' εσύ;

—Τούδωσα...

—Πόσες;

—Μία...

—Πότε του την έδωσες;

—Προτού άρχισει ο τσακωμός. Αυτή τη μία τούδωσα πρώτα κι' ύστερα άρπαχτήκαμε.

—Καλά και την ώρα που άρπαχό-
σαστε δέν τά κατάφερες να του δώ-
σης κι' εσύ καμιά γροθιά;

—Όχι. Δέν πρόλαβα.

—Γιατί;

—Μου έκανε ζαβολιές.

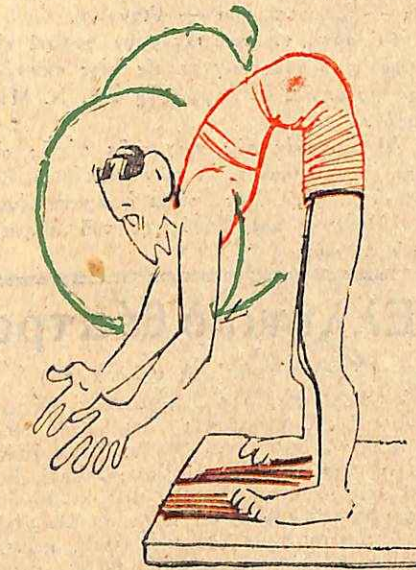
—Τί ζαβολιές δηλαδή;

—Νά, όλο αυτός με έαροδσε. Δέν μ' άφησε, ο άφιλότιμος, να τον έα-
ρέσω κι' εγώ καμιά στάλα.

—'Η παρέα, που έσπαγε κέφι, όλο και τον κούρντιζε.

—Ωστε έτσι... Στις έβρεξε;

—'Ε, όχι δηλαδή... Δέν συνέβη α-
κριβώς έτσι...

Πήρε μια βαθειά άναπνοή.

σεως ήταν οι Βαλκανικοί άγώνες. Ο Παρασκευάς παρακολουθούσε σιωπηλός από την καρέκλα του τις άγορεύσεις των άλλων.

Ο Χαρίλαος υπεστήριζε ότι σε τρία χρόνια οι Βούλγαροι θα είναι σε θέση να κερδίσουν τους Ολυμπιακούς. Ο Λάζαρος το άπέκλειε. Ο Πίπης υπερασπιζόταν τους Ρουμάνους κι' ο Παρασκευάς σιωπούσε επιμελώς.

Κουβέντα στη κουβέντα ή συζήτη-
σις επεξετάθη και εις την κολύμβη-
σιν.

Οι Ρουμάνοι, υπεστήριζε ο Πί-
πης μάς τρώνε στα θαλάσσια σπόρ.

—Δέν είσαι στα καλά σου. Κανείς δέν μπορεί να μάς συναγωνισθί έ-
μάς. 'Η άντοχή του Ρωμνού στο νε-
ρό είναι καταπληκτική. Εγώ έχω γνωρίσει ανθρώπους που κάνουνε βουτιές και μένουνε κάτω άπ' τη

θάλασσα περισσότερο από τέσσερα
λεφτά.

—Κι' είναι σπουδαίο αυτό;

Αυτός που μιλούσε ήταν ο Παρα-
σκευάς.

—Όλοι γυρίσαν και τον κυττάξαν
και σκάσανε στα γέλια.

—Γιατί, ρε Παρασκευά, εσύ τό κά-
νεις;

Ο Παρασκευάς χαμογέλασε ειρω-
νικά.

—Μόνο τέσσερα λεφτά; 'Εγώ μέ-
νω κάτω άπ' τη θάλασσα δέκα λε-
φτά και περισσότερο.

—Σοβαρώς;

—Σοβαρώτατα... Πάω μάλιστα
και στοίχημα.

—Τί στοίχημα;

—'Ο,τι θέλετε...

—'Ενα τραπέζι...

—Μάλιστα. 'Ενα τραπέζι κι' έξη
καρέκλες!

—'Η παρέα ξελιγωμένη από τα γέ-
λια, τό δέχτηκε τό στοίχημα.

—Πότε λοιπόν θα δοκιμάσης;

—Όποτε θέλετε.

—Αύριο;

—Αύριο.

—'Απ' την εξέδρα του Παλαιού Θα-
λήρου θάπεφτε ο Παρασκευάς. Ό-
λη η παρέα ήταν εκεί καθώς και
πλήθος περιέργων που μυριστήκανε
καζούρα και τρέξανε για να σπά-
σουν κέφι.

Γδύθηκε ο Παρασκευάς, φόρεσε τό
μαγιώ του, και καθάλησε τα σιδε-
ρα της εξέδρας.

Πήρε μια βαθειά άναπνοή, σήκω-
σε τα χέρια του ψηλά, κι' ύστερα έ-
δωσε ένα πήδο — μπλούμ! — και
βούτηξε μεγαλοπρεπώς στη θάλασ-
σα...

Του κάκου όμως τον περιμέναν οι
φίλοι του.

Ο Παρασκευάς δέν ξαναβγήκε πο-
τέ!...

ΑΛ. ΣΑΚ

Παρακολουθήστε όλοι τό
νέο εύθυμογραφικό μας
άνάγνωσμα που άρχίζει
σήμερα στη σελίδα 24

ΘΕΟΚΛΗΣ
ΚΑΛΟΥΜΠΑΡΔΟΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ μέσα στο τρο-
χόσπιτό του ο Μπράντ, ο
άσος της σκοποβολής, έ-
παιξε μόνος του μια παρτί-
δα «Ντάμερ». Αυτό τό έκα-
νε πάντοτε μισήν ώρα προ-
τού βγή στο στίβο. Ήταν ένας τρό-
πος για να καταπραΰνη τα νεύρα
του και να έχη την σταθερότητα και
την ήρεμία στα γέρια του, που ά-
παιτούσε τό δύσκολο σκοπευτικό
του νούμερο.

—'Ενώ ήταν σκυμμένος στο παιγνί-

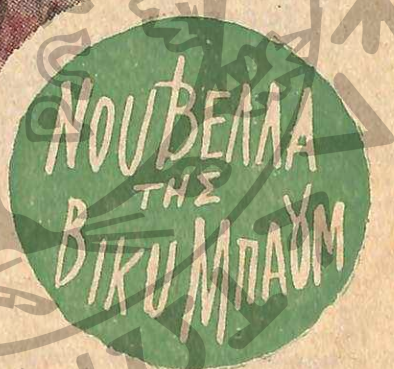
δι, κάποιος έσπρωξε απότομα την
πόρτα και μπήκε μέσα. Με τό άνοι-
γμα της πόρτας μπήκε μια μυρωδιά
σταύλου και ο θόρυβος του τσίρκου.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Μπράντ.
— Σας θέλουν μέσα. 'Εγινε κάτι.
έτραύλισε ο ίπποδαστής.

Μ' ένα πήδημα ο Μπράντ τινάχθη-
κε έπάνω.

— Λοιπόν; έρώτησε. Δυστύχημα;

— Ναι, 'Ο Ροντίνι... έσπασε την
σπονδυλική του στήλη! 'Εμεινε στον
τόπο νεκρός. 'Ελάτε, σας παρακα-

λῶ, γρήγορα!

— Τὸν εὐλογημένο τὸν ἄνθρωπο, θὰ ἦταν πάλι μεθυσμένος, ἐμυρμούρισε ὁ Μπράντ βάζοντας ἀργὰ τὴν πράσινη στολή του. Καὶ ὅμως ὁ διευθυντὴς ξέρεי πῶς πρέπει νὰ μὲ ἀφίην ἡσυχο πρὶν ἀπὸ τὸ νούμερό μου...

— Ὁ ἵπποδαμαστὴς στεκόταν ἀνυπόμονος κοντὰ στὴν ἀνοιγμένη πόρτα.

— Ὁ Ροντίνι σκοτώθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ Σουλτάνου... "Ἐχει τὸ ἕνα πόδι σπασμένο! εἶπε μὲ πνιγμένη φωνὴ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ὁ Μπράντ ἐχλόμιασε:

— "Αἱ! τί φορὴ! ἐψιθύρισε.

— Ἀνοίξε ἀμέσως τὸ μεγάλο κουτὶ μὲ τὰ πιστόλια του καὶ ἀφοῦ τὸ ἔψαξε, τὸ ἄφησε καὶ πήρε ἀπὸ τὴν βαλίτσα του ἕνα παλὸ περιστροφῆς.

— Πᾶμε! εἶπε.

Πατώντας τὸ μαλακὸ γῶμα, ἔκανε ἀπ' ἐξω τὸν γύρο τῆς τέντας. "Ἐνας ἄερας ψυχρὸς καὶ γεμάτος σκόνη ἐρχόταν ἀπὸ τὸν δρόμο. "Ἐως τ' αὐτιά τους ἔφθαναν οἱ θόρυβοι τῆς παραστάσεως, τῆς ὀρχήστρας τῶν χαλκῶν ὀργάνων, τῶν ἡχηρῶν γέλιων καὶ τῶν χειροκροτημάτων τοῦ κοινῶς.

— Οἱ θεαταὶ δὲν ἀντελήφθησαν τί ἀκριβῶς συνέβη, γιατί ὁ διευθυντὴς εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ στείλῃ στὸν στίβο τοὺς κλόουν, κ' ἐνῶ αὐτοὶ ἀπασχολοῦσαν τὸ κοινὸ, ἐμεῖς, κουβαλήσαμε τὸ πῶμα τοῦ Ροντίνι.

— Ἐνας ὅμιλος σιωπηλῶν ἀνθρώπων περιέβαλλε τὸ πληγωμένο ἄλγος. Ὁ Σουλτάνος δὲν ἔβγαζε καμμιὰ οἰμωγὴ, μονάχα τὸ σκυμμένο μπροστὰ κεφάλι του ἐπρόδινε τὸν πόνο του. Ὁ Λέντζ, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἵπποδρομίου, ἐπλησίασε τὸν Μπράντ καὶ τοῦ εἶπε σὲ χαμηλὸ τόνο:

— "Ἄς μὴν ὑποφέρῃ περισσότερο! Ἀφίνα σὲ σένα τὴν τιμὴ νὰ σκοτώσῃς τὸν Σουλτάνο.

— Ἀπὸ ἕνα μακρινὸ σταῦλο ἀντήχησε τὸ χρεμέτισμα πού ἔβγαζε ἀνίσυχο ἕνα ἀλογάκι.

— Ὁ Σουλτάνος στεκόταν ὀρθὸς στὰ τρία τοῦ πόδια. Ἀπὸ πάνω του ἔτρεχε ἀκόμα ἰδρώς ἀπὸ τὴν ἀσκήσεις, πού ἔκανε μέχρι πρὸ ὀλίγου στὸν στίβο τοῦ ἵπποδρομίου. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ βαθύτατη θλίψη.

— Ὁ Μπράντ ἀγκάλιασε τὸν λαιμὸ τοῦ ὀραίου ἀλόγου καὶ κατὰ τοῦ εἶπε σ' αὐτό. Κατόπι, ψάχνοντας μὲ τὸ δάκτυλό τῆς θέσης, κάτω ἀπὸ τὴν μαστοειδῆ ἀπόφυση, ἀκούμπησε τὸ περιστροφὸ του, κ' ἐνῶ ἐγάιδευε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὸ ζῶο, ἐτράβηξε ἀπότομα τὴν σκανδάλη. Μιὰ ὑπόκωφη ἐκπυροσκόπησις ἀντήχησε. Τὸ δέμα τοῦ Σουλτάνου ἀνατρίχισε. "Ἦσαν ὅσοι ἀκούστηκαν γέμω. Οἱ ἱπποκόμοι ἐρρίξαν βιαστικὰ μιὰ κουβέρτα ἀπάνω στὸ νεκρὸ ζῶο.

— Ὁ Μπράντ γιὰ πολλὴν ὥρα στεκόταν ἀκίνητος, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἐπῆγε κοντὰ τοῦ ὁ διευθυντῆς:

— "Ἐχεις ἀκόμη ἕνα τέταρτο καίρῳ, τοῦ εἶπε.

— Ὅταν ὁ Μπράντ γύρισε στὴν καρρότσα του, πού ἐμοιαζε σὰν βαγόνι καὶ πού αὐτὴ ἦταν τὸ σπῆι του, τὸ καμαρίνι του καὶ τὸ μέσον μεταφορᾶς ὅταν τὸ τσίρκο ἐγύριζε ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν, κρατοῦσε ἀκόμη στὸ δεξιὸ του χέρι τὸ περιστροφῆς. Σὲ μιὰ στιγμή ἀντίκρουσε μερικὸς ἀνθρώπους κοντὰ στὴν καρρότσα τοῦ Ρον-

τίνι. "Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὸν νεκρὸ καβαλάρη. Εἶχε ἀκόμα ἕνα τέταρτο καίρῳ ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ σειρά του στὸ πρόγραμμα. Καθὼς ἀνοίξε δρόμο ἀνάμεσα στοὺς συγκεντρωμένους ἀνθρώπους γιὰ νὰ πλησιάσῃ στὴ σκάλια, εἶδε μιὰ μικρούλα ζαρωμένη στὰ σκαλοπάτια, πού μόλις τὸν ἀντίκρουσε τινάχτηκε ἀπάνω. Ἦταν ἡ Ρία, ἡ κόρη τοῦ Ροντίνι.

— "Ὅχι, νὰ μὴν μπῆτε μέσα!.. τοῦ εἶπε σιγανά, ἀλλὰ μὲ δύναμη. Σὰς τὸ ἀπαγορεύω!

— Ὁ Μπράντ στάθηκε κατάπληκτος. Τὰ μάτια τῆς ἐγυάλιζαν, μὰ ἦταν στεγνὰ ἀπὸ δάκρυα.

— "Ἐσεῖς μισοῦσατε τὸν πατέρα μου, καὶ κείνος δὲν σὰς ἀγαποῦσε! τοῦ εἶπε τεντώνοντας τὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ.

Καὶ γυρίζοντας ἡ μικρὴ πρὸς τοὺς

Μονομαχία

τῆς Βίκυ Μπάουμ

ἀνθρώπους πού ἦσαν γύρω τῆς, ἱπποκόμοι, ἐργάτες, θηριοδασταὶ, ἐφάναξε:

— Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἦταν μεθυσμένος! Αὐτὸ εἶνε ψέμμα!

— Ὁ Μπράντ ὠπισθοχώρησε δυὸ βήματα:

— Λυποῦμαι πολὺ!.. ψιθύρισε σκύβοντας τὸ κεφάλι.

Καὶ χάθηκε μέσα στὰ τροχόσπιτα.

—

Τὸ ἵπποδρόμιο ἔφυγε ἀπὸ τὴν Βουδαπέστη γιὰ τὴν Βιέννη.

— Ὁ Μπράντ ξαναεἶδε τὴν Ρία ὅτε ρα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἕνα πρῶτὸ στὸ ἵππευτήριό, ὅπου πῆγε γιὰ ν' ἀσκηθῇ. Τὴν εὗρε νὰ πηδάει. Καὶ θυμήθηκε ὁ Μπράντ πῶς πάντα ἔτσι τὸν παρελθόν τὴν ἔβλεπε νὰ πηδάει μέσα στὸ ἵππευτήριό, ἔχοντας τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὸν πατέρα τῆς πού ἐγυμνάζετο.

— Θυμήθηκε ἀκόμα πῶς ἡ Ρία δὲν εἶχε μητέρα καὶ πῶς ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό τοῦ πατέρα τῆς δὲν εἶχε κανένα σὺν κόσμο. Φαινόταν τόσο μικρούλα, σὰν ἐγκαταλελειμμένη, καθὼς πηδοῦσε μέσα στὸν στίβο.

— Εἶσαι καλά; τὴν ἐρώτησε. Δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι. Τὸν ἐκύτταξε μόνο, καὶ τότε ἐκείνος τρομαγμένος εἶδε πῶς εἶχε τὰ χεῖλη τῆς σφιγμένα κ' ἔκλαιγε.

— Γιατί κλαῖς; τὴν ἐρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

Καὶ πάλι ἐκείνη δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Γιατὸν πατέρα σου;

— "Ὅχι... Γιατὸ μένα... ἀπάντησε ἡ μικρὴ.

— Ὁ Μπράντ δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ.

— Ὁ διευθυντὴς δὲν θέλει πιά νὰ μὲ κρατήσῃ! πρόσθεσε ἡ Ρία λυπητερὰ.

— Δὲν ξέρεις ν' ἀνεβαίνεις στὸ ἄλγος σὰν τὸν πατέρα σου;

— Ἡ Ρία ἐκίνησε ζωηρὰ τὸ κεφάλι, καὶ εἶπε:

— "Ὅχι, φοβάμαι!

— Ὁ Μπράντ ἐχαμογέλασε:

— Μπράβο σου, δὲν λές ψέμματα! τῆς εἶπε, γαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς.

— Ἦταν ἡ συνηθισμένη του χειρωναμία, ὅταν ἤθελε νὰ πιάσῃ τ' ἄλογα ἀπὸ τὴν γαίτη καὶ γιὰ νὰ γαϊδέψῃ τὰ λιοντάρια. Ἡ Ρία στὸ γάδι τοῦ δροσεροῦ καὶ ἡμεροῦ ἐκείνου χειροῦ ἔσκυψε τὸ κεφάλι. "Ἦστερα τὸ σήκωσε καὶ κυττάζοντάς τον γιὰ πρώτη φορὰ στὸ πρόσωπο, τοῦ εἶπε:

— Τίποτε δὲν ξέρω νὰ κάνω!

— Καὶ πού σκέφτεσαι νὰ πᾶς; τὴν ρώτησε συγκινημένος.

— Πουθενά. Δὲν γνωρίζω κανένα. Τὰ λόγια τῆς ἦσαν ἀπελπιμένα, καὶ ὅμως χαμογελοῦσε. Ὁ Μπράντ ἔκανε λίγα βήματα καὶ ὕστερα ἐαναγύρισε κοντὰ τῆς.

— "Ἄν σ' ἄρεσε, μποροῦσα νὰ σὲ χρησιμοποίησω στὸ νούμερό μου... τῆς εἶπε.

Καὶ μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ, ἐνῶ ἡ μικρὴ κατάπληκτη τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια.

—

— Ὁ ἵπποδαμαστὴς τοῦ ἵπποδρομίου, ὁ Ροντίνι, ἦταν ἕνα εἶδος σαλτιμπάγκου, ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς περιορισμοὺς καὶ νόμο. Μόλις ἤξερε νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ καὶ ποτὲ δὲν εἶχε ὑποταχθῇ στὴν πειθαρχία τῶν ἀνθρώπων τῆς δουλειᾶς του.

— Ἡ μητέρα τῆς Ρία, τὴν ὅποια ἡ μικρὴ δὲν θυμόταν, γιατί πέθανε πολὺ νέα, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν οἰκογένειά τῆς γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ροντίνι. Τὸ μονάκριβο παιδί της, ἡ Ρία μεγάλωσε μέσα στοὺς σταύλους, στὰ τροχόσπιτα, κάτω ἀπὸ τὶς κατασκηνώσεις, στὸν πλάνητα βίω τῶν γονέων τῆς.

— Ὁ πατέρας τῆς συχνὰ τῆς ἔλεγε πῶς ἐμοιαζε τῆς μητέρας τῆς, καὶ συχνὰ ἡ Ρία νόμιζε πῶς ἐνοίωθε τὴν μητέρα τῆς βαθεῖά τῆς, στὴν ἀνησυχία καὶ στὴν ἀνυπομονησία πού ἐτρικούμιζαν στὴ ψυχὴ τῆς, στὸ μῖσος γιὰ τὰ πράγματα τοῦ ἵπποδρομίου.

— Τὰ ἄλλα παιδιά τοῦ περιβάλλοντος τῆς ἀρχίζαν ἀπὸ τριῶν χρονῶν νὰ μαθαίνουν τὴν τέχνη τοῦ πατέρα των, ἀλλὰ ἡ Ρία δὲν μποροῦσε δὲν ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τέχνη αὐτῆς. Κάθε φορὰ πού τὴν ἔβλεπαν ἀπάνω στὸ ἄλγος, ἡ τὴν κρατοῦσαν ἀπάνω σὲ δυὸ σκαμνιά, τὰ ὅποια ἀπομάκρυναν σιγά-σιγά γιὰ νὰ τὶς μακρύνουν τὰ πόδια, ἡ τὴν ὑπέβαλλαν σὲ ἄλλες ἀσκήσεις, ἡ Ρία ἔβγαζε τέτοιες φωνές, πού στὸ τέλος ὁ Ροντίνι ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχη. Καὶ ὑπερφηανεόταν πολὺ γιὰ τὴν κόρη του πού δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ νούμερο τοῦ ἵπποδρομίου.

— "Ἡ μητέρα τῆς Ρίας ἦταν ἀληθινὴ κυρία, ἡ κόμισσα "Ερντέντυ", διηγόταν συχνὰ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου, χωρὶς νὰ φανερῶν πὼς τὸ ἔαν τὸ πίστευε ἢ ὄχι.

— Ὁ Μπράντ, ὁ ἄσος τῆς σκοποβολῆς, ἦταν Ἑλβετὸς, παιδί μὲς καλβινιστικῆς οἰκονομίας, πού ἐγκατέλειπε μιὰ μέρα τὴν συντροφιά τῶν σκοπευτῶν γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἵπποδρόμιο, ἐπειδὴ ἐκεῖ τοῦ προσέφεραν τόσο χρήματα, ὅσα δὲν ἤλπιζε ποτὲ νὰ κερδίσῃ ἄλλοι. Τοῦ ἄρεσε ἡ μοναξιά. Ζοῦσε πάντα ἀποτραβηγμένος, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐνόμιζαν γιὰ ὑπερήφανο. Τὸν ἐκοροῖδευαν, ἀλλὰ τὸν σεβόντανε. Ὁ Μπράντ ἄ-

γαποῦσε τὰ παιδιά καὶ τὰ ζῶα, κ' ἔπαιζε περίφημο σκάκι. Ὅταν ἀνέλαβε νὰ γυμνάσῃ τὴ Ρία γιὰ τὸ νούμερό του, ἦταν σαράντα ἐνὸς χρονῶν.

— Στὴν ἀρχὴ τὴν ἔβαζε νὰ κάνῃ πράγματα πολὺ ἀπλά. Τὸν ἀκολουθοῦσε ὅταν ἔβγαινε στὸ στίβο, καὶ τοῦ πετοῦσε τὸν μανδύα του καὶ τὸ καπέλλο του, πού ἐκείνος τάπιανε στὸν ἄερα. "Ἦστερα τοῦ ἔδινε τὸ κουτὶ μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὸ τουφέκι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε τὸν ἄσσο κούπα... Τῆς ἔμαθε ἐπίσης νὰ κάνῃ μιὰ μικρὴ παντομίμα, νὰ δείχνῃ τάχα ἐκπληρῇ κάθε φορὰ πού ἐπετύγγανε μιὰ δύσκολη βολή.

— Τὰ ἔμαθε καλὰ ὅλα αὐτὰ ἡ Ρία, ἐκείνο ὅμως πού δὲν μποροῦσε νὰ δῇ ἦταν οἱ ἀκροβάται. Φοβόταν τρομερὰ καὶ ἀνατρίχιαζε σὲ κάθε ἐκπυροσκόπησι. Χρειάσθηκαν τρεῖς μῆνες δόλοκληροι γιὰ νὰ συνηθίσῃ νὰ μὴ ταράζεται, ὅταν ὁ Μπράντ πυροβολοῦσε. Τὸ μόνο πράγμα πού ἐνθουσίαζε ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση τὴν Ρία, ἦταν τὸ πράσινο κοστούμι πού φοροῦσε στὴν παράστασι: ἕνα φράκο πού ἀγκάλιαζε σφιγτὰ τὸ σῶμα τῆς, καὶ τὰ μεταξωτὰ σκαρπίνια. Τὰ φοροῦσε καὶ στεκόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη νὰ κυττάζεται καὶ νὰ θαυμάζεται ἔως τὴν στιγμή πού ὁ Μπράντ τὴν φώναζε νὰ βγοῦν στὸν στίβο.

— Στὸ ἵπποδρόμιο τὰ παιδιά καὶ τὰ ζῶα εἶναι ἱερά. Δὲν τὰ χτυποῦν ποτέ. Ἐν τούτοις ἦρθε στιγμή πού ὁ Μπράντ ἔδειρε τὴν Ρία. Μετὰ τὴν πράξη του ὅμως αὐτῆς, ἐγύρισε ντροπισμένος στὸ τροχόσπιτό του. Γι' αὐτὸν ἡ πειθαρχία, ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἰσορροπία, ὁ ἔλεγχος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἦταν ζητήματα ὑπερτάτης σημασίας, καὶ ἡ Ρία ἦταν τὸ μόνο πλάσμα πού τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ καὶ ἔλεγχος καὶ ἰσορροπία. Τὴν ἐπῆρε κοντὰ τοῦ τὴν Ρία, κινούμενος ἀπὸ ἕνα καθαρό αἶσθημα οἴκτου. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζῇ σὴ χωρὶς τὴν συντροφιά τῆς, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὴν λεπτὴ σιλουέττα τῆς, τὰ φουντωτὰ μαλλιά τῆς, τὸ λιγερὸ σῶμα τῆς στὸ πράσινο κοστούμι, χωρὶς τὰ καπρίτσια τῆς... Τοῦ ἦταν ἀκόμη ἀπαραίτητη γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν ἡρεμία καὶ τὴ σταθερότητα τῶν χειρῶν του.

— Ὁ κύριος ὄρος τῆς τέχνης του ἦταν νὰ ἔγῃ τὰ γέλια ἡρεμῶς, σταθερὰ. Γι' αὐτὸ δὲν ἔπινε ποτέ, κοιμόταν ὀγτὼ ὥρες τὸ ἡμερονύχτιο καὶ κάθε μέρα ἔκανε 7 χιλιόμετρα πεζοπορία. Ἐπὶ πλέον ἔτρωγε ὀρισμένη ποσότητα φαγητοῦ, καὶ γιὰ περισσότερη ἀκρίβεια ἐζύγιζε τὴ τροφὴν τοῦ στὴ ζυγαριά.

— Ὅταν ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν στίβο μαζί μὲ τὴν Ρία, ἀτόχησαν δυὸ βολές σ' ἕναν καθρέφτη. Ἐσκόπευσε πάλι, γλωμῶς, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπέτυχε. Ἡ Ρία, ἀλύγιστη, στεκόταν ὀρθὰ κοντὰ στὸν καθρέφτη, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν σὰν πετρωμένο ἀπὸ τὴν προσπάθεια πού κατέβαλλε γιὰ νὰ μὴ τρέμῃ. Ἐκεῖνος ἦταν ἕξω φρενῶν μαζί τῆς, ἀλλὰ τὴν λυπόταν.

— Ὅταν περάσουν δυὸ ἑβδομάδες γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ νούμερο, τῆς εἶπε.

— Ἡ μικρὴ ἀναστέναξε καθουσιασμένη.

— Κάθε πρῶτὸ ἔκαναν τὴ σχετικὴ προπόνησή τους. Ἡ Ρία κρατοῦσε ἕνα ἀναμμένο κερί, κ' ἐκείνος τοῦ ἔ-

σβυνε τὴ φλόγα μὲ μιὰ σφαῖρα.

— Ὁ φόβος τῆς δὲν τῆς εἶχε περάσει ὁλότελα, μὰ τώρα μποροῦσε καὶ συγκρατιόταν.

— Κάποιο ἀπόγευμα κατέβηκαν μαζὶ στὴν πόλιν καὶ τῆς ἀγόρασε ἕνα καπέλλο, στολισμένο μὲ ψεύτικα κεράσια, πρὸς τὸ λαχταροῦσε καιρὸ τώρα.

— Τὸ νοῦ σου, Μπράντ, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς ὅταν ἐπέστρεψαν.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Μπα, τίποτα. "Ἐτσι... μιλάω, γενικά.

—

— Ὁ Μπράντ εἶχε κλειστὴ στὸ καμαρίνι του καὶ σκεφτόταν τὰ δικά του, παίζοντας ὅπως πάντα, μιὰ παρτίδα ντάμα μὲ τὸν ἑαυτὸ του... Τὸ νούμερό τους ὅλο καὶ πιὸ τέλειο γινόταν!

— Στὴν ἀρχὴ, τῆς εἶχε μάθει νὰ κρατᾷ τὸν ἄσσο κούπα, μετὰ τὴν ἔβαζε νὰ σταθῇ κολητὰ στὸν τοῖχο, καὶ θουμιμάτιζε μὲ σφαῖρες τὰ ποικιλόχρωμα ἡλεκτρικὰ λαμπιόνια, πού ἦταν ἀναμμένα τριγύρω τῆς.

— Ἐνα χρόνον ἀργότερα, πρὶν μαρκάρουν γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ, τὴν παντρεύτηκε. Ἡ φωτογραφία τῆς Ρία δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες, κ' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ κόρη τοῦ Ροντίνι ἐγκαταστάθηκε στὸ ἀμάξι τοῦ Μπράντ... Καμμιὰ ἄλλη ἀλλαγὴ. Μόνον πού ὁ ἴδιος ὁ Μπράντ εἶχε χάσει τώρα τὸν ἥπυ τοῦ καὶ τὴν ἡσυχία του. Τὴν εἶχε παντρευτῇ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, μὰ τὸ πάθος του ὅλο καὶ φούντωνε.

— Στὸ Μεξικὸ οἱ δουλειές δὲν πῆγαν καλά. Ἡ βρογμὴ χτυποῦσε ἀδιάκοπα ἐπάνω στὴν τέντα τοῦ τσίρκου, κ' ὁ κόσμος φοβόταν τὶς λάσπες. Κ' ἐπειτὰ ὁ φλεγμονώδης Μπράντ χτυποῦσε στὰ νεύρα τῶν θεριόλαμων Μεξικανῶν.

— Ὅλα πᾶν νὰ μείνω μὲ τὴ γυναῖκά μου στὸ ξενοδογεῖο, ἐδήλωσε κάποια μέρα ὁ ἄσος στὸ διευθυντὴν του. "Ἡ βρογμὴ δὲν μ' ἀφήνει τὴ νύχτα νὰ κλείσω μάτι.

— Ἐτσι κ' ἐγίνε. Νοίκιασαν δυὸ χωριστὰ δωμάτια σ' ἕνα ἐλεεινὸ ξενοδογεῖο. Ἡ Ρία ὅμως ἦταν ἐνθουσιασμένη. Πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς εἶχε ὁλότελα δικό της δωμάτιο. Τὸ πρῶτὸν στὶς 6 σὰν ἐπληρῶσε, ἀντίκρουζε τὸν ἀντρα τῆς καθισμένο στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ. Τοῦ χαμογελοῦσε κοροϊδευτικὰ, γιατί (κ' ἄς τὸν φοβόταν πάντα μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὶς σφαῖρες του) ἀντιλαμβάνονταν πόσο τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη.

— Τῆς εἶχε μπερδὸς μὲ τὸ νὰ φύ-

— Τὰ πῆγα καλά;

— γουν ἀπὸ τὸ τσίρκο, νὰ ἐμφανισθοῦν στὰ κοσμικὰ μιούζικ-χόλλ.

— Στὸ μιούζικ-χόλλ τὰ νούμερά μας θὰ εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνα, τῆς ἀντέλεγε ὁ Μπράντ. Καὶ σὺ φοβάσαι!

— Λάθος κάνεις. Θέλω ν' ἀλλάξω

ζωή. Βαρέθηκα τὰ τσαντήρια και την μπόχα τών άγριμιών. Δέν είσαι για τὸ τσίρκο εσύ. Είσαι νούμερο από τὰ σπάνια.

—

Τὴν πρώτη επίσημη εμφάνισί τους τὴν έκαναν στὸ «Βιντεργκάρντεν», στὸ Βερολίνο. Ἡ αἰθούσα ἦταν άσφυκτικά γεμάτη από φράκα και έξωμες τουαλέττες. Ἡ ὀρχήστρα έπαιζε κάποιο ταγκό, τὴ «Γαλάζια Ὠρά». Ἀνοίγει ἡ αὐλαία. Ἡ σκηνή εἶνε βυθισμένη στὸ σκοτάδι. Δέν διακρίνονται παρά οἱ κοκκινωπές άκρες δυὸ τσιγγάνων.

Ὁ Μπράντ γυρνά κάποιο διακόπτη. Φῶς! Τὸ κοινό βλέπει ἕνα καλοεπιπλωμένο δωμάτιο. Ὁ Μπράντ με φράκο, κι' ἡ Ρία με τουαλέττα γορῶ, έπιστρέφουν από έσπερίδα. Ὁ κύριος φαίνεται μεθυσμένος. Παραπατᾷ διαοκῶς. Πίνει μονοκόμματα ἕνα ποτήρι κονιάκ, πού πήρε από τὸν μπουφέ. Παίρνει κι' ἕνα δεύτερο, πού ἡ γυναίκα του προλαβαίνει και τοῦ τ' άρπάξει και τρέχει στὴν ἄλλη γωνία. Πίγκ! μιὰ πιστολιά. Θοῦματα τὸ ποτήρι. Ἡ γυναίκα ἀνάβει ἕνα δεύτερο τσιγάρο πού μιὰ σφαίρα τῆς τὸ κόβει στὰ δύο. Παίρνει τρίτο. Τρίτη πιστολιά με τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Βγάζει τότε, κάπως συγχισμένη, από τὴν τσάντα της, τὸ καθρεφτάκι της και τὸ ρουζ. Με μιὰ σφαίρα πού τῆς ψαύει σχεδόν τὸ πρόσωπο, ὁ ἄνδρας της, κομματιαίνει τὸν καθρεφτη και τὸ ρουζ. Στρέφεται μετὰ πρὸς τὸν καθρεφτη τοῦ τοίχου και διορθώνει τὰ γκρίζα μαλλιά του. Ἄλλη πιστολιά κι' ἡ σφαίρα κόβει τὴν κορδέλλα τῆς καλτσόδετας της, πού ἡ γυναίκα του έτοιμαζόταν νὰ διορθώσει, σηκώνοντας τὸ φουστάνι της. Τὸ κοι νὸ άγωνιά. Ὁ Μπράντ ὅλο και παραπατᾷ και ἡ Ρία διαρκῶς κινεῖται μέσα στὸ δωμάτιο, ἐνῶ οἱ σφαίρες πέφτουν βροχή. Κάποιο μυστήριο πλανιέται στὴ σκηνή. Σὲ λίγο δέν εἶναι μείνει ἀντικείμενο γι' ἀντικείμενο γερό μέσα στὸ δωμάτιο. Ἀπότομα σταματᾷ τὸ ταγκό, κι' ακούγονται μόνον ἀπειλητικοὶ οἱ ἦχοι ἐνός ταμπούρλου. Ἡ γυναίκα ἀποχαιρετᾷ, στὴν πόρτα τὸν ἄντρα της στέλνοντάς του φιλιά. Στὰ μαλλιά της φορεῖ ἕνα διάδημα από γυάλινα λουλούδια πού σπινθηροβολοῦν. Ὁ Μπράντ τεντώνει τὸ ὥπλισμένο χέρι του κι' οἱ σφαίρες του θρυμματίζονται ἕνα πίσω από τὸ ἄλλο ὅλα τὰ λουλούδια. Τὸ ταγκό ξεσπᾷ και πάλι μαζί με τὰ φρενιασμένα χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

— Λες νᾶνε γυναίκα του; ρωτᾷ κάποιο φράκο.

— Τί λες; Δέ βλέπεις πού εἶνε κόρη του; τοῦ ἀπαντᾷ ἡ κυρία πού συνοδεύει.

Ἐστερα ἡ κυρία και τὸ φράκο μιλοῦν για πράγματα ἄσχετα με τὴν παράσταση.

—

Τὸ μουσικὸ τοῦ καταπληκτικοῦ νούμερου τοῦ Μπράντ με τὴν Ρία ἦταν ἡ χρονομετρικὴ άκρίβεια κάθε κινήσεως του ἐπάνω στὴ σκηνή. Ὁλα ἦταν ὑπολογισμένα με χιλιοστά τοῦ δευτερολέπτου.

Τώρα τελευταία ὁ Μπράντ νευρίζε πρὶν από κάθε παράσταση. Φοβόταν για τὴ Ρία, μήπως έκανε τὸ παραμικρὸ λάθος πού σίγουρα θὰ τῆς στοίχιζε τὴ ζωή. Και τὴν άγα-

ποῦσε τόσο! Παράφορα!

Στὴν Μασσαλία ὁ Μπράντ συναντήθηκε με τὸ παλιὸ ἀφεντικό του. — Ἐγίνες πιὰ διάσημος, τοῦ εἶπε με φανερὴ χαρὰ ὁ διευθυντῆς τοῦ τσίρκου. Μὰ τί έχεις; Δέ φαίνεσαι νᾶσαι στὰ καλά σου!

— Σὲ λίγο κλείνω τὰ 44 χρόνια, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπράντ. Κι' ἡ Ρία μόλις τὰ 19. Ξέρεις τί πάει νὰ πῇ αὐτό; Μοῦ εἶνε ἄδύνατο νὰ εἶμαι καλὸς σύζυγος, δίχως κίνδυνο νὰ καταστρέψω τὸ νούμερό μου. Ζῶ διαρκῶς σὲ μιὰ άγωνία. Εἶμαι σχεδόν τρελλός. Για τούτα τὰ χέρια μου... Ἄπλωσε τὰ ἄδύνατα δάχτυλά του. Ὁ γέρος κύτταξε προσεκτικὰ τὸ ἀτσάλινο χέρι του.

— Δέν έχεις τίποτα, τὸν καθυσέχασε.

Τὸν ὡδήγησε μετὰ στοὺς σταύλους

.....

Μονομαχία

τῆς Βίκυ Μπάουμ

.....

και τοῦ ἔδειξε τὸ γυιὸ τοῦ Σουλτάνου καθὼς και δυὸ νεογέννητα λεονταράκια. Ὁ Μπράντ τὰ χάιδεψε ἀφηρημένα, σκεπτικὰ. Ἡ ζωὴ τοῦ φαίνόταν ἄδεια, κατεστραμμένη για πάντα.

—

Τὴν ἡμέρα πού ἔδιναν τὴν τελευταία τους παράσταση στὸ Λονδίνο, ἡ Ρία συνάντησε για πρώτη φορά τὸν Γκύ. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Ρία καταγινόταν νὰ μεταφέρῃ από τὸ καμαρίνι τὰ πράγματά τους, ἐνῶ ὁ Μπράντ εἶχε πάει στὸ ταμεῖο τοῦ θεάτρου νὰ ελεπράξῃ τὸ τσέκ τῆς τελευταίας ἑβδομάδος. Ὁ Γκύ ἔρχόταν ἀπ' ἔξω χωρίς καπέλλο, με τὸν γιανὰ τῆς μπλούζας του ἀνοιχτό. Ὅταν τὴν εἶδε φορτωμένη με τόσα πράγματα, ἔσπευσε νὰ τῆς πάρῃ τὸ κουτί με τὰ πιστόλια, πού ἦταν ἑτοιμο νὰ κατακυλίση από τὰ χέρια της.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ εἶπε.

Ἐκείνος ἀπάντησε:

— Ὀνομάζομαι Γκύ. Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ μιούζικ-χῶλ, πού ὅλοι οἱ καλλιτέχναι τὸν μισοῦν, γιατί δέν εἶναι νὰ κἀν τίποτα ἄλλο από τοῦ νὰ τραγουδᾷ καντονέττες.

— Μὰ τὸ ὄνομά σας εἶναι διάσημο, τὸ ξέρω. Εἶδα τὴν εἰκόνα σας τοιχοκολλημένη στὰ προγράμματα τῶν δρόμων. Εἶσθε σπουδαίος.

Κολακεύθηκε πολὺ από τὸ κοπλιμέντο τῆς Ρία. Ἐγέλασε και εἶπε:

— Δέν βαρυνέσθε. Ρεκλάμα μόνάχα. Τίποτε ἄλλο.

Ἐψαξε τίς τσέπες του:

— Δέν ἔχω τσιγάρα. Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε ἕνα;

— Δυστυχῶς δέν καπνίζω.

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνος τὴν ἐκύτταξε κάπως ἐκπληκτος, προσέθεσε:

— Ὁ ἄντρας μου λογυρίζεται πῶς τὸ κάπνισμα κάνει κακὸ στὰ νεῦρα.

— Ἐχει δίκιο. Ὁ ἄντρας σας δέν εἶναι κανένα βίτσι;

— Κἀνει ἕνα ἐπικίνδυνο νούμερο σκοποβολῆς, ἀπήντησεν ἡ Ρία, σάν ἡ πληροφορία αὐτὴ νὰ ἔληθοῦσε τὸ γιατί ὁ ἄντρας της δέν εἶχε κανένα βίτσι.

— Κρίμα! Ἄλλὰ ἴσως νᾶναι καλλιτέρας.

Ὁ Γκύ μιλοῦσε πολὺ γρήγορα και ἡ Ρία τὸν παρακολουθοῦσε με δυσκολία.

— Εἶσθε Γάλλος; τὸν ρώτησε.

Ἐνῶ κρατοῦσε ἥδη στὰ χέρια του τὸ κουτί με τὰ πιστόλια και τῆς ἔπαιρνε ἄλλα δύο πακέττα, ἔκανε νὰ προχωρήσῃ μέσα στὸ θέατρο.

— Ὅχι ἀπ' ἐκεῖ, τοῦ εἶπε ζωηρά.

— Μὰ γιατί; Δέν μπαίνετε μέσα; Μήπως φεύγετε;

— Ναι, φεύγουμε. Πᾶμε στὸ Δουβλίνο, τοῦ ἀπάντησε με χαμόγελο.

— Ἐτσι πάντα εἶναι ἡ ζωὴ μας. Μόλις συναντηθοῦμε, χωρίζομαστε. Θὰ περνούσαμε ἕνα μῆνα θαμνάσια.

— Νὰ ὁ ἄντρας μου, εἶπε ἡ Ρία. Σοῦ συσταίνω στὸν κύριο Γκύ, Μπράντ.

— Χαίρω πολὺ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπράντ με συγκρατημένο χαμόγελο.

— Αὐποῦμαι πάρα πολὺ πού δέν συμπεριλαμβανόμην στὸ πρόγραμμά σας, συνέχισε ὁ Γκύ. Στὸ Μιλᾶνο μοῦ διηγήθηκαν ὅτι τὸ νούμερό σας εἶναι θαῦμα.

— Ἐχομε συμβόλαιο στὸ Μόντε Κάρλο για τὸν Φεβρουάριο, εἶπεν ἡ Ρία.

Εἶχε τὸ ὕψος πῶς τοῦ ἔδινε στὰ κρυφὰ ἕνα ραντεβού, κι' ἐκείνος τῆς χαμογέλασε κλείνοντας τὸ μᾶτι του.

— Ἡ δευτέρα μας συνάντησις ἴσως εἶναι τυχερώτερη... τῆς εἶπε.

Ἀφοῦ ἔχαιρέτησε τὸν Μπράντ, ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τῆς Ρία, τὸ φίλησε, κι' ὕστερα χάθηκε στὸν διάδρομο.

— Γυναικοθήρας, μουμούρισε ὁ Μπράντ, ὅταν ἔμειναν μόνοι.

Ἡ Ρία τὸν συνήτησε ἄλλες δύο φορές τὸν Γκύ, ἀλλὰ πάλι για λίγα λεπτά. Πάντα τὴν ἡμέρα τῆς τελευταίας παραστάσεως. Τὴν μιὰ φορά ἦταν στὴν Νεάπολι.

Ὅταν τὸ ζεύγος Μπράντ ἔφθασε ἐκεῖ, ὁ Γκύ ἔφυγε. Τὴν ἄλλη φορά ἦταν στὸ Βουκουρέστι.

Ἐκεῖ συνέβηκε τὸ ἀντίθετο. Ὁ Γκύ κατέφθανε ὅταν οἱ Μπράντ ἔγκαι τέλειπαν τὴ Ρουμανικὴ πρωτεύουσα.

Ἡ Ρία εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς μετὰ ξὺ τους δόθηκε μυστικὰ κάποια ὑπόσχεσις. Δέν ἔπληττε πιά, και συλλογιζόταν τὸν Γκύ. Κυτταζόταν στὸν καθρεφτη της και ἀναρωτιόταν ἐὰν ἦταν ἀρκετὰ ὁμορφὴ για τὸν Γκύ. Τὸν φανταζόταν πεοτριγυρισμένο πάντα από γυναίκες, με ἕνα ποτήρι σαμπάνια στὸ χέρι.

—

Στὴν Βουδαπέστη ἐπὶ τέλους συνέπεσε νὰ περιλαμβάνεται ὁ Γκύ στὸ ἴδιο πρόγραμμα με τοὺς Μπράντ. Ἐνδεκα μῆνες εἶχαν περάσει από τὴν πρώτη τους συνάντησι.

Ἐπὶ τέλους τὰ κατάφερα, και θὰ μπορῶ νὰ σὰς βλέπω κάθε μέρα, εἶπε ὁ Γκύ ὅταν ἔφθασε τὸ πρῶτο πρῶτὸ στὸ θέατρο ποικιλιῶν «Ὁρφεὺς» και ἄνοιγε τίς βαλίτσες του.

Ἡ Ρία ἐκύτταξε τὸ ὥραϊο, τὸ τολμυρὸ και χαμογελαστὸ πρόσωπό του.

— Λέτε ψέμματα! Δέν εἶναι ἔτσι; τὸν ρώτησε ἀφωπλισμένη.

— Ναι. Ἀλλὰ μερικά ψέμματα εἶναι πολὺ ὠραϊότερα από τὴν ἀλήθεια, τῆς ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ.

Ἐκείνη τὴν στιγμή κατέφθασε ὁ Μπράντ με τὰ πιστόλια του στὴ μασάλη.

— Ἐλεγα στὴν κυρία Μπράντ πόσο εὐτυχῆς εἶμαι πού θὰ δῶ ἐπὶ τέλους τὸ περίφημο νούμερό σας, εἶπε ὁ Γκύ.

— Σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλι, στὴ Βου-

δαπέστη, ἔχασα τὸν πατέρα μου, εἶπε ἡ Ρία.

Τὸ πρόγραμμα ἔκράτησε ἕνα μῆνα. Ὑστερα, ὁ Γκύ ἔφυγε για τὴν Πράγα, και τὸ ζεύγος Μπράντ για τὸ Μιλᾶνο. Ἡ συντομία τοῦ καιροῦ, οἱ ἀλλεπάλληλοι χωρισμοὶ τους ἔδιναν στὸν δεσμό τῶν δύο νέων μιὰ ἀπλότητα και μιὰν ἀσύγκριτη δύναμι.

Για πρώτη φορά ἡ Ρία ἔνοιωθε τὸ πόσον ἄδεια και ἄσκητη ἦταν ἡ ζωὴ της πρῶτῆτερα. Τὸ δέρμα της διψοῦσε για γάδια, τὰ χέρια της ζητοῦσαν ν' ἀγκαλιάσουν, τὸ τσιγγάνικο αἷμα της ἤθελε νὰ δώσῃ ὅλη του τὴ φωτιά.

Για τὸ διάστημα τοῦ ἐνός μηνὸς ὁ Γκύ εἶχε νοικιάσει ἕνα μικρὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα, κι' ἐκεῖ ἐσυναντιῶντο. Ἦταν ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ ἴσως, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, ἀγαποῦσαν και οἱ δύο αὐτὸν τὸν κίνδυνο.

Εκεῖ ἔζησαν ὥρες ὑπέροχες, σάν κι' αὐτὲς πού μόλις ἀποτελοῦν τὴ δικαιολογία τῆς ζωῆς. Τὶς πρῶτες δέκα πέντε ἡμέρες ὁ Μπράντ δέν ὑποπεύθηκε τίποτα. Ὁ Γκύ εἶχε τὸ νούμερο τέσσερα στὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος. Κατόπιν ἔρχόταν τὸ διάλειμμα και ἡ ἐπίδειξις τοῦ Μπράντ εἶχε τὸ νούμερο ὀκτώ. Λοιπὸν μετὰ τῶν δύο εισόδων τῶν σκηνῆ περνοῦσε μισὴ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μπράντ ἔπαιζε «ντάμερ» για νὰ ἡρεμήσῃ τὰ χέρια του.

Ὅταν ὁ Γκύ τραγουδοῦσε στὴ σκηνή, ἡ Ρία στεκόταν πάντα στὰ παρασκήνια. Ἐβγαίνει στὴ σκηνὴ φορώντας ἕνα πουλόβερ κλεισμένο στὸ λαιμό, μ' ἕνα παριζιάνικο ἀπάγκιο κασκέτο, συνομιλοῦσε με τὸ κοινό σὲ μιὰ περίεργη Οὐγγαρέζικη διάλεκτο, ἔπαιζε λίγο πιάνο, ἔχορευε λίγο, διηγόταν πικάντικες ἱστορίες και τραγουδοῦσε. Ἐνῶ ἡ αὐλαία ἔπεφτε ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ, στεκόταν λίγα λεπτά κοντὰ στὴ Ρία, ἀναπνέοντας βαθεῖα και μούσκεμμα στὸν ἰδρώτα, ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε καλλιτέχνῃ, μετὰ τὴ δουλειά.

— Τὰ πῆνα καλά; τὴν ρωτοῦσε, ἐνῶ πουδραριζόταν ἑλαφρὰ για νὰ ξαναβῇ στὴ σκηνὴ και χαιρετίσῃ.

Ἡ Ρία ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ της ἑλαφρὸ σάν ἕνα μικρὸ κόκκινο μπαλόνι, ἔνοιωθε πῶς μπροσοῦσε νὰ πετάξῃ με τὴν καρδιά γεμάτη ἔρωτα. Ἐπέστρεφε στὸ καμαρίνι της, βαδίζοντας στίς μύτες, πρὶν γίνῃ διάλειμμα. Κι' εὗρισκε τὸν ἄντρα της νὰ ἐτοιμάζεται με πολλὴν φροντίδα, για τὸ νούμερό τους.

Ὅταν εὗρίσκετο ἐπὶ σκηνῆς ἡ Ρία μποροῦσε νὰ βλέπῃ ἕνα μέρος από τὰ καμαρίνια τῶν καλλιτεχνῶν, ὅπου ὁ Γκύ περιεφέρετο ἀνυπόμονος. Ἐσυνήθισε τόσο πολὺ τώρα στὸ νούμερό της, πού ὅλα ἐπῆγαιναν κατὰ τρόπον μηχανικόν και λησιμονοῦσε ἐξ ὅλα κλήρου τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε.

Ἄλλως τε ἐμπήκαν τώρα στὴ ζωὴ της τόσα καινούργια πράγματα, πού τῆς φαίνόταν πολὺ σπουδαιότερα, πολὺ πιὸ σημαντικώτερα από τὴν ἐπικίνδυνον σκοπευτικὴν ἐπίδειξιν των. Κρυφοὶ περίπατοι με τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκύ, γλεντάκια σὲ ἀπόμερα ἐστιτόρια, νυκτερινῆς ἐκδρομολέας στὸ διάστημα πού ὁ Μπράντ ἐκοιμόταν, και τόσα ἄλλα.

Ἐπὶ δύο ἑβδομάδες ὁ Μπράντ δέν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε. Ἦλθε ὅμως στιγμή πού ἄνοιξε τὰ μάτια του. Τί ἦταν ἐκεῖνο πού ἐπρόδωκε τοὺς δύο ἐρωτευμένους; Ἐνα τίποτε. Μιὰ ἡμέρα ὁ διευθυντῆς τοῦ «Ὁρφέως» ἐκάλεσε ὅλα τὰ νούμερα νὰ κάνουν πρῶτες με τὸν νέον διευθυντὴ τῆς ὀρχή-

στρας, διότι ὁ προηγούμενος ἐθῶμασε κι' ἔφυγε. Οἱ νουμερίστες περιεφέροντο σκυθρωποί, περιμένοντες τὴν σειρά τους και ἔμουμούριζαν ὁσάκις ὁ νέος μᾶεστρος δέν τὰ κατάφερνε νὰ συμβαδίξῃ με τὸν ρυθμόν. Εἰς τὸ προσκήνιο και κάτω ἀκριβῶς από μιὰ πινακίδα, πού ἔγραφε ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα, καθόταν ὁ Γκύ και κάπνιζε. Σὲ λίγο ἦρθε ἡ σειρά τοῦ ζεύγους Μπράντ.

— Αὐτὸς ὁ μᾶεστρος δέν ἔχει ἰδέα τί τοῦ γίνεται, εἶπε ὁ Γκύ στὸν Μπράντ, καθὼς ὁ τελευταῖος ἔβγαίνει στὴ σκηνή.

Ἡ Ρία σταμάτησε για δυὸ λεπτά κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, καθὼς περνοῦσε κι' αὐτὴ για τὴ σκηνή. Ἀπάνω στὸν ὦμο του εἶδε μιὰ μικρὴ ἄσπρη τρίχα, και χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ ἐσῆλκε τὸ χέρι της και τὴν ἔβγαλε. Δέν ἦταν τίποτε αὐτὸ πού ἔκανε. Μιὰ μικρὴ κίνησις, χωρὶς νὰ τὴν σκεφθῇ, μὰ στὴν κίνησι ἐκείνη ἐκλεινόταν ὅλα: ἀγάπη, τρυφερότης, κατάρτησις, οἰκειότης. Ὁ Μπράντ εἶδε τὸ χεράκι πού ἔβγαλε τὴν ἄσπρη τρίχα. Καὶ μόλις ὕστερα από δυὸ λεπτά πού τὸ σκέφθηκε, τὸ πρόσωπό του ἔγινε σκληρὸ σάν πέτρα.

Ἦταν ἡ πρώτη ἑβδομάδα τοῦ δεσμοῦ των. Ἀκόμῃ μιὰ ἑβδομάδα και οἱ δρόμοι των πάλιν θὰ ἐχωρίζονταν. Καὶ οἱ δύο νέοι στὴ σκέψη τοῦ συντομοῦ χωρισμοῦ των ἄρχισαν νὰ κάνουν τρέλλες.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μπράντ μπαινόντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του τὴν ἐφίλησε στὰ μαλλιά.

Ἐνα πρῶ

«Ο άνδρας της δεν έκάνιζε ποτέ...
— Είναι άρωματισμένο, παρετήρησε.

— Ναί, καννίζω πάντα 'Εγγλέζικα τοιγάρα, απήντησε ο Γκύ.
— Α! ά! έκαμε ο Μπράντ.
Μετά δέκα λεπτά γύριζε με την γυναίκα του στο ξενοδοχείο. Καθ' όλην την διαδρομήν, μέσα στο αυτοκίνητο, ο Μπράντ δεν είπε λέξι. «Τό ξέρει άραγε ή όχι;» συλλογιζόταν αδιάκοπα ή Ρία.

—

«Ο Γκύ έπεριμένε την Ρία στο σπιτάκι τους, αλλά δεν έρχόταν. Πεπατούσε ανυπόμονα απάνω-κάτω, έκύτταζε τό χαλί, τά έπιπλα, έπινε κονιάκ και έπερίμενε... 'Η Ρία δεν ήρθε. Είς τας πέντε βγήκε και έπήγε στο γειτονικό φαρμακείο να τηλεφωνήση στο ξενοδοχείο της αγαπημένης του. «'Η κυρία Μπράντ δεν μπορεί να έλθη στο τηλέφωνο», του απήντησαν. Έπήγε τότε να κάνει ένα περίπατο στην όχθη του Δουνάβεως. 'Η αγωνία του έμεγαλώνε από στιγμή εις στιγμήν. Δεν είχε καταλάβει έως τότε τό πόσο αληθινά αγαπούσε την Ρία. «Πρέπει να είναι κανείς ήλίθιος για να κάνει μια σκοπευτική επίδειξι με την γυναίκα του», σκεπτόταν κι' έτρεμε δόλοκληρος. Δεν μπορούσε τίποτε να τόν καθυσγάσῃ. Τά βήματά του τόν έφεραν μπροστά στο ξενοδοχείο, και τριγυρνούσε εκεί δλόγυρα, μια ώρα πρό της παραστάσεως, έως ότου είδε τη Ρία να βγαίνει από την πόρτα, με την συνοδεία του Μπράντ και ν' ανεβαίνουν σ' ένα ταξι. 'Η Ρία τόν είδε: «Άγνωστον. Άλλά ο Μπράντ ασφαλώς τόν άντελήφθη. Έπηρε τότε κι' αυτός ένα ταξι και πήγε στον «Ορφέα».

«'Η νευρική του έντασις έφθασε εις τό κατακόρυφον. Έπρεπε με κάθε τρόπο να ίδῃ την Ρία. Καθυθύνη βιαστικά πρός τό βεστιάριον των κυριών. Καθώς έγύριζε τόν διάδρομο συνήντησε τόν Κινέζο Λη, που άνηκε σέ μια διαάδα ταχυδακτυλουργών. «Ο Λη άντιληφθεiς ποῦ έπήγαινε ο Γκύ, τόν έσταμάτησε και του είπε ψιθυριστά:
— Προτιμώτερον να μην ίδῃς την κυρία.

—

«Ο Γκύ άφωδ' στάθηκε λίγα λεπτά βιαστικώς, είπε «ευχαριστώ» και γύρισε πίσω. 'Η όρχήστρα έπαιζε. «Ο νεαρός καντσονετίστας ντύθηκε άδέλεια, προσπαθώντας να συγκεντρωθῇ για να βγῇ στη σκηνή. «Έχω την έντύπωση πως είμαι σ' ένα καζάνι με βρασμένο λάδι», έσκέπτετο. «Ο όδηγός της σκηνής τόν είδοποίησε να είναι έτοιμος για τό νούμερό του. Μετά δυό λεπτά ο Λη, ντυμένος με τό κινέζικο κοστούμι του, άνοιξε την πόρτα του Γκύ, άκούμπησε βιαστικά ένα σημειώμα έπάνω στην τουαλέττα κι' έξαφάνισθη.

«Ο Γκύ πήρε τό σημειώμα και έδιάβασε: «Ο Μπράντ τά ξέρει όλα! Θέλει να με σκοτώσῃ!».
— Ο κύριος Γκύ στή σκηνή! άκούσθηκε ή φωνή του όδηγου.

Μηχανικώς ύπήκουσε στη διαταγή. «Όσο τραγουδούσε δεν έβλεπε τη Ρία στα παρασκήνια, όπως συνήθως. Πώς κατώρθωσε να πῇ τά τραγούδια του κι' αυτός δεν τό κατάλαβε.

«Θά έπρεπε ίσως να είδοποιήσω την άστυνομία, έσκέπτετο. Θά έπρε-

πε να πῶ στον διευθυντή να μην αφήσῃ να γίνῃ τό νούμερο τοῦ Μπράντ.»

Υπεκλίνετο στα χειροκροτήματα του κόσμου χωρίς να καταλαβαίνει τί κάνει. Καθώς ήταν μακιγιαρισμένος και ντυμένος με τό άπάχικο κοστούμι του έτρεξε στο καμαρίνι του Μπράντ και μπήκε μέσα χωρίς να γυμνήσῃ την πόρτα.

Ο Μπράντ ήταν εκεί και προετοιμαζόταν για τό νούμερό του παίζοντας όπως συνήθως, ντάμες.
— «Ω! άνεφώνησεν όταν είδε τόν Γκύ μπροστά του.

«Ήταν τόσο ήρεμος, που για μια στιγμή ο Γκύ νόμισε πως τό γράμμα της Ρία ήταν ψεύτικο.

— Θέλετε να μου πῇτε τίποτε; ρώτησε ο Μπράντ καθώς σηκώθηκε,

Μονομαχία της Βίκυ Μπάουμ

για να φορέσῃ τό φράκο του.
— Είμαι άνήσυχος για τη Ρία!.. είπε τραυλίζοντας ο Γκύ.

— Είθε πολύ εύγενής, απήντησε ο Μπράντ μ' ένα άκαθόριστο χαμόγελο στα χείλη.

Φαινόνταν γηρασμένος και ώχρὸς παρά τό μακιγιάζ του.

— Δεν θά την αφήσω να βγῇ στη σκηνή! είπε ο Γκύ πλησιάζοντας τόν Μπράντ.

— «Ω! δεν θά μπορέσετε να μ' έμποδίσετε σέ τίποτε.

«Αρπάξε άπότομα ένα παλῆο και νό πιστόλι, που δεν είχε τά χρυσάφενια στολίδια του τσίρκου και γι' αυτό άκριβώς μεγάλωσε ή αγωνία του Γκύ.

— Θέλετε πιθανόν να με πληροφορήσετε ότι αγαπάτε την γυναίκα μου;

— Θέλω να σάς πῶ, απήντησε ούρλιαζοντας ο Γκύ, ότι δεν θά σάς έπιτρέψω να της κάνετε κακό!

Ο Μπράντ σέκφθηκε λίγο και είπε:

— Είμαι άριστος σκοπευτής έφόσον είμαι ήρεμος. 'Η Ρία βρισκόταν σέ άπόλυτη ασφάλεια μαζί μου. Άλλά σήμερα, ύστερα από αυτά που έγιναν, δεν ξέρω τι μπορεί να συμβῇ!

«Άπλωσε τά χέρια του και ο Γκύ τά είδε να τρέμουν σαν να τά περνούσε ηλεκτρικό ρεύμα. Θυμήθηκε ξαφνικά με μια καταπληκτική διαύγεια και άκρίβεια την ημέρα που συνήντησε για πρώτη φορά τη Ρία στην είσοδο του βαριετιέ του Λονδίνου. Φορούσε ένα ταγιέρ γκρί. Την ημέρα εκείνη είχαν άρχισει ή περιπέτειά του αυτή, όπως τόσες άλλες στη ζωή του, χωρίς να φαντασθῇ, ότι ή περιπέτεια αυτή θά τόν έφερνε μεταξύ ζωής και θανάτου.

— Δεν φανταζόμουνά ότι θά φθάνω σέ σημείο που να βρεθώ με ταξῆ ζωής και θανάτου! είπε με χαμηλή φωνή.

— Εάν τό φανταζόσαστε βέβαια, θά μένατε έξω από τό παιγνίδι. Δεν είν' έτσι; ρώτησε άπειλητικά.

— Δεν ξέρω, είπε ο Γκύ. «Ίσως όχι... Ίσως όχι. Τέτοιους λοι-

πόν είσθε! φώναξε ο Μπράντ. «Επιπόλαιοι, ανυπότακτοι. Καταστρέφετε ένα δεσμό και κλέβετε μια γυναίκα, μια γυναίκα που δεν αγαπάτε. Μήπως νοιώθετε τί θα πῇ άγάπη; Μήπως ξέρετε τίποτε; Μονάχα φοβάστε ένα πιστόλι!

Ο Γκύ κατέβαλε όλες του τίς δυνάμεις για να συγκρατηθῇ. Θαρρούσε πως ζῇ έναν έφιάλη. Μέσα στο νοῦ του δεν είχε τίποτε άλλο από τη Ρία.

— Θά ήμουνά πρόστυχος, είπε, εάν σάς έβεβαίωνα πως αγαπῶ την γυναίκα σας. Άλλά δεν σάς έπιτρέπω να της κάνετε κακό. Και θά πάω άμέσως τώρα να καλέσω την άστυνομία!

Καθώς προχωρούσε προς την πόρτα, ένοιωσε τό σώμα του ν' άναντρηχιάζῃ στη σκέψη πως μπορούσε να του έρθῃ μια σφαίρα στη πλάτη.

— Σταθήτε! Μιά στιγμή! φώναξε πίσω του ο Μπράντ.

Ο Γκύ στάθηκε άκίνητος όπως σέ μια στρατιωτική έντολή. «Όταν γύρισε και κύτταξε τόν Μπράντ είδε στο φτιασιδωμένο του πρόσωπο να πλανάται ένα χαμόγελο.

— Υπάρχει καλύτερος τρόπος να έξασφαλίσετε τη ζωή της Ρίας, είπε ο άσος της σκοποβολής.

Ο Γκύ περίμενε.

— Είμαι άνθρωπος του παλῆο καιρού, συνέχισε ο Μπράντ. Πρέπει ή τιμή μου να ίκανοποιηθῇ. Εάν έίθε διατεθειμένος να μου δώσετε αυτήν την ίκανοποίηση, τότε θά... προσπαθώ να προφυλάξω τη Ρία από τά βόλια μου!

— Τι είδους ίκανοποίηση θέλετε; ψιθύρισε τρομαγμένος ο Γκύ.

— Μά τη συνθησμένη ίκανοποίησή... διά των όπλων! Μονομαχία, φίλε μου!

— Στή σκηνή τό νούμερο έφτά! φώναξε ο όδηγός της σκηνής.

— Μονομαχία με τόν άσσο της σκοποβολής! Αυτό λέγεται φάρσα, ψιθύρισε ο Γκύ.

Ο Μπράντ περίμενε χωρίς να λέγει τίποτε. 'Η σιωπή γινόταν όλοένα πιό καταθλιπτική.

— Δεν πιστεύω να μιλάτε στα σοβαρά! είπε ο Γκύ με βραχνή φωνή. Μόνη μου έπιθυμία είναι να μάθω εάν ή γυναίκα μου με άπάτησε μ' έναν δειλό.

— Καλά, άποκρίθηκε ο Γκύ. Είμαι στη διάθεσή σας. Πότε και πού;

— Άμέσως μετά τό νούμερό μου, στην αὐλή, πίσω από τόν «Ορφέα». Δεν έχουμε ανάγκη από μάρτυρες. Θά τραβήξετε πρώτος. Έχετε κανένα όπλο;

— Όχι, μουρμούρισε ο Γκύ, που έδινε την έντύπωση ότι συνήρχετο ύστερα από λιποθυμία.

— Καλά, θά σάς τό φροντίσω εγώ. Τώρα αφήστε με μόνον. Έχω άνάγκη από ήρεμία για να βγῶ στη σκηνή.

Ο Γκύ άπεσύρθη και πήγε στο καμαρίνι του, όπου έγγραψε βιαστικά μερικά γράμματα και τά έβαλε κάτω από τόν καθρέφτη της τουαλέτας του. «Υστερα έστῆλε με τόν Λη στη Ρία αυτά τά λίγα λόγια.
«Μη ροβάς! Δεν θά πάσῃς τίποτε». Τέλος έγινε ένα άποχαιρετιστήριο γράμμα στη μητέρα του, στη Νορμανδία και ένα άλλο σέ κάποιον φίλο του. Άφού τά τελείωσε όλα, έτρεξε να πάῃ στο θεωρείο του προσκηνίου. Ο Μπράντ και ή Ρία ήταν έτοιμοι να βγούν στη σκηνή. 'Η όρ-

χήστρα ήδη άρχισε να παίζῃ τό ταγκό. Την στιγμή που άνοιγε την πόρτα του θεωρείου άκούσθηκε ο πρώτος πυροβολισμός. Έσκυψε μπροστά και χαμογέλασε στη Ρία. Κατεπλήσσετο και ο ίδιος με τόν έαυτό του. «Ήταν ήρεμος, έλαφρός, σαν να είχε φτερά. Άγαπούσε τη Ρία και θά πληρώνε την άγάπη του αυτή. «Μία σφαίρα άπάνω στη καρδιά, δεν προφθαίνεις καν να την άκούσης... συλλογιόταν. Πεθαίνεις χωρίς να τό καταλάβῃς. Υπάρχουν τόσοι άλλοι τρόποι, πολύ πιό δυσάρεστοι, που μπορείς να πεθάνῃς...»

Στόν δεύτερο πυροβολισμό έπαυσε πιά να σκέπτεται τόν έαυτό του και κάρφωσε τά μάτια του στη σκηνή. 'Η όρχήστρα έπαιζε τώρα την «Γαλαζία ώρα». 'Η Ρία με μακρυνά τουαλέττα, Άναψε τό πρώτο τσιγάρο της. «Υστερα τό δεύτερο. Κατόπιν έρχεται ή σκηνή με τό κραγιονάρισμα των χειλιών. Τίποτε ακόμη δεν έχει συμβῇ. Μιά σιγή γεμάτη αγωνία πλανάται μέσα στην αίθουσα, ώσαν όλος ο κόσμος να διαισθάνεται τόν κίνδυνο. Τόσον ο σκοπευτής, όσον και ο κινητός στόχος του, είναι άκαμπτοι. Ο Μπράντ θυμάται ξαφνικά πως πρέπει να ύποκρίνεται τόν μεθυσμένο. Τρικλίζει καθ' ύπερβολήν, αλλά κανείς δεν γελά. Σκοπεύει τά λουλούδια, που στολίζουν τό ντεκολτέ της σύζυγου του και άποτυγχάνει.

Ο Μπράντ άφίνει τό πιστόλι του και παίρνει ένα άλλο. Πυροβολεί, αλλά και πάλιν άποτυγχάνει. Τά χέρια του τώρα τρέμουν. Σηκώνει τό πιστόλι του. 'Η Ρία τραβάει τό λουλούδι που άπόμεινε και τό άφίνει να πέσῃ κάτω. 'Η τρίτη βολή πάει έντελώς χαμένη. Άλλά ο Μπράντ σκοπεύει τό λουλούδι που πέφτει, και τό βρίσκει. Τό κοινόν νομίζει ότι είναι ένα τρύκ και ζητωκραυγάζει, ενώ ή επίδειξις συνεχίζεται μέσα σέ θύελλα συνεχών πυροβολισμών.

Τώρα τό ταγκό παύει και τό χαρακτηριστικό τυμπάνισμα προαναγγέλλει την κρίσιμη, την επικίνδυνη στιγμή. 'Η γυναίκα είναι όρθια κοντά στην πόρτα και στέλνει στον άνδρα της τό ειρωνικό της φέλιμα: καλή νύχτα! Εκείνος πλησιάζει τό τραπέζι, άφίνει τό πιστόλι του και παίρνει ένα άλλο παλῆο. 'Η Ρία άφίνει μια πνιγμένη κραυγή, την οποία τό κοινόν δεν άκούει, αλλά που φθάνει ως τ' αυτιά του Γκύ. Άπολιθωμένη στέκει κοντά στην πόρτα και οι ψεύτικοι κρίνοι που στολίζουν τό κεφάλι της τρεμουλιάζουν. Ο Γκύ άνασκηκνέται με τά χέρια σκεπασμένα στο στήθος. Μόνον τώρα σηκώνει ή Ρία τά μάτια της προς αυτόν και στέκονται έτσι άντικρουστά, προσμένοντας τούς πυροβολισμούς. Ένας, δύο, τρεις.

Στόν πρώτον πυροβολισμό, ο Μπράντ πλησιάζει πάλι τό τραπέζι και άκούμπει ώσαν να μη μπορούσε να συγκρατηθῇ στα πόδια του. Σκοπεύει αδιάκοπα. Σηκώνει πάλι τό πιστόλι και τό στηρίζει στο άριστερό τεταμένο μπράτσο του. Κάποιος από τη γαλαρία κάτι φωνάζει, Ένα κρίνο άπομένει στο κεφάλι της γυναίκας.

Ο κρίνος τρέμει στο φῶς του προβέως, σαν να ήταν ζωντανός. Άλλά ή γυναίκα μοιάζει σαν νεκρή, σαν να είναι πέτρινη, με τό πρόσπονητό χαμόγελο στα χείλη. Άποτόμως ο Μπράντ πετάει τό πιστόλι στο

τραπέζι, κάνει μια χειρονομία άποφασιστική και βγαίνει από τη σκηνή. Μετά δύο δευτερόλεπτα ή αὐλαία πέφτει.

—

«'Η αὐλή του «Ορφέως» είναι τριγυρισμένη από ύψηλους τοίχους. Σέ μια πλευρά είναι ή μεγάλη πόρτα, ή οποία άνοίγει στο πίσω μέρος της σκηνής. Είναι κλειστή. Κρέμεται μια πινακίς: «Απαγορεύεται αὐστηρώς ή είσοδος». 'Η αὐλή φωτίζεται άμυδρά από δυό ηλεκτρικούς γλόμπους.

— Τό φῶς είναι άρκετό, είπεν ο Μπράντ στον Γκύ, ενώ του έδειχνε τό μέρος όπου έπρεπε να σταθῇ.

— Μοῦ δίδετε τόν λόγο της τιμής σας ότι θά φέρεσθε καλά προς την Ρία; είπεν ο Γκύ όταν ο Μπράντ του έδωκε τό πιστόλι.

— Τί άνθρωπάκια που είσθε!... μουρμούρισε ο Μπράντ και πήγε να πάρῃ τη θέση του.

Ο Γκύ έκύτταζε τό περιστροφικό. — Με αυτό έσκότωσα κάποτε ένα άλγο, έφώναξε ο Μπράντ.

«Αν τούς έβλεπε κανείς, θάλεγε πως δεν πρόκειται να γίνῃ μονομαχία, αλλά πρόβα.

— Πρέπει να σημαδέψῃς λίγο ψηλότερα, προσέθεσε παρατηρώντας τόν άδέξιο τρόπο, με τόν όποιον ο Γκύ κρατούσε τό όπλο.

Ο Γκύ σημάδεψε ψηλότερα. Έξεπλήσσετο που δεν φοβόταν.

— Εμπρός! είπε.

Καθώς έτραβήξε τινάχθηκε πίσω και ή πυρίτις έγαραγιάσε τά ρουθόνια του. Ο Μπράντ άντίκρου του όρθιος νελοῦσε.

Ο Μπράντ έσήκωσε τό όπλο του και έσκόπευσε στον άέρα. Ο Γκύ περίμενε ακόμη κάτι που δεν ήρθε, όταν είδε τόν Μπράντ να έγκαταλείπῃ τη θέση του και να τόν πλησιάζῃ:

— Τό άξίζει άραγε ή Ρία να πεθαίνουμε για κείνην; ρώτησε όταν έφθασε κοντά του.

— Ναί, απήντησε ο Γκύ. Τό άξίζει...

Ήταν ζωντανός. Και ή Ρία επίσης ζῶσε.

— Πηγαίνετε να την βρῇτε και κα

θησυνάστε την! είπε ο Μπράντ. Κατευθύνθηκαν και οι δύο προς την πόρτα. Ο Γκύ έκανε τόπο να περάσῃ πρώτος ο Μπράντ, αλλά αὐτός τόν έσπρωξε μέσα στη σκηνή έπαιζαν τώρα οι κλόουν και ο κόσμος νελοῦσε. Ο Γκύ πήγε γρήγορα στο καμαρίνι της Ρία.

Κανείς δεν άκουσε τόν κρότο του περιστροφικού με τό όποιον σκούωθηκε ο Μπράντ.

Τόν εύρηκαν μετά την παράστασή στην αὐλή. Ήταν πεσμένος κοντά στην πόρτα, που άνοιγε στο πίσω μέρος της σκηνής και φαινόταν σαν βυθισμένος σ' ένα μακάριο ύπνο.

«Ετσι ο «Τάκη-Πλούμας» παίρνει γενικώτερη σημασία. Γιατί όπως ο κ. Μαλακάσης είχε ένα ένδαλμα στην τέχνη του, που όμως δεν μπόρεσε ποτέ να τό φτάσῃ.

«Ετσι και κάθε άνθρωπος, έχει τό όποιο δήποτε ιδανικό του που άγωνίζεται να τό προσεγγίσῃ και που αλλοίμονο είναι καταδικασμένος για πάντα να μη μπόρεσῃ να τό ζυγώσῃ ποτέ. Άλλά τρέχει άσκοπα και άναφела πίσω του για να άνακαλύψῃ κάποτε ότι ο Τάκη-Πλούμας της ζωής του ήταν πεθαμένος άπ' τη στιγμή που άρχισε να καλπάζῃ πίσω του.

Vicki Baum

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τό τέλειον, σαν ένα ιδανικό. Και τότε έάλθηκε να τόν φτάσῃ. Άρχισε να γράφῃ ποιήματα που τά ποθούσε Ισάβια των ποιημάτων εκείνου. Κάποτε έβλεπε ότι ύστερούσε πολύ αλλά δεν άπογοητευόταν. Άγωνιζόταν πάντοτε να τόν φτάσῃ. Ο άλλος, λαμπρός κι' έκθαμβωτικός έκάλπαζε μπροστά γοητευόντας τόν νεαρό ποιητή — τόν Μαλακάση δηλαδή — που έτρεχε πίσω του, καβάλλα κι' αυτός στο «γρήγορο αλόγακι» του — τόν πῆγασό του δηλαδή.—Δεν τά κατάφερε όμως, δεν τό κατάφερε για πολύ καιρό. Και μόνο όταν πέρασαν τριάντα τρία όλόκληρα χρόνια από τότε που για πρώτη φορά ένοιωσε, να του άγγίξῃ την καρδιά ή ποιήσις, άνακάλυψε—όπως μας λέει στους δυό τελευταίους στίχους του «Τάκη-Πλούμας» — ότι ο ξάδελφός του, δηλαδή τό ιδανικό του είχε πεθάνει έδώ και τριάντα τρία χρόνια, δηλαδή άκριβώς την ώρα που ο νέος ποιητής είχε ξεκινήσει για να τό φτάσῃ.

Συμβολικώτατο καθώς βλέπετε ποιήμα. Ο κ. Μαλακάσης με την έξήγησή που μας έδωσε ήθελε να πῇ ότι κι' αυτός όπως και κάθε νέος που άφιερώνει τη ζωή του στην τέχνη φτάνει μέσα στην φαντασία του εύθους άπ' την άρχῃ ένα ένδαλμα, μεγάλο και θριαμβευτικό, που έπειτα άγωνίζεται σ' όλη του τη ζωή να τό προσεγγίσῃ, να τό φτάσῃ. Έλαχιστοί τό καταφέρνουν κι' αυτοί είναι οι μεγάλοι, οι κορυφαίοι, οι άθάνατοι. Όλοι οι άλλοι μενουν πάντοτε πίσω. Και κάποτε, άνακαλύπτουν ότι δεν ήτανε γι' αυτούς γραμμένο να άνέβουν τόσο ψηλά, να φθάσουν τόσο μακριά, όσο ο Τάκη-Πλούμας — τό ιδανικό των. 'Η μόira τούς είχε καταδικάσει να μένουν πάντα πίσω. Και ή καταδίκη αυτή ύπήρχε άνέκαθεν, ήτανε γραμμένη μ' άσβυστα γράμματα στους ούρανούς, όπως λέει ένας άλλος ποιητής. Κι' έτσι όταν ξεκίνησαν για πρώτη φορά στα παιδικά των χρόνια με την άπόφαση να πλησιάσουν να φθάσουν τό ιδανικό των, έπιχειρούσαν κάτι που ήτανε καταδικασμένο σέ άποτυχία εκ των προτέρων. Γι' αυτό κι' ο Μαλακάσης στους δυό τελευταίους στίχους του μας λέει ότι ο ξάδελφός του είχε πεθάνει έδώ και τριάντα τρία χρόνια, την έποχή δηλαδή που τόν είχε δῇ τρέγῃ στο δρόμο και που είχε άποφασίσει να τόν φτάσῃ κάποτε, να τόν νικήσῃ στο τρέξιμο.

«Ετσι ο «Τάκη-Πλούμας» παίρνει γενικώτερη σημασία. Γιατί όπως ο κ. Μαλακάσης είχε ένα ένδαλμα στην τέχνη του, που όμως δεν μπόρεσε ποτέ να τό φτάσῃ.

«Ετσι και κάθε άνθρωπος, έχει τό όποιο δήποτε ιδανικό του που άγωνίζεται να τό προσεγγίσῃ και που αλλοίμονο είναι καταδικασμένος για πάντα να μη μπόρεσῃ να τό ζυγώσῃ ποτέ. Άλλά τρέχει άσκοπα και άναφела πίσω του για να άνακαλύψῃ κάποτε ότι ο Τάκη-Πλούμας της ζωής του ήταν πεθαμένος άπ' τη στιγμή που άρχισε να καλπάζῃ πίσω του.

Ένα ωραιότατο μοντέρνο χτένισμα του Ροϋμόντ, με μπούκλες στην κορυφή της κεφαλής και μαλλιά σηκωτά πίσω

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιά απάντησις

Μου γράφει μια άναγνώστριά μου υπογραφομένη «Λορέττα».
«Είμαι πολύ δυστυχισμένη, άγασμένη μου κ. Λόρα. Τά οικονομικά μου μέσα είναι πολύ περιορισμένα. Μου άρέσουν τά ωραία πράγματα και δέν μπορώ νά τ' άποκτήσω... Οί φίλες μου έχουν όλες ωραιότερα φορέματα από τά δικά μου. Μοιάζω σαν κοιμισμένη τους στέκομαι δίπλα τους. Σάς διαβεβαιώνω ότι αυτό δηλητησιάζει κυριολεκτικά τή ζωή μου. Καί όμως, είμαι άμορφη (ω μ' η νομίζετε ότι σάς λέω ψέματα), πού χαριτωμένη από αυτές και... πού καλοπαιγμένη! Μά τί όφελούν όλα αυτά, όταν ντύνομαι τόσο μίζερα;»

Μά πώς τί όφελούν όλα αυτά άγαπητή μου φίλη! Είστε άμορφη, άναγνωρίζετε μόνο σας ότι έχετε ένα ωραίο σώμα και κίνεστε τόν έαυτό σας δυστυχισμένο γιά ένα τόσο άσήμαντο ζήτημα;

Πιστέψτε με ότι αυτό δέν θα τόκανε ποτέ μιά έξυπνη γυναίκα.
Τήν στιγμή πού έχετε τά προσόντα αυτά πού γράφετε παραπάνω, δέν καταλαβαίνετε ότι άν οί φίλες σας ύπερέχουν στά φορέματα, έσεις υπερέχετε σέ κάτι πολύ καλύτερο και ότι άφίξετε περισσότερο άπ' αυτές;

Δι' όνομα του Θεού, μ'ήν άφήσετε νά πλημμυρίση την καρδιά σας τó δηλητήριο του φθόνου. Δέν μπορεί κανείς νά ζήση εύτυχισμένος, παρά μόνο όταν έχει την γαλήνη στην καρδιά του.

ΤΟ ΚΟΡΝΕ

Μόλις άφήσετε νά γλυστρήση μέσα στην ψυχή σας μιά κακή έπιθυμία, ένα έγωϊστικό συναίσθημα, είσθε χαμένη.

Καί καταστρέφετε την χαρά σας τόσο άδικα, τόσο παράλογα... Έμπρός, λοιπόν, κυτταγήτε την σιλουέττα σας πού δέν άσχημίζεται από κανένα περιττό πάχος, κυττάξτε τά ωραία χαρακτηριστικά του προσώπου σας και ρωτήστε τόν έαυτό σας είλικρινά άν θα τά αλλάζατε με τρεις - τέσσερις πολυτελείς τουαλέττες ή μ' ένα γούνιο μαντώ.

Δέν τό φαντάζομαι. Όταν ένα κορίτσι είναι χαριτωμένο, με έλάχιστα έξοδα και κάποιο γούστο, μπορεί νά συναγωνισθή θαυμάσια όποισδήποτε άλλη. Με μιά φουστίτσα κι' ένα απλούστατο πουλόβερ, μιά γυναίκα με ωραίο πρόσωπο και καλοφτιαγμένο σώμα, μ' ένα γουπετικό χαμόγελο, μπορεί νά είναι άμορφη σαν βασίλισσα έως τό βοάδου.

Φυσικά, γιά βραδυή τουαλέττα τό πουλόβερ δέν είναι κατάλληλο!... Έλπίζω, μικρούλα μου Λορέττα, νά καταλάβετε πόση αλήθεια κρύβουν οί παρατηρήσεις μου και νά παύσετε νά πτενογραφηθείτε γιά πράγματα πού δέν αξίζουν τόν κόπο. Υπάρχουν τόσες άληθινές στενοχώριες στη ζωή, ώστε είσι περιττόν νά τις αύξάνουμε χωρίς αίτία.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Φορέματα σπόρ

Μόλις έλθει τό φθινόπωρο και ό ήλιος παύσει νά καίη τόσο δυνατά όσο τό καλοκαίρι, τά φορέματα από έπανέργοντα στην ήμερησία διάταξη και πολλαπλασιάζονται τά μοντέλλα πού λανσάρονται.

Γιά τά φορέματα αυτά πού συνηθίζονται σέ γυναικά γαρούμενα και ζωηρά, εύνοείται πολύ τό μάλλινο πλυντό (τρικό ντε λαιν).

Βλέπουμε έτσι, μπλουζές, ζυπ-κυλότ, πλεντέρ λωρίδες πού άποτελούν νανοϊτούρες, φορέματα, ταγιέρο, πορέυατα κομπωτά από πάνω έως κάτω πού μπαίνουν επάνω από σότ πλενμένε στó νέρι ή καμωμένα από ύφασμα ή ζερσέ.

Τά ταγιέρο αυτά συμπληρώνονται συχνά με βέστες ή με μπλουζάκια από μεταξωτό μονόχρωμο ή ρινωτό.

Μπορούμε, στό ίδιο άνσάμπλ, νά συγκεντώσουμε διάφορους χρωματισμούς. Όμως είναι πύό μοντέρνο νά διαλέξουμε μιά βέστα και μιά φούστα από ίδιο χρώμα, αλλά με άπόχρωσι λίγο διαφορετική. Π. Χ. ένα κοστούμι σπόρ από τρικό προωρισμένο γιά την έξοχή, θα έχη μιά φούστα από μαλλι πράσινο με βέστα σέ φόρμα

κλασσική, έλαφρά σκουρότερη από τή φούστα. Ένα άλλο άνσάμπλ θα έχη μιά φούστα από ντρα πράσινο κέδρου με μπλουζά από λαϊνάς πράσινο ζωηρό και ζακέττα από ύφασμα Άγγλικό γκρί, άνοιχτό σέ μιά έσάρπα γκριζά και πράσινη.

Άς σημειωθή ότι οί μπλουζές σπόρ έχουν τελευταία μεγάλο σουζέ. Έφαρμόζουν ωραία στό στήθος και γι' αυτό είναι κοιμένες «άν μπιαί» σέ λαϊνά ή σέ ζερσέ.

Άν θέλετε, αντίθετως, ένα άνσάμπλ πολύ φαντασί, θα φορέσετε ένα μαντώ ίσιο από σεβρόν γκρί άνοιχτό σ' ένα ταγιέρο από λαϊνάς καπουίν με μιά μπλουζά από ζερσέ πράσινο ζωηρό. Η βέστα με γιακά κατεβαστό κλείει από πάνω έως κάτω, όπως οί περισσότερες βέστες σπόρ.

Φορέματα και φούστες σπόρ

Τά κοστούμια αυτά γίνονται από ζερσέ, από τρικό πλεγμένο στό χέρι. ή από ζερσέ σιρέ, πού είναι τό ύφασμα της μόδας.

Σέ πολύ απλή φόρμα, αυτά τά σπόρ φορεματάκια γίνονται συνήθως σέ δυό χρώματα, με μιά ζώνη στενή από δέρμα σέ χρώμα διαφορετικό από τά δυό άλλα.

Έχουν καμιά φορά ως γαρνιτούρα έσάρπες πλεγμένες σέ σειρήνια πού σταματούν στη μέση. Γίνονται από φουλάρ μονόχρωμο, έμπριμέ ή καντριγιέ και χρησιμοποιούνται άρκετά ως έσάρπες του μαντώ ή της βέστας.

Τά κουμπιά, τά εκλαίρι, τά πομπόν, οί φράντζες από τό ίδιο ύφασμα, είναι τό κυριώτερο στόλισμα των φορεμάτων αυτού του είδους.

Όταν οί φούστες χρειάζονται φάρδος, τότε τους κάνουν μιά κουφόπιετα πίσω ή έμπρός ή άκόμη με τρεις πιέττες στό πλάι, ραμμένες στό επάνω μέρος τους. Όσον άφορά τό επάνω μέρος της φούστας, σχεδιάζει συχνά ένα άμπιεσιμάν με μιά ιτεκούπ και άνεβαίνει κάποτε επάνω από τή ζώνη, αλλά μονάχα μπροστά.

Μαντώ σπόρ

Τά μαντώ σπόρ γίνονται από ωραίο ύφασμα και ίδιως σέ χρώματα γκρί και μπλέ. Τά μαντώ αυτά γίνονται σέ φόρμα ίσια ή σφίγγονται καλά με μιά ζώνη πού τά κάνει νά σχηματίζουν «μπλουζάν» και λεπταίνει την μέση. Πολλοί γιακάδες είναι σέ σχήμα τετράγωνο και συνοδεύουν την ίσια γραμμή. Ένα μοντέλλο είχε έναν παρόμοιο τετράγωνο γιακά πού περιέβαλλε τόν λαιμό και καρφώνεται στό μπονιέ από ίδιο ύφασμα με κλίπε.

Πολύ συχνά τά μαντώ αυτά γίνονται σέ δυό χρώματα. Ένα από τά τελευταία παριζιάνικα μοντέλλα ήταν από λαϊνάς πράσινο επάνω και λαϊνάς μαρρόν κάτω, όπως τό φόρεμα πού συνώδευε.

Μπορεί άκόμη ν' άναμιχθή τό μονόχρωμο σέ λαϊνάς καντριγιέ κατά τρόπο άρεκτά νέο και πρωτότυπο. Θα

ΤΗ ΔΡΟΤΣΙΛΑ

γίνη π. χ. τό μαντώ δλόκληρο από λαϊνάς μονόχρωμο μπλέ άρντουά με κουφόπιετα στη μέση της πλάτης. Η κουφόπιετα αυτή είναι ντουπλιρισμένη με λαϊνάς καντριγιέ γκρί, πράσινο και μπλέ. Δυό μεγάλες τσέπες από λαϊνάς καντριγιέ γαρνιρούν έμπρός τό μαντώ.

Μερικά μαντώ σπόρ έχουν μεγάλες τσέπες τόσο φαρυδιές, πού θυμίζουν με τό άνοιγμά τους την φόρμα των χρηματοκιβωτίων.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπαρμπούνια τηγανητά

(πανέ)

Θά σάς δώσουμε, λοιπόν, σήμερα, ένα νέο τρόπο τηγανίσματος των μπαρμπουνιών.

Τά μπαρμπούνια γίνονται τηγανητά όπως όλα τά ψάρια και με τόν ίδιο τρόπο. Έπειδή όμως τά καλλίτερα μπαρμπούνια γιά τηγάνισμα είναι τά μικρά, διότι αυτά δέν σκορπίζονται στό τηγάνισμα, γι' αυτό πρέπει προτού τά τηγανίσουμε νά τά πανάρουμε.

Βάζουμε σ' ένα πιάτο άλευρι, εις ένα άλλο βάζουμε γαλέττα και σ' ένα τρίτο χτυπούμε δυό αυγά ώμα.

Καθαρίζουμε τά μπαρμπούνια, τά άλατίζουμε, τά πλένουμε καλά και κατόπιν παίρνουμε από την ούρά ένα μπαρμπουνάκι, τό άλευρώνουμε, τό βουτούμε κατόπιν στά χτυπημένα αυγά, ύστερα τό χώνουμε μέσα στη γαλέττα και όταν έτοιμαστούν όλα μ' αυτό τόν τρόπο, τά τηγανίζουμε σέ φριτούρα πολύ ζεστή ή σέ βούτυρο ή και σέ λάδι πολύ καλής ποιότητας.

Κατόπιν τά σερβίρουμε σέ μιά πιατέλα και τά συνοδεύουμε ή με μιά σάλτσα ή με μιά άραιή σάλτσα Μαγιονέζα.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Η δροτσιλα

Τά ιδρώα (κοινώς δροτσιλα) είναι μία από τις πύό συχνές δερματικές παθήσεις. Είναι από τις έλαφρότερες και τις πύό εύκολοθεράπευτες δερματοπάθειες, άρκει εύθις έξ άρχής νά γίνη ή κατάλληλη περιποίηση του έξανθήματος. Όταν όμως παραμεληθή και πυκνώση τό έξάνθημα, τότε λόγω της δυνατής φαγούρας, ό πάσχων άρχίζει ένα αδιάκοπο έξισμο, με τό όποιο προκαλούνται διάφορες έκδορές της έπιδερμίδος και ρήξεις των φυσαλίδων του έξανθήματος, με άποτέλεσμα την εμφάνιση συνεπεία της μολύνσεως αυτής μιάς άλλης σοβαρότερης παθήσεως, της σταφυλοκοκκιάσεως. Για τούς λόγους αυτούς πρέπει νά παίρνετε άμέσως τά κατάλληλα μέτρα γιά την θεραπεία της.

Η δροτσιλα συνήθως παρουσιάζεται κατά την άνοιξη και τό φθινόπωρο. Στα δρέφη όμως και στα μικρά παιδιά μέχρι και της έφηβικής ηλικίας άκόμη, εμφανίζεται σ' όλες τις εποχές του έτους. Προσβάλλει γενικώς περισσότερο τά άτομα πού ιδρώνουν πολύ, χειμώνα καλοκαίρι (υπεριδρωσία),

Η δροτσιλα οφείλεται σέ υπερευαίθεια του δέρματος στας ήλιακές ακτίνες και στην έπίδραση της όξυτητος του ιδρώτος. Τό προκαλούμενον κατ' αυτόν τρόπο έξάνθημα άποτελείται από φυσαλίδες, διαφόρου μεγέθους, γεμάτες από ένα διαυγές ορώδες υγρό.

Όταν σπάσουν από τό ξύσιμο οί φυσαλίδες αφήνουν έλαφρές άνεξάλειπες ούλες πάνω στην έπιδερμίδα.

Η δροτσιλα προσβάλλει διαδοχικώς τό πρόσωπο, τόν τράχηλο, τά αυτιά, τόν θώρακα, τά χέρια και τις μασχάλες δηλ. όλα τά άκάλυπτα μέρη του σώματος καθώς και τά μέρη στα όποια βρίσκονται σφιγμένα τά ένδύματα δηλ. στη μέση, στό κολλάρο, στις καλτσόδετες και έν γένει όπου λιμνάζει ό ιδρώς. Μόνιμο δροτσιλα—ας μεταχειρισθώμε αυτή την λέξη— έχουμε παρατηρήσει στις περισσότερες εύσαρκες και μη πελάτισσες μας πού κάνουν τό καλοκαίρι χρήση κορσέ και περισσότερο σ' εκείνες πού χρησιμοποιούν κατάσαρκα τούς κορσέδες από τό είδικό γιά την τοπική παχυσαρξία λάστιχο! Τό άποτέλεσμα βέβαια της χρήσεως αυτής είναι ότι όχι μόνο δέν κατοστρέφεται τό πάχος της κοιλιάς αλλά άναγκάζονται όσες

τους μεταχειρίζονται νά υποβληθούν και σέ ένεσοθεραπεία γιά την θεραπεία της σταφυλοκοκκιάσεως πού έπαθαν τοπικώς συνεπεία της μη φυσιολογικής διαστολής της έπιδερμίδος.

Προληπτικά μέτρα γιά την δροτσιλα είναι ή άπόλυτος καθαριότης του σώματος, ούτως ώστε νά ανακόπτεται ή βλαβερή επίδραση της όξυτητος του ιδρώτος επί του δέρματος και τό συχνό πουδράρισμα—ιδίως τό καλοκαίρι— με σκόνη τάλκ.

Όταν όμως εμφανισθούν τά πρώτα συμπτώματα της δροτσίλας δέν πρέπει πρό παντός, νά χρησιμοποιήσετε στό έξάνθημα σαπούνι. Λουτρά γενικά άμυλούχα δηλ. με κόλα των ποικαμωσών, άμέσως κατ'απέλλουν τό έξάνθημα και μαλακώνουν την

έπιδερμίδα. Επίσης έπιθέματα τοπικά με κρύο χαμομήλι ή με άλτέα έχουν άμεσο καταπραυντικό άποτέλεσμα.

Ν' άποφεύγετε όσον μπορείτε τό ξύσιμο. Ίδίως στα παιδιά νά κόβετε τά νύχια τους και νά έπιδένετε τά μέρη του έξανθήματος, πουδράροντάς τα με τάλκ, πολλές φορές την ήμέραν. Η δροτσιλα τις περισσότερες φορές αυτήν την εποχή είναι ή αίτία των σπυριών από την όποια βλέπουμε νάναι γεμάτα τά περισσότερα παιδιά. Άμα άρχίσουν όμως τά σπυριά με πύο, τά όποια άλληλοδιαδόχως άρχίζουν νά καταλαμβάνουν πρόσωπο, λαιμό, χέρια νά υποβάλεσθε χωρίς χρονοτριβή σέ αντισταφυλοκοκκικές ένεσεις με τις όποιες και μόνο θ' άπαλλαγίτε πάραυτα από την όχληρή όσο και επικίνδυνη αυτή πάθηση: την σταφυλοκοκκίαση.

Όσον άφορά τά συνιστώμενα γιά την θεραπεία της δροτσίλας θαλάσσια λουτρά, αυτά αντίθετως έπιδεινώνουν και πληθαίνουν την πάθηση και πρέπει νά τά άποφεύγετε ως θεραπευτικό μέσο γιά την πάθηση αυτή.

Δερματολόγος ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

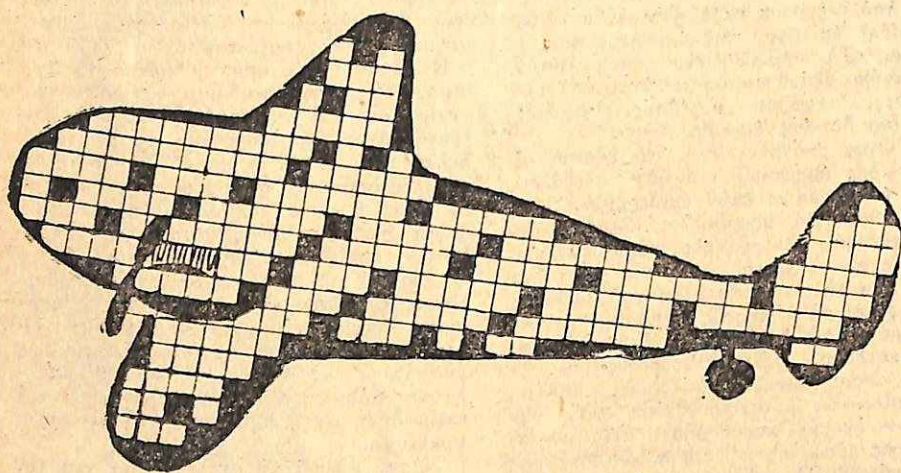

Εξ άριστερών προς τά δεξιά: Φόρεμα από λαϊνάς και μεταξωτό με κορσέ σουρωτό έμπρός στες ώμους.—Φόρεμα από κρέπ ντε σάν έμπριμέ κομψό και νεανικό.—Μαντώ από μαλακό λαϊνάς.—Κοστούμι άποτέλούμενο από μιά βεκέττα ντε-κουπαρισμένη και μιά φούστα έφαρμωστή στην πλάτη με πέννες.—Η ραφή, τοποθετημένη στη μέση έμπρός σταματά σ' ένα «σου φλέ» πλισσέ.

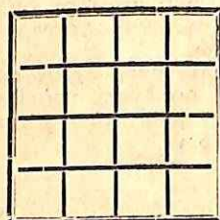
Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Το μαγικό τετράγωνο

Να τοποθετηθούν τα γράμματα Α—Α—Α—Α—Α—Β—Γ—Η—Ι—Κ—Μ—Ν—Ν—Ρ—Σ
εις τα κενά τετραγωνίδια του κάτωθι

τετραγώνου, ώστε να σχηματισθούν οριζοντίως και καθέτως λέξεις με την εξής σημασίαν:

Οριζοντίως:

1) Φιλονικία.
2) Γράμμα. — Μονάς βάρους εν 'Ελλάδι.
3) Τρύπες. — Πρόθεσις.
4) Χλόη. — Άζις, ικανός, υπέροχος.
5) Είς τα έμβόλια είναι απαραίτητος.
6) Έχει δίδουν το ραντεβού των τών κουρού.
7) Το πρώτο του 5 καθέτως. — Άκρωτήριο της Ελλάδος. — Μάρκα αυτοκινήτου.
8) Τοιστόν είναι και ή άσπρινη. — Σήμα κινδύνου.
9) Το άγριώτερον των έρπετων (αίτ.). — Δηλητήριο. — Λουλούδι.
10) Άγγλος χιουμορίστας. — Κάθε τί. — Άκροθασία αεροπλάνου.
11) Μηχανικός άνθρωπος. — Καθένας.
12) Περιβολή των ιερωμένων. — Σημείον στίξεως.
13) Άνάδοχος. — Βυζαντινή νότα.
14) Το κέρδος του δανείζοντος.
15) Σάν την χαλαριά στο κάμπο.
16) Παρακελευσμάτιον μόριον. — Βιολικόν πρόσωπον.
17) ... εξαμαρτείν ούκ ανδρός σοφού.
18) Έρος χώρος.
19) Σόλλος ποδοσφαιρικός. — Νότα.
20) Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.
21) Μονάς αντιστάσεως.
22) Είς το άσπρισμα απαραίτητη.
23) Είναι όλοι οι φαλαγγίτες.
24) Όμοια.
25) Πρόθεσις.
26) Ιδικά σου.
27) Απαραίτητος εις την ζωήν του ανθρώπου.
28) Το μη ισχύον.
29) Βρίσκεται στα στρατιωτικά πηλήκια.
30) Απαραίτητη στιχογραφία (αίτ. πληθυντ.).
(Άποστολεύς: κ. Δημ. Γερμενίτης)

Καθέτως:

1) Άσιατική χώρα...σημειωτών.
2) Παλός Τουρκικός τίτλος.
3) Έργον του Ζολά.
4) Άσιατική χώρα...σημειωτών.
5) Παλός Τουρκικός τίτλος.
6) Έργον του Ζολά.

Οι εκλογείς

Σε μία πόλη της Γαλλίας έγιναν δημοτικές εκλογές. Οι ψηφοφόροι ήσαν 12.420 και οι υποψήφιοι δύο. Από αυτούς, οι άποτυχόν πήρε 210 ψήφους όλη γλώττερς από τον εκλεγέντα. Πόσες ψήφους πήρε ο καθένας;

Λύσεις προηγούμενων

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

Ο άστυνομικός κατάλαβε ότι ή διε Μαρίζ του είπε ψέμματα, την ώρα που άναποδογύριζε την τσαγέραν. Ήταν άβτη ζεστή. Άρα ή Μαρίζ είχε πάρει το τσί της σπίτι πρό όλίγου, και όχι στο Μπαρ Όριεντάλ. Άρα προσπαθούσε να δημιουργήση ένα αλλόθι, άρα ήταν ένοχος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 571

Οριζοντίως και Καθέτως:

1) Βενεζουέλα. 2) Ρέα, ντό. 3) Λά — όν. 4) Ντάμα. 5) Άν — Πά. 6) Ταίναρο. 7) Άσμα — Ύμνος. 8) Μπαίκερ. 9) Όλ — κι. 10) Πούρα. 11) Σά, ζα. 12) Άτι, σύν. 13) Λάζαρος.

Αγάπη...

Διήγημα της δ/δος

ΑΝΝΟΥΛΑΣ ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ

Τό παιδάκι στριφογύριζε στο κρεβάτι και τα μικρά ποδαράκια του έβγαζαν κάτω από το σεντόνι... Τό κοράκι του τρεμούλιαζε... Ή Μαρούλα, σκυφτή σιμά του, με τα μάτια ορθάνοιχτα, με τα μάτια τεράστια από την άγωνία, έβλεπε τό ωραίο παιδάκι να σβύνει...

Αυτό μήνες τώρα ήταν βαρειά άρρωστο-τό μικρό σωματάκι έβγαζε φωτιές, τα γλυκά κι' άθώα μάτια στηλώνονταν στο μητρικό πρόσωπο παράξενα και τα σκαμμένα χειλάκια ψιθύριζαν έπιμονα «νερό, μαμάκα, νερό...».

Ή Μαρούλα σφίγγει τό καρπό χεράκι μέσα στα παγωμένα της δάχτυλα... Γεμίζει φιλή τα τρυφερότατα δάχτυλα και κυττάζει περίτρομα τα βασανισμένα λεπτά δλέφαρα που κλείνουν για πάντα!

Τό ωραίο παιδάκι πάει... Πέφτει άπάνω στο παγωμένο νεκρό παιδάκι και κλαίει, κλαίει... Έτσι όπως τό βλέπει ασάλευτο και τόσο ξένο πιά σε κείνην, της φαίνεται σαν μικρός πεθανένος Έρωτας!...

Και τώρα; Τέλειωσαν όλα! Χθές τέτοιαν ώρα είχε τουλάχιστον μιάν έλπίδα... Άπόψε ήταν τό τέλος...

Χθές μπορούσε να κάνει κι' ένα όνειρο... γιατί δεν ήξερε ακόμα...

Μά τώρα ήταν ή πραγματικότητα... Τώρα ήταν μονάχη δίχως καμιά πιά προσδοκία...

Κι' αυτό την έκανε να πονά αφάνταστα...

Είχε ευχηθή να τελειωναν όλα για να έδλεπε τί θα ήταν αυτό τό τέλος... είχε διαστή άπ' την άπελπισία και τώρα, μπροστά σ' αυτό τό κενό που ένοιωθε μέσα της και γύρω της, τρώαζε...

Μά γιατί επί τέλους, γιατί να πεθαίνουν τ' άγγελούδια; Γιατί;

Πρίν τέσσερα χρόνια ήταν τόσο εύτυχιμένη! Τότε την άγαπούσε κι' ο άνδρας της ακόμη. Ήταν ή πρώτη φλόγα! Μέσα της νρεπότανε γιατί αυτή τον άγαπούσε ακόμα παρ' όλες τις άπιστίες του και την ψυχρότητά του...

Ύπνερε φρικτά, τυραννικά όσο τό ένοιωθε... Έπειτα είχε τό παιδί της! Πόσο γεμίζει τη ζωή ένα παιδάκι!...

Άρχισε να κλαίει σιγανά, λυγμικά... Άπ' τό κουφιστό παράθυρο μιá άχτίδα του ήλιου που έδυε γλύστερησε στον τοίχο του δωματίου της...

Μιά χρυσόκοκκινη λάμψη άγκάλασε την θλιμμένη κάμωρή...

Μιά άτονία, τόση που δεν μπορούσε πιά να κλάψη, κυρίεψε τη Μαρούλα.

Τό παιδάκι πέθανε! Ο μικρός χαμένος Έρωτας!

Και κείνον τον είχε διώξει... Πόση δύναμις της χρειάστηκε γι' αυτό!

Έτσι ούλιστα να την είχε δώσει όλη τη δύναμή της πιά γι' αυτό πουνούσε... Κύτταζε γύρω της σαν ναμνήν...

Άπό τη γωνία της έταλσε ή μορφή του την έκνιπτα γοητευτική και όμορφη μέσα στη σιγαλιά...

Σημάθηκε άργά σαν μαγνητισμένη και πώς την ασοτηρασία στα νεύρα της. Την είχε άφήσει έπί για να δλέπη τό μικρό τόν «μπαμπα» του...

Κύτταζε τα μάτια π' άγάτση, τό μέτωπο που λάτρεψε, και τα χείλη που είχε τόσο γνωρίσει...

Είχε πολύ πονέσει που δεν ένοιωθε πιά, ούτε θυμό, ούτε άπελπισία...

Άκούμπησε τα χείλη της, θρεμμένα άπ' τα δάκρυα στο γυαλιστερό χαρτόνι.

Ένοιωθε ντροπή γι' αυτό που έκανε. «Είπα πώς εγώ σε ταπεινώσα, όμως όταν με κυττάς, ή ψυχή μου γονατίζει», ολλολόιστηκε με άπόγνωση.

Τότε, εκείνη τη στιγμή, κατάλαβε τί γύρευαν τόσες ψυχές κλεισμένες στις μακρινές έρημιές και στη σιωπή των μοναστηριών... Μονάχη ή γαλήνη μπορεί ν' απαλύνει όσους πόνεσαν πολύ κι' άγία-άτρευτα, όσους προδόθηκαν... Ή ψυχή διψά γι' Άγάπη!

Μονάχη μιá Άγάπη γεμίζει τη ζωή! Κι' εκεί ψηλά, στη γωνιά της κάμωσης τό πρόσωπο του Έσταυρωμένου την καλούσε παρήγορα:

«Εγώ είμαι ή έλπίς, τό φώς και ή αλήθεια!».

Ο καιρός περνάει γρήγορα.

Μιά μέρα ο πόνος τελειώνει κι' άρχίζει ή ήρεμη θλίψη...

Τότε τό μυαλό δεν θέλει να σκέπτεται τίποτα, ή καρδιά κλείνεται σφιχτά και τα μάτια δεν έουν πιά δάκρυα...

Κι' ή Μαρούλα κυτώντας τις έρημικές ράγες του σιδηροδρόμου, μακρινές, άτελείωτες, σκέφθηκε να περπατούσε έξασκοιυθητικά, παντοεινά... Να έφευγε πόθησε...

Για πού; Ούτε τό συλλογίστηκε. Οί σιδηροδρομικές γραμμές, που την ζάλιζαν με τό μακρος τους, θα την έπαιρναν να την ταξιδέψουν σε άγνωστα μέρη...

Θα την γύριζαν από δω κι' από κει, πολύ, τρελλά, όσο να την μεθύσουν και να την κάνουν να ξεχάσει! Άχ, να μπορούσε να ξεχάσει!...

Μπροστά της γύριζε διαρκώς ο άνδρας της όπος τον είδε στην ηρεμία του παιδιού... Δεν τον είχε ξανόδη μετά άπ' τό διαζύγιο. Όσες φορές είχε πάει στός μετά, να δη τό άρρωστο μικρό, έκείνη κρυόταν.

Έτορμε μίπως προδοθή... μήπως φανερώση την άγάπη της που ζούσε ακόμα!...

Και κει μπροστά στο μικρό παιδί φέρετο τον είδε να κλαίει πάνω στο κοράκι τ' άποσπένταστο...

Ό!... Πόσο θάθελε να κλάψη στην άγκαλιά του... Έπρεπε να φύγη!... Να φύγη!...

Άνοιξε να νικήσει τις βαλίτσες της. Άπό τότε που έφανε γι' τό παιδί της, ζούσε με μιá γονά έξοδελχη της.

Οί φίλες της δεν την άφηναν λεπτό μόνη, και ίδιως ο Πέτρος, ο παλιός παιδικός της φίλος, ό τόσο καλός!... άν ήγινε να τον ήτοικε...

Άξαφνα, βρόθηκε ή καρσένια στα χείλια της. Άσυναίσθητα έστύλιξε τα νύαμματα. Έβλεπε τό ξεθαμμένο κορδελάνι, γι' τα χαρτιά σκορπίστηκαν χάμω στα πόδια της.

Μιά φλόγα σαν να πήδηε άπ' την καρδιά της και τις βάλλεσε τα μάτια...

Ήτανε γράμματα παλιά άπ' τον άν-

δρα της και δικά της άπ' τόν καιρό που ήσαν άρραβωνιασμένοι!...

Έσκυψε και πήρε ένα σαν διψασμένα τα μάτια της κύλησαν άπάνω στο γραμμένο χαρτί... Ήταν ένα γράμμα δικό της σ' εκείνον:

«...Πρέπει να είσαι πολύ μακρυνά άπόψε άγαπημένε, του έγραφε, γιατί νοιώθω την ψυχή μου άπειρα θλιμμένη...»

Δεν ξέρω πώς να σου τό πώ, μα ώρες-ώρες, εγώ ή τόσο ξένοιαστη κι' άβόρημη, σ' άγαπώ με κάτι σαν ταπεινωσύνη!... Μην με μαλώσεις, γιατί ξέρω πόσο υπερέφανος είσαι... Άλλά πώς να στο πώ; Νά... Θα ήθελα να με κάνης να πονέσω!...».

Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσ' στα χείλια της... Πόση έμπιστοσύνη του είχε δώσει!...

Είχε ποθήσει να την κάνει να πονέση και την πόνεσε άγίατρευτα!

Αυτά τα γράμματα της ξαναθύησαν όλα, όλα! Ό, δεν έφταιγε αυτός άν δεν μπορούσε ν' άναπήση μόνο μιá γυναίκα.

Τί τρελλή στάθηκε να θελήση να φύγη με τόν Πέτρο!

Ό! Όχι! Θα έφευγε μόνη της! Όταν βρόθηκε μονάχη μέσ' στο έστρα-νο συνήλθε. Πού θά πήγαινε;

Βέβαια είχε πέρα κει μακρυνά σε μιάν επαρχία ένα γέρο πατέρα. Ή μητέρα της είχε πεθάνει όταν ή Μαρούλα ήταν μικρή, και την είχαν μεγαλώσει οι γοηές εξαδέλφες της μακρυνά άπ' την πατρίνην επαρχία. Ή Μαρούλα έδλεπε τόν πατέρα της κάθε Πάσχα, και θυότανε πάντα με καλωσύνη τα άσπρα μαλλιά και τα πλατά μελανρινά μέτωπο που έκρυβε τόσες φροντίδες...

Λίσταζε... Να πήγαινε στην επαρχία; Σιλλωνίστηκε τόν πατέρα της και ξαφνικά πήρε την άπόφασή της.

Ναι! Θα πήγαινε εκεί κάτω! Εκεί δεν ήταν πιά ή επαρχία, δεν ήταν ή παντοεινά άποσπένταστο! Ήταν ό πατέρας της!... Ο πατέρας!...

Για πρώτη φορά στή ή λέξης άπλώθηκε στα χείλη της με ξεχωριστή γλυκύτητα...

Ναι, θα πήγαινε να βοηθί τον μόνο άνθρωπο που την άγαπούσε ακόμα, άναπαλυστα, αληθινά... Θα πήγαινε να βοηθί την άγάπη που διψούσε, τις άγάπες όλες που είχε χάσει!...

Δεν θα ξαναβόνο πιά, πατέρα, σ' άναπα... είτε και οι λέξεις της φάνηκαν τόσο αλλοιωμένα ξετρεμένα!... Είχε πιά σ' άγαπών και τότε... άκουσε, τόση άκούστη-νε ήρεση, άρμονική, σαν την ήγνά μιας άτελείωτης μουσικής που κλεισμένη μέσα στην καρδιά της τόση κούνια, ένοιζε ν' άκούσεται μόλις... Κι' όταν γάθησε κοντά στον πατέρα της, κι' άκούμπησε τό βασανισμένο κεφαλάκι της στος γερούς ώμους του, ένοιωσε τόν καρπό της άπώτα ήρεμο!

Είχε βοηθί την προστασία, τη γαλήνη και την αληθινή τη μεγάλη Άγάπη!...

Κι' ένοιωσε είχε ένα παιδί, και μπορούσε να νιώσει πώς άγαπιέται!...

Όλα τα πράγματα θα σας καταπονήσουν. Λαδάς. Ίδιως πρέπει να προσέχετε το ζήτημα της δοσολογίας. Δεν ανοίγουν τώσα, αλλά με ενέσεις επιτυγχάνεται σύντομα η ριζική θεραπεία των. Παρακάτω τον κ. Λαδά να σας δειχθεί δωρεάν για να σας εξηγήσω αποτελεσματικότερα και σύντομα. Δέχεται Σόλωνος 40, 11—1 και 5 1)2 —8. Να του πείτε το ψευδώνυμό σας.

Αν ήσυχον, Σάμου. Ν' αρχίσετε άμέσως να κάνετε ενέσεις. Antistaphylo Pasteur d'Athènes. Ήμεραν παρ' ήμεραν από μία ενδομυϊκή, στους γλουτούς. Θα κάνετε εν έλφ 4 κουτιά, δηλ. 24 ενέσεις. Τοπικώς να τα κυνηιάζετε 4 — 5 φορές την ημέρα μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο σε καθαρό οινόπνευμα. Εσωτερικώς να πίνετε μία κουτάλι μέση μερ' ή άλλη μία βράδυ προ του φαγητού σιρόπι Ιοντοτανί. Ν' αποφεύγετε τ' αλμυρά, παστά, σάλτσες κι οινόπνευμα. Και το θαύμα θα γίνει. Μην ανησυχήτε. Εναγράψτε μου.

Ερρίκ Οίνην. Πρωί και βράδυ μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν, να περιβάτε μετά το λούσιμο όλο σας το πρόσωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benzoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	9 »

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελειοτάτα μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:

14 » » » »	700
12 » » » »	650
10 » » » »	600
8 » » » »	500
6 » » » »	425

Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία και ήγυμνημένη επισκευή ωρολογίων δια 3 ετη. Έξαιρετική ειδικότης δια επισκευάς ωρολογίων αμερικανικών Γόλθαμ. Έλτζη, Έλλινός, Ζενίθ, Ωμέγα, Λονζίν. Επίσης αφίχθησαν τα τελευταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρά την Ουδονίαν και Πανεπιστημίου 50 Τηλεφώνον 20-441

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς εν Παρισίοις

Έξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

Έξαιρετικώς δέ το βράδυ μετά 1)4 5-στερ' από την παραπάνω λοσιόν, ν' αλείψετε τα σπυράκια με την κάτωθι λοσιφή:

Camphré	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 »
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Αναγνώστην. Έβδομάδα σε. Να μεταχειρισθίτε τώρα την λοσιόν που σας γράφω παρακάτω. Θα εξακολουθήσετε έννοεστε και το λούσιμο με καθα-

μοσάπουνο. Χρειάζεται, ως είπαμε, ύπομονή κι' επιμονή.

Eau de cologne	100 gr.
Glycerine	15 »
Teinture de cantharides	2 »
» de jaborandi	50 »
» de panama	5 »

Εναγράψτε μου μετά δύο μήνες.

Μεγαρίτισσα ν. Άφου βρέσκεσθε τόσο κοντά στάς Αθήνας, γιατί δεν έρχεσθε να σας εξετάση ο δερματολόγος μας κ. Λαδάς; Θα τον βρήτε προθυμότερον σ' έτι τον χρειάζεσθε και αυτό

Η υαλυτέρα προφύλαξις από τα εξυαύματα του ήλιου και κροτίφ δροσερόν, υγιές δέρμα με NIVEA

Ο ήλιος είναι ενέργεια, ο ήλιος φέρει υγεία, χαρίζει την χαράν της ζωής και δίδει νέας δυνάμεις, επιφέρει όμως εγκαύματα επικίνδυνα.

Διά να μη πάθη κανείς εγκαύματα πρέπει να τρίβεται καλά με NIVEA, κρέμα ή λάδι. Η κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA προφυλάττουν ασφαλώς το δέρμα από τα εγκαύματα, χωρίς να περιέχουν βλαβερὰς χημικάς ουσίας. Επί πλέον εμποδίζουν το δέρμα να ξηρανη και να σκάση.

Η EUCERIT, την οποίαν περιέχουν και τα δύο αυτά προϊόντα, δυναμώνει το δέρμα και το διατηρεί υγιές και δροσερόν. Έπομένως μεταχειζέσθε δια τον άέρα και τον ήλιο NIVEA.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μωροπωλεία. Το μικρό κούτιον 8.50, το μεσαίον 15, το μεγάλο 30.

χωρίς διόλου να επιδερυνθήτε οικονομικώς. Ο κ. Λαδάς δέχεται δωρεάν όλες τις αναγνωστές μας που μας γράφουν, ζητώντας την συνδρομή μας για ζήτηματα αισθητικής και για δερματικά παθήσεις. Μην το σκέπτεσθε, λοιπόν, άλλο, και πηγαίνετε γρήγορα να τον βρήτε, προτού γεμίση έλα το πρόσωπό σας και τότε τί κάνετε; Πήτε του το ψευδώνυμό σας. Αυτό αρκεί. Η πάθησή σας είναι ακίνδυνη... έφ' όσον την προσέξη κανείς εγκαίρως και λάβη τα μέτρα του, όπως άλλωστε και κάθε ασθένεια, ακόμη και η τρομερωτέρα. Έσείς, έχετε ακόμη όλον τον καιρό να σώσετε το πρόσωπό σας, που από όσα μου γράφετε, φαίνεται να είναι πολύ νόστιμο και χαριτωμένο.

Εύαν. Έάν τα πράγματα είναι έτσι όπως μου τα περιγράφετε, πηγαίνετε στον κ. Λαδά και είμαι βεβαία ότι θα ωφεληθήτε. Πήτε του το ψευδώνυμό σας.

Ντούνια. Αυπάμαι πολύ που μ' έρωτάτε για ζητήματα που χίλιες φορές έχω ξεκαθαρίσει. Όσο δεν μπορούν να διατηρούνται καλά τα ρούχα σας αν δεν τα ξεσκονίζετε τακτικά και τα παπούτσιαν αν δεν τα γυαλίζετε, άλλο τόσο δεν μπορεί να διατηρηθή καλά και το δέρμα σας, χωρίς την κατάλληλη συντήρηση και υγιεινή κατάσταση. Στο χρώμα σας πηγαίνει η πούδρα χρώματος ρασέλ 2. Απαραίτητος ή χρησιμοποίησις προ της πούδρας ειδικής λοσιόν. Αν δεν θέλετε ένα ειδικό γάλα—μια και δεν έχετε αρχίσει τίποτα ακόμη—τότε μεταχειρισθήτε την εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger	125 gr.
Glycerine	10 »
Teinture de benzoin	5 »

Τις ρυτίδες των ματιών θα τις προλάβετε κάνοντας κάθε βράδυ 4 έως 5 γύρους, ελαφρώς κι' όλως επιφανειακά, με μια οποιαδήποτε Κολιρέμ. Ν' αρχίζετε πάντοτε από το επάνω βλέφαρο και να φθάνετε στο κάτω. Δηλ. να κρατάτε λιπαρό το άνω και κάτω βλέφαρο, έτσι αποφεύγετε τις ρυτίδες. Έκείνο που δεν πρέπει να παραλείπετε, είναι να γυμνάτε δυο φορές την έβδομάδα ασπράδι αυγού αλλά μαρέγκα και ν' αλείψετε το πρόσωπό σας. Μετά δέκα λεπτά μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε μόλις χλιαρό νερό να ξεκαθαρίσετε. Τον χειμώνα απαραίτητως να πλένεσθε με μόλις χλιαρό νερό.

Φ. Ε. Μαίρη ν. Όλες οι λαυδάνομενες επιστολές παραπέμπονται στον κ. Λαδά, ο οποίος και γνωματεύει για την κάθε μία χωριστά, γράφων και την απαραίτητη συνταγογραφία. Συνεπώς, ούδεις φόδος υπάρχει γι' αυτό που μου γράφετε. Η λοσιόν alcool camphré κ. τ. λ. χρησιμεύει για τον μετριασμό της λιπαρότητας και χρησιμοποιείται στην αρχή άραιωμένη. Πάντως για μια στιγμή φέρνει ένα άναμα στην επιδερμίδα. Αυτό όμως δεν πρέπει διόλου να σας φοβίξη. Η πούδρα δεν στέκεται, γιατί απορροφάται απ' την λιπαρότητα. Κάθε βράδυ, μέσα σε 4 ποτήρια νερό να ρίχνετε 1 κουτάλακι βορικό και μ' αυτήν την διάλυση να πλένεσθε. Να ξεμακρύνεσθε δε κατ' τον τρόπο πούδρας προ ήμερών ο κ. Λαδάς, για όσες έχουν λιπαρό δέρμα. Αν δεν θέλετε ένα ειδικό Lait demaquilla-

ge. Πάντοτε να πλένεσθε με δροσερό νερό. Να χρησιμοποιήτε επίσης την μιν μια φορά της έβδομάδας ασπράδι μαρέγκα, την δ' άλλην κρόκο. Μετά 1)4 να τ' αφαιρήτε με μπόλικο κρύο νερό. Πάντοτε στην διάθεσή σας.

Κόρη ν. Το υ θ α γ ό ρ α. Πάντως τρεις φορές την έβδομάδα να εξακολουθήτε ακόμα την παλιά κούρα, που τόσο σας απήλλαξε από τα σπυράκια και τις άλλες αναισθητικότητες της επιδερμίδας σας. Προ της πούδρας θα χρησιμοποιήτε τώρα την εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranges	125 gr.
Glycerine	6 »
Teint. de benzoin	5 »

Δυο φορές την έβδομάδα να χρησιμοποιήτε κτυπημένη μαρέγκα ασπράδι. Μετά 1)4 να τ' αφαιρήτε. Για τον εξα-δεσφό σας δεν πρέπει να τρομοκρατήσθε. Μια ελαφρά άδυναμία είναι, πολύ συνήθης, ύστερα μάλιστα από έναν τύφο ή μια βαρεία γρίπη. Αν τον συνεδούλευσαν ν' αναρρώση σ' εξοχή, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι φυματικός.

Παλαιάν φίλη ν. Χίον. Να τὰ σταματήσετε όλα και να ακολουθήσετε για 45 ημέρες την παρακάτω τακτική: Να πλένεσθε με μόλις χλιαρό νερό. Το πρωί μετά το λούσιμό σας ν' αλείψετε το πρόσωπο με την παρακάτω κρέμα. "Αμα θέλετε δε να βάζετε πούδρα απ' επάνω, πρέπει προηγουμένως να την σκουπίζετε μ' ένα βαμβάκι.

Huile d'amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12 gr.
Parafine molle	12 »
Borax	1 gr.
Eau de roses	25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser.	

Το βράδυ, μετά δέκα λεπτά, απαραίτητως πρέπει να τη σκουπίζετε. Στην μύτη σας να μη βάζετε πολύ κρέμα. Δυο φορές την έβδομάδα να αλείψετε με κτυπημένο ασπράδι αυγού. Μετά 10 λεπτά να τ' αφαιρέσετε με άθρονο χλιαρό νερό. Μασάζ του προσώπου καθόλου, εκτός της ελαφράς επαλείψεως της κρέμας. Μετά τις 45 μέρες ξαναγράψτε μου.

ΛΟΡΑ

Μόνον ή

Πούδρα άντέχει είσαυτήν την δοκιμήν

Χρώμα «μάτ» καθαρό και γοητευτικό από τας 9 το πρωί μέχρι τας 5 το απόγευμα. Δεν έχετε ανάγκη να ξαναπυδραρισθίτε ολοκληρή την ημέρα. Αυτά είναι τα ήγυμνημένα αποτελέσματα με την νέαν αεροποιημένην πούδραν. Ο εκπληκτικός τρόπος αεροποίησης είναι ή ανακάλυψις ενός Παρισινού χημικού. Μόνον ελαφρά πούδρα, όπως ο άέρας, συλλέγεται δι' αυτήν την χρήση. Έτσι επιτυγχάνεται μία πούδρα δέκα φορές λεπτότερα και ελαφροτέρα από τας συνήθεις. Αυτή ή μέθοδος χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν. Ίδου διατί ή πούδρα Τοκαλόν εξαπλοούται τόνον καλονικά και διομορφως καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα σχεδόν αδιόρατον πέπλον ωραιότητος, διατί δίδει μίαν ωραιό-

τητα φαινομενικώς φυσικήν, τόνον διάφορον εις αποτέλεσμα από τας βαρείας πούδρας παλαιάς μόδας, αι οποίαι δίδουν την εντύπωσιν οπτασιδωμάτος. Η πούδρα Τοκαλόν κρατά τόνον πολύ επί της επιδερμίδας, ώστε να είναι τώρα γνωστή ως ή πούδρα που κρατά 8 ώρας. Απαλάττεσθε από την λιπαράν επιδερμίδα, από την γυαλάδα της μύτης και αποκτάτε ένα ευγενικό μάτ χρώμα, που δεν τ' χαλά ούτε ο άέρας, ούτε ή βροχή ή ή εφίδρωσις.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο παθολόγος Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τούτ' αναγνώστας μας καθημερινώς πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν ἀπὸ τῆς 4½—7½ εἰς τὸ Ιατρεῖον τοῦ Μιλτιάδου 11. Οἱ θέλοντες ἰδιαιτέρως ἀπάντησιν ν' ἀποστείλουν δι' ἐπιταγῆς εἰς τὴν «Εβδομάδα» ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰατροῦ τῆς «Εβδομάδος», δρ. 50.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ιατροῦ οἱ ἀποδεδειγμένως ἀναγνώσταις μας γίνονται δεκτοὶ ἀπολύτως δωρεάν.

Φιλίσθεον. Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι τὰ πράγματα, ὅπως θέλετε νὰ τὰ παραστήσετε στὸ γράμμα σας. Δὲν θέλω νὰ σὰς χαρακτηρίσω, μ' αὐτὸ ὡς κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ, ἀλλὰ νὰ σὰς ἐνθαρρύνω ἀπλῶς, χωρὶς ὅμως ψευτοπαρηγορίες, γιατί σὰς βλέπω ἀπελπισμένον γιὰ κάτι ποὺ δὲν συμβαίνει. Τὸ μόνο ποὺ θὰ εἶχατε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἀφήνατε κατὰ μέρος τίς ἰδέες ποὺ ἔχετε καὶ νὰ πᾶτε γιὰ μερικὲς μέρες σὲ κάποια ἐξοχή. Μὴ ὀλιγοήμερος ἀνάπαυσις μὲ καλὴ καὶ τσιγαροπικὴ τροφή θὰ σὰς ἐπαναφέρει στὴν τροχιά σας. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχετε νὰ κάνετε, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ γράφετε, οὔτε ἡ ἀκτινογραφικὴ ἐξέταση, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ μικροσκοπικὴ ἀπέδειξαν τίποτε.

Μαίρη ν. Π., Πειραιᾶ. Θὰ μπορούσα καὶ σὲ σὰς νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια, ὅπως καὶ στὸν Φιλίσθεον, ὑπάρχει ὁμοίως μιὰ διαφορὰ, ὅτι ἐσεῖς εἶσθε γυναῖκες καὶ στίς γυναῖκες πολλὲς φορές οἱ καταστάσεις αὐτὲς ὀφείλονται σὲ μερικὲς διαταραχὰς πολὺ φυσιολογικὰ καὶ ἀκίνδυνες, ἀλλὰ ποὺ ὅπωςδήποτε δὲν πρέπει νὰ μένουν καὶ χωρὶς καμμιὰ παρακολούθησιν. Γι' αὐτὸ, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου (Μιλτιάδου 11, καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυριακῶν, 4 1)2 — 6 1)2) γιὰ νὰ σὰς δῶ. Δὲν ἔχετε νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τὸ παραμικρότερο ἔξοδο. Θὰ ζητήσετε τὸν Ἰατρὸ τῆς «Εβδομάδος». Θυμῆστε μου, μόνο, τὸ ψευδώνυμό σας.

Σύζυγον, Ἐνταῦθα. Ζητᾶτε νὰ καθορίσω τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἶναι, τελείως ἀδύνατο, διότι, ὅπως εἶδατε, οἱ δύο γιατροὶ ποὺ τὴν ἐξήτασαν δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ καθορίσουν, πῶς θέλετε νὰ τὸ κάνω ἐγὼ ἀπὸ μακριά; Ρωτᾶτε ὁμοίως, καὶ ἕνα ἄλλο πρᾶγμα: ἂν ἡ ἡλεκτροθεραπεία καὶ ἡλιοθεραπεία εἶναι τὸ ἴδιο ἢ μᾶλλον κάμνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, νομίζω λοιπὸν ὅτι σὴν προκειμένην περίπτωση ἐὰν βέβαια εἶναι ὀγκος, πρᾶγμα ποὺ υποψιάζομαι περισσότερο, εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ ὑποστῇ ἡλεκτροθεραπεία καὶ μάλιστα ὅπως ὀνομάζεται, θεραπεία ἐν τῷ βέλῳ. Ἡ ἡλιοθεραπεία δὲν θὰ δώσῃ κανένα θετικὸν ἀποτέλεσμα, ἂν ὅμως ὁ ὀγκος αὐτὸς περιέχει ὑγρὸν καὶ μάλιστα πυῶδες, τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησις γιὰ νὰ ἀφαιρῇ τὸ ὑγρὸ αὐτό.

Π. Α. Θεσσαλονίκη ν. Ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι, ὁμολογουμένως, σοφὰ καὶ θέλει ἄμεσον εἰ δυνατόν ἐπέμβασις. Απορῶ δὲ πῶς τὸ ἀφήσατε τὸ πρᾶγμα τῶσον καιρὸ. Νὰ πάρετε, τώρα, τὸ

πρῶτο βαπόρι καὶ νάρθητε ἐδῶ. Τίποτε ἄλλο δὲν σὰς λέγω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐλάτε νὰ μὲ βοηθεῖτε στὸ γραφεῖο μου καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσω τί πρέπει νὰ κάνετε.

Ἀθηναία ν. Πραγματικὰ ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶναι ἀνίαρ καὶ ἐξαντλητική, εἶναι ὅμως ἀπὸ αὐτὲς ποὺ περνοῦν μὲ λίγη καλὴ θέλησιν. Δὲν ἀρκεῖ βέβαια μοναχῇ ἡ διατροφικὴ θεραπεία, χρειάζεται καὶ φαρμακευτική. Ἡ δίαιτα τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖτε εἶναι καλὴ, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι μπορεῖ νὰ προστεθῇ καὶ λίγο ψᾶρι.

Φάρμακα θὰ πάρете τὰ ἐξῆς:

1ον) Λάδι Παραφίνης, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε δύο κουταλιὰς τῆς σούπας τὴν ἡμέρα: μιὰ τὸ βράδυ καὶ μιὰ τὸ πρωὶ νηστική. Σὰς γράφω καὶ μιὰ ἀλοιφή, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ βάλετε δύο φορές τὴν ἡμέρα, πρωὶ καὶ βράδυ. Καὶ τέλος, θὰ κάμετε μερικὰ ὑδρολουτρά, θὰ γίνονται δὲ αὐτὰ ὅχι μὲ σκέτο νερὸ, ἀλλὰ μὲ πίτουρο. Θὰ παίρνετε 100 δράμα πίτουρα, θὰ βάλετε 2 ὀκάδες νερὸ καὶ θὰ τὰ βράζετε καλὰ, ἀφοῦ δὲ βράσουν θὰ τὰ βάζετε στὸ δοχεῖο. Αὐτὸ θὰ γίνεταί τοῦλάχιστον δύο φορές τὴν ἐβδομάδα ἐπὶ 2-

να μῆνα, μετὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην καὶ μοῦ ξαναγράφετε. Ἡ ἀλοιφή εἶναι:

Pommade adrenostyptique Midy tube No 1

Π. Ρ., Καρδίτσα ν. Δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν σας. Σεῖς βέβαια εἶσθε, γιὰ τὴν ἀναδρομὴ καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάει, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σας ὅτι ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ἔχει ἀποβληθῇ τελείως. Εἶναι ἄλλωστε τόσο εὐκολο αὐτό, ἀρκεῖ, ὅπως καὶ σὰς ἔγραψα, νὰ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν. Ὅχι ἐγκλημα, ἀλλὰ κάτι χειρότερο, εἶναι τὸ νὰ ἀφήσετε καὶ πάλιν νὰ παρασυρθῆτε. Γι' αὐτὸ πάντα ἐναγωνίως περιμένω τελικὴν ἀπάντησίν σας ὅτι ξαναγίνετε ὅπως ὅλοι οἱ συνάνθρωποί σας. Τώρα μ' ἐρωτᾶτε γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα. Χωρὶς νὰ φανῶ ὑπερβολικὸς, σὰς λέγω ὅτι τώρα σὰς ἀρχὰς θὰ προτιμοῦσα νᾶναι συχνότερες οἱ ἐπισκέψεις καὶ ὅταν τὸ νερὸ ἔλθῃ στ' αὐλάκι, τότε πηγαίνατε ὁπόταν θέλετε. Περιμένω λοιπὸν ἀπάντησίν σας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχετε στὸ στόμα σας μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ. Ὁ ἐνεργητικὸς ἀναζωογονὸς ὀφρὸς τῆς διεισδύει εἰς κάθε κοιλότητα καὶ σχισμὴν καὶ ἀνανεώνει συντόμως τὰ κίτρινα δόντια, καταστρέφει καὶ ἀποβάλλει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια, τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς των. Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ παρατηρήσατε πῶς δροσερὸ καὶ καθαρὸ θὰ εἶναι κατόπιν τὸ στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ."

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Κομμωτήριοι ΛΟΥΞ

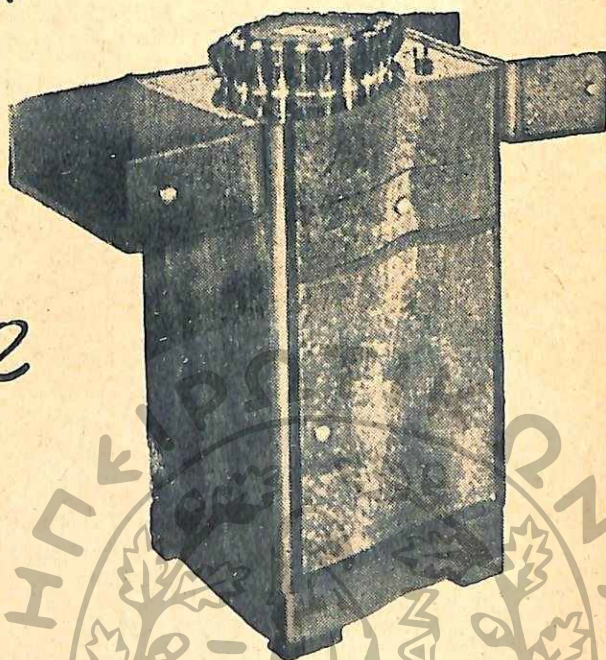
Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ *Royale*

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

*Maier
Realistique
Fura*

ΔΡΧ.
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776